

veteres intelligebant naturam rerum omnium matrem & altricem.

DAMON. ἄδμων. GALL. Ange, bon ou mauvais. ITAL. Demonio. GERM. Ein wissenhafter geist, er sey gut oder böß. HISP. Angel bueno ó malo. ANGL. An angel good or evil. } Deus, sive sapiens, δαίμων, quod est scire. August. lib. 9. de Civit. Dei. Dæmones dicuntur, quoniam Græcum vocabulum est, ob scientiam nominati. Nostræ religionis homines appellant spiritus in cælo à Deo creatos, qui de cælo eiekti, partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt: hinc Eudæmon & Cacodæmon pro bono & malo dæmone. Dæmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur.

¶ Dæmoniæcus, à dæmone obsessus, furiosus. Idem & δαμνιάειος, Nicetæ. ||

Dæmoniæcus, a, um, quod est dæmonis, δαμνιῆκος. Lactant. lib. 4. in fine: Sed dæmonis fraudibus irretiti, divinum numen, cultumque perdidit.

Dæmoniūm, δαμνιον. Idem quod dæmon, numen, Deus. Unde extat Apuleii liber de Demonio Socratis. || Zephyrus in Tertull. apolog. vult, dæmonia per diminutionem à dæmone dici. Sed δαμνιον adjectivum est, & inde substantivè numen, id vide. Tertull. de anima, tradit nullam penè animam sine dæmonio esse. ||

Dæthala, δαθάλαια, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Dægnidēs, aviculæ, quas inter potandum Ægyptii cum coronis devinciebant, dum potum exercebant, quæ canturiendo & moisticando non paterentur dormire potantes. Author Fest.

¶ Dagon, idolum Philistæorum. 1. Sam. 5. v. 12. 1. Machab. 10. ||

Dahippus, δαίππος. Statuarius nobilis, ejus opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

Dai, δάι, Persarum populi, omnes pastores. Herod. lib. 2.

¶ Dalerus, aliter Thalerus, diversa dialecto. Thal Germ. est vallis: unde thaler vel Daser / est numus uncialis argenteus. Vocatur etiam Joachimicus. Joachims thal, est vallis Joachimica in Saxonia, ubi illa moneta cusa. ||

DALMATIA. δαλματία. Vulgò Esclavonia de mar. } Regio Illyrici, contermina Liburniæ versùs Occalum: à qua Dalmatæ, δαλμαῖται, dicti sunt populi, qui (ut Appianus scribit) domiti ab Augusto fuere. In ea Jadera civitas, insignis rerum abundantia, & Epidaurus, hodie Ragusium dictus.

Dalmatæ, δαλμαῖται, qui ex Dalmatia est. Mart. lib. 10. ad Macrum: ————— & exeuntem
Vdo Dalmata gaudio sequeris.

¶ Dalmatica, Imperatoris erat tunica manuleata, talaris. Buleng. ||

Dalmatæus, a, um. Suet. in August. Externa bella duo per se gessit, Dalmaticum adolefcens adhuc, & Cantabricum.

Dalmatæus, Dalmatico habitu vestitus. Lampr. in Commod. Dalmaticatus in publicum processit, atque ita signum quadrigis emittendis dedit.

Dama, est nomen servile, sapius reperitur in Pandectis, & libertini hominis. Hor. lib. 2. Satyr. 5.
Vi ne tegam spurco Dama latua.

Dama, δαμῶνα, κατ' ἀρτίφρονος, genus capra sylvestris, tam masculini, quam fœminini generis. } תלמי תשלח, תלמי תשלח. אשף. GALL. Un daim. ITAL. Capra selvatica. GERM. Ein wilder rebbock / danhirt / oder ein gattung der gemßen. HISP. Gama, ó cabramontes. ANGL. A doe or bucke. } Virg. in Pharmac.
Cum canibus timidi venient ad pocula dama.

Martialis,
Dente timetur aper, defendunt cornua cervum,
Imbelles dama quid nisi prada sumus?
¶ Hujus diminutivum est Damula.

Dama, δαμῶν, populi juxta Ichthyophagos. Steph.

Damascius, δαμασκίος, Sigæus historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum: scripsit de rebus in Græcia gestis: præterea de moribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis, & sophistis, aliâque complura. ¶ Fuit item alius eodem nomine Stoicus Philosophus Simplicii & Elamitæ familiaris, qui sub Justiniano principe vixit, scripsit Commentarios in Platonem, & alia quæ enumerantur à Suida.

Damascæus, δαμασκῆος. GERM. Die häuptstatt in Syrien. } Urbs nobilissima, caput Syria: unde Damascena, δαμασκῆος, urbs à qua Damascena pruna, authore Plin. lib. 15. dicta creduntur: & Athenæo lib. 2. est regio ipsa Damascena, quæ totam illam Syriæ partem complectitur, quæ adjacet Libano monti.

Damasthymus, δαμασθῆμος, Candaulis filius fuit, unus è ducibus Xerxis Persarum regis, quum Græciæ bellum inferret: teste Herodoto lib. 7.

Damassonium, δαμασσῶνιον, herba est plantaginis folia habens, angustiora tamen, & in terram reflexa. A Dioscoride ἀλισσα appellatur. Nonnulli putant esse eam, quam vulgus Plantaginem aquaticam vocat: alii illam quæ ab officinis Fistula pastoralis dicitur.

Dameas, nobilis statuarius, authore Plin. lib. 34. cap. 8.

Damianus, Ephesius, δαμιανός, Sophista nobilis, circa M. Antonii principis tempora, divitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus: eloquentiæ quoque genus est secundum naturam imitatus. Author Philostratus in Sophistis.

Damium, teste Festo, sacrificii genus, quod in operto fiebat in honorem Bonæ deæ: ita dictum per contrarium sensum, quod minimè esset δαμῶνιον, hoc est, publicum. Unde & Dea ipsa Dama, & sacerdos ejus Damias appellatus est. Author Fest.

Damiurgus, vide Demiturgus.

Damnās, pro Damnatus apud Jureconsultos } תמיב מעהיאה. מדינ
achém. אדם, שפוט. GALL. Condamné. ITAL. Condamnato. GERM. Verdambt. HISP. Condenado. ANGL. Condemned. } Marcellus, Quisquis mihi hæres erit, dare damnas esto, &c. Utebatur autem hoc verbo testator, quum suo testamento damnavat heredem ad præstandum alicui aliquid legatum. Quint. lib. 7. Hæres meus uxori meæ damnas esto dare argenti quod elegerit pondo centum.

DAMNUM. Varro, à demendo dictum, quum diminutione res deterior fit. Jactura, detrimentum, incommodum, malum. } פריז נזק. בלאו, זקיא. GALL. Dommage. ITAL. Damno. GERM. Ein schad / nachtheil. HISP. Daño. ANGL. Damage, hurt, losse. } Terent. in Adelph. Nisi eò mercatum veniam, damnum maximum est. Cicero, Quod declamationibus nostris cares, damni nihil facis.

Sentit amans sua damna, ferè tamen hæret in illis.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Tu verò tua damna dolo, (quod me amiferis.)

Idem Eleg. 3. lib. 4. Trist. Populi strenui mihi damno sunt. Plaut.

Pseud. sc. 7. a. 4.

Binæque damna fero (ager animo & corpore.)

Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

damno viribus esse tuis (i. ingenio.)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Meo malo & damno. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4.

& Afin. sc. 3. a. 1. Ne mihi damnum in Epidamno duas, ubi nemo sine damno divoritur. Idem Menach. sc. 1. a. 3. Est ubi damnum præstet facere, quam lucrum. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Lucifugas, damni cupidos. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Quod damni, & quod fecisti flagitii potuit vitium populo dispertier. Ibid. sc. 5. a. 1. Damnium quid, vide Quint. declam. 320. Damna, & aucta lanæ. Gell. cap. 7. lib. 10. Item,

Hoc ad damnium defertur, (i. ad meretricem.) Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. ¶ Damnium infectum, damnium non factum, sed quod futurum veremur. Paulus D. lib. 39. tit. de damnio infecto, l. 2. §. 1. 4. Cavere damni infecti, vel de damnio infecto. Leg. 7. damni infecti nomine satisfare. ¶ Damnium sentire, damnium ferre. D. lib. 10. tit. 3. lib. 6. Ulp.

Neque lucrum, neque damnium cum sentire oportet. ¶ Damnium ad ipsum respicit, pro eo quod est, damnium ipse sentire debet. Ulp. D. lib. 10. tit. 3. l. 6. Si verò non communi nomine, sed ut lucratur solus, magis esse oportet, ut & damnium ad ipsam respiciat. ¶ Damni Vicarius. Papinianus D. lib. 26. tit. 7. l. 39. §. 16. Tutor qui tutoris idoneum heredem convenite pupilli nomine noluit, damni vicarius substituitur.

¶ Damnum, parvum damnium. Cath. ||

Damnificus, Damnum infero. } פריז ביזזיק. זקיא. GALL. Faire dommage. ITAL. Danneggiare, far danno. GERM. Schaden thun. HISP. Hazer daño. ANGL. To endamage. } Damnificus, qui infert damnium. Plaut. in Cistel. sc. 2. a. 4. Imitatur nequam bestiam, & damnificam.

Damnigèrulus, } Ζημιόφορος. GALL. Porte-malheur, dommageable. ITAL. Che fa, ó porta danno. GERM. Der schaden thut / schädlich. HISP. Cosa dañosa, ó que haze daño. ANGL. That bringeth damage or losse. } Plaut. in Truc. Ite hæc simul mulieri damnigèruli foras gerrones.

Damnōsus, a, um: Damnum, vel detrimentum habens conjunctum. } Ζημιώδης, βλαβερός. GALL. Dommageable. ITAL. Dannoso. GERM. Schädlich. HISP. Cosa dañosa, que haze daño ó menoscabo. ANGL. Damageable, harmful, hurtfull. } Colum. lib. 1. Quod etsi per partes nonnunquam damnosum est, in summa tamen compendiosum. ¶ Aliquando iumitur activè, pro eo quod damnium infert. Plaut. in Bacch. Quid tibi commercii est cum diis damnosissimis? Damnosa meretrix. Liv. 9. d. 4. Damnosus in ædificando. Item, Dites damnosus maritus (aliàs ditis.) Plaut. Cure. sc. 2. a. 4. Damnosi nati & amatores (i. profusi.) Idem Pseud. sc. 5. a. 2.

Injicietque manum forma damnosa senectus.

Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trist. ¶ Aliquando passivè, ut apud Plaut. in Epid.

Damnoso sene, pro eo qui damnium subeat. Damnosus, profusus. Suet. in Neron. cap. 31.

Damnōsior, comparativus à damnosus. Ponitur pro profusiori apud Sueton. in Nerone, cap. 31. Non in alia re damnosior, quam in ædificando.

Damnōsè, adverb. Periculosè. } Ζημιώδης. GALL. Dommageablement, avec dommage. ITAL. Con danno. GERM. Mit schaden / Schädlicher weyß nach. HISP. Con daño. ANGL. With great damage and losse. } Horat. 2. Sermon. Satyr. 8.

— Tum Vibidius Balatroni,

Not, nisi damnosè bibimus, moriemur inulti.

DAMNO, as: Condemno, improbo, convinco. } פריז עהיב, פריז חאנאש. חזק. זמנא. GALL. Condamner. ITAL. Dannare, condannare. GERM. Verdammen / verwerffen. HISP. Condenar ó dañar. ANGL. To condemne, to appoynte, to be punished. } Quandoque ablativo, quandoque genitivo jungitur. Ablativo, Cic. 6. Verr. Darèque operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine. Sen. dicit genus humanum damnatum mortalitate. Et epist. 96. Mulieres damnatæ morbis virilibus ob intemperantiam. Cic. 1. Tusc. Sed plurimi contra nituntur, animosque quasi capite damnatos morte mulctant.

— An falso Palamedem crimine turpe est

Accusasse mihi, vobis damnasse decorum?

Ovid. 13. Metam. Item quod est, & erit, morte damnatum est. Senec. cap. 72. Cum de, Cic. ad Brut. 12. 4. Atque ille si armis positus de vi datus esset, &c. Damni de calumnia. Gell. cap. 2. lib. 14. Damnate de suspitionibus, id est, ex suspitionibus, per suspiciones. Ulp. in l. absentem, §. 1. de pæn. Cum Genitivo, Cic. 4. ad Her. Majores nostri si quam unius peccati mulierem damnabant, simplici iudicio maleficiorum multorum convictam putabant. Quo pacto? Quoniam quam impudicam judicaverant, eam veneficii quoque damnatam existimabant. Damnare sua tempora infelicitatis. Quint. Damni ad, Plaut. Rud. Quem modò damnavit ad Recuperatores Pseudippus? Plin. ep. 149. Qui damnati ad pœnam erant. Damni in. Idem ep. 248. Quidam vel in opus damnati, vel in ludum. Idem epist. 35. Damnatus in metallum, strangulatus in carcere. ¶ Quando verò non apponitur pretium, vel peccatum, pœnave peccati, accusativo tantum jungitur, & significat culpo. Cic. 4. Tusc. Rerum naturam potius quam errorem damnare volumus. Damnate, pro Reum peragere, sive condemnari facere. Tacit. lib. 3. Abolitas leges, & funditus versas, ubi in foro, in limine curiæ, ab Annia Rufilla, quam fraudis sub iudice dampnavisset, probra sibi, & minæ intenduntur. Plin. lib. 34. cap. 2. Verrem Cicero damnaverat. ¶ Interdum accipitur pro Exheredare, δαμνασθῶνιον: unde è duobus filiis, alterum heredem institutum, alterum damnatum legimus: hoc est,

exheredatione improbatum. Interdum pro compellere, obligare, & necessitate obstringere. Gaius *D. lib. 8. tit. 4. l. 16.* Potest etiam in testamento hæredem suum quis damnare, ne alius ædes suas tollat, ne luminibus ædium vicinatum officiat. ¶ Damnare ad gladium, i. pœna capitali, atque ultore gladio. Ulp. *D. lib. 47. tit. 14.* Abigei cum durissimè puniuntur, ad gladium damnati solent. Ter. in *Phorm.* Tuus est damnatus gnatus, non tu. ¶ Composita à Damno sunt, Condemno, & Prædamno, quod est antè damno, *καταδικάζω.* Liv. *lib. 4.* Totam culpam ejus temporis in prædamnatum collegam transferentem, omnes tribus absolverunt.

Damnatio, verbale, Condemnatio, calamitas. { *ᾠρα δονέση κατάγω- ns.* GALL. *Condamnation.* ITAL. *Condannazione.* GERM. *Verdammung.* HISP. *Condenacion.* ANGL. *A condemning.* } Reorum acerbissimæ damnationes. Cicer. in *Pison.* Idem 4. *Verr.* Docuissimæque hanc damnationem duci non oportere, &c.

Damnatus, us. Idem quod damnatio. *κατάκριτος, κατάκριτος.* Plin. *lib. 6. cap. 44.* Alieno beneficio postea vixit, bonis inde etiam consecratis à damnato suo.

Damnatorius, a, um, quod damnationem adfert, quod condemnationem habet conjunctam. { *καταδικαστικός.* GALL. *De condamnation, qui condamne.* ITAL. *Di condannazione.* GERM. *Das zu dem verdammen oder verurtheilen gehört.* HISP. *De condenacion, el que condena.* ANGL. *That condemneth.* } Cic. 5. *Verr.* Verres in Zenonem judicium dabat illud suum damnatorium de jugerum professione.

Damnatoria, & absolutoria tabella. Sueton. in *August.* c. 33. *καταδικαστικὴ ἄνωγος, καταδικαστικὴ ἄνωγος.*

Damnatus, part. { *κατάκριτος, ᾠρα δονέση.* GALL. *Condamné.* ITAL. *Dannato.* GERM. *Verdamt/verurtheilt.* HISP. *Condenado.* ANGL. *Condemned.* } ut, Damnatus capitis, vel capite, hoc est, condemnatus. ¶ Interdum etiam idem quod obligatus, vel astrictus. Unde hæredes dicebantur Damnati ad præstandum legatum, hoc est, astricti & obligati. Pro quo veteres etiam dicebant, Damnas. ¶ Item damnatus voti, vel voto, dicitur is, qui jam ejus, cujus gratiâ votum fecerat, factus est compos. Et damnare aliquem voto, dicebantur dij, quum alicui tribuebant id cujus gratiâ votum susceperat. Fiebant autem vota ferè sub conditione, hoc modo: Mars pater, si mihi, populòque Romano hodie victoriam dederis, hoc ipso in loco tibi ex marmore templum statuam. Hoc voto ita facto, qui vovit, statim factus est reus voti, nihil tamen cogitur præstare, nisi adepta victoria. Ubi autem jam debellatis hostibus contigerat victoria, tunc demùm dicebatur damnatus voto, hoc est, astrictus & obligatus ad persolvendum votum. Virg. in *Daph.*

Ut Baccho Cererique, tibi sic vota quotannis Agricola faciunt: damnabis tu quoque votis.

Hæc ideò hic fulius notanda duximus, quòd ipsum etiam Macrobius altissimæ eruditionis virum, & plerosque alios, qui ejus auctoritatem sequuti sunt, ea in re lapsos videremus, qui arbitrantur eum dici damnatum votis, qui jam vota persolvit. Hoc autem verum non esse, apertissimè convincitur uno Livij testimonio *lib. ab Vrbe condita.* Dictator (inquit) Deorum quoque opes adhibendas ratus, inter ipsam dimicationem equidem Junoni Monetæ vovit: cujus damnatus voti quum victor Romam revertisset, Dictatura se abdicavit. Et paulò post, Anno postquam vota erat, ædes Monetæ dedicatur. Audisne Dictatorem protinus patta victoria fuisse damnatum voti, quum tamen votum adhuc non persolvisset, quod subsequenti demum anno fuit persolutum? A participio Damnatus fit compositum Indemnatus, idest non condemnatus, *ἀνεπίδοτος.* Salust. in *Catil.* Hi primò cœpere quemque pessimum, & omnibus invisum, indemnatum necare, hoc est, indicta causa, & nulla præcedente condemnatione. Liv. *lib. 2. ab Vrbe.* Eum indemnatum indicta causa non debere violari. Composita à Damno sunt, Condemno, & Prædamno, quod est antè damno, *καταδικάζω.* Liv. 4. Totam culpam ejus temporis in prædamnatum collegam transferentem omnes tribus absolverunt.

Damocles, *δαμοκλής.* Nomen proprium unius ex assentatoribus Dionysii.

Damocrita *δαμοκρίτα.* Matriona fuit Spartana, Alcippi civis clarissimi uxor, quæ quum virum ab iis qui contrarias in Republica partes fovebant, in exilium actum sequi prohiberetur, filiaque jam viro matris edicto nubere prohiberentur, ne ex iis quispiam Alcippi ultor nasceretur: concepit animo facinus supra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more scemina primariæ noctu in Andronem quendam factorum causa convenissent, Damocrita à filiabus adjuvata, magnam vim lignorum, quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congestit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde etiam seipsam interfecit. Ex narrationibus amatoris Plutarchi.

Damocritas, cum diphthongo æ, *δαμοκρίτας.* Nomen pastoris, de quo Virg. in *Bucol.*

Dic mihi Damocrita, &c.

Damōn, *δαίμων.* Nomen Philosophi Pythagorici, qui cum Pythia artificissimo amicitia vinculo constrictus fuit. De quo ait Cic. *lib. 3. Offic.* Damonē & Pythiam Pythagoreos hoc animo inter se fuisse, ut quum eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis destinavisset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorum suorum causa postulavisset, eas factus est alter sistendi ejus, ut si ille non revertisset ad diem, moriendum esset sibi ipsi: qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem Tyrannus, petivit ut se ad amicitiam tertium adscriberent.

Damophila, *δαμοφιλα.* Lesbica pœtria fuit, Sapphus coætanea, cujus meminit Philostrat. in *vita Apollonii.*

Damophilus, *δαμοφίλος.* Sophistæ cujusdam nomen est, qui sub M. Antonino principe floruit. Author Suidas.

Damostratus, *δαμοστράτος.* Historicus scripsit de piscibus libros xx. Suidas.

Damoxenus, *δαμοξένος.* Atheniensis comicus, cujus fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in *Dipnosophistis.*

Damyndas, vir fuit Macedo, teste Plutarcho.

Dan, *δάν,* vicus est quarto à Panazade milliario euntibus Tyrum, qui usque hodie sic vocatur: terminus Judææ provinciæ ad Septentrionem, de quo Jordanis flumen erumpens, à loco sortitus est nomen: *Ior* quippe fluvium, sive rivum Hebræi vocant.

¶ Danace, numus, quem Græci ori mortuorum inferebant, ut haberent unde nulum solverent. ¶

Dānāē, per tres syllabas, *δανάη.* Nomen Acriscii filia, quæ à Jove in aurei imbris effigiem converso compressa, Perseum peperit, qui avum suum occidit. Ovid. 2. *de Trist.*

Quid Danaen, Danaesque nurus, matrémque Lyai.

Dānāūs, *δανάης,* Ægypti frater, Argivorum rex, qui anno egressionis populi Israël trigesimo secundo, Stenelo rege expulso, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit.

Prodere rem Danaum finxit.

Ovid. 13. *Metam.*

ferunt ignémque Iovémque In Danaas classes. Ibid.

Vt dolor unius Danaos pervenit ad omnes. Ibid.

Hic Danaus genuit quinquaginta filias, quæ ab avi nomine Belides, à patre verò Danaides dictæ sunt. Hæ una nocte viros suos Ægypti filios interfecerunt, præter unam Hypermetram, quæ Linum, vel ut quidam volunt, Lynceum maritum servavit. Unde apud inferos supplicii loco illis præscriptum est dolium pertusum aqua implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur. Inde originem traxit proverbium, Dolium Danaïdum, quod in avaros competit, quorum avaritiæ nihil est satis: aut in prodigos, quorum profusioni ne ipse quidem Pactolus satisfaciatur: aut in homines futiles, qui arcana fidei suæ credita non queunt continere. Huc videtur allusisse Parmeno apud Terentium,

Plenus vimarum sum: hac atque illac perfluo.

Vide supra *Ægyptus, & Belides.*

¶ Danere, dare, antiq. ¶

Dania, *καυβελία χερσόνησος.* Septentrionalis Oceani peninsula est, maritimæ Saxoniz lateri adhærens: quam olim Cimbrî habitaverunt, quos postea Marius delevit in Italiam irrumpere conantes. { GERM. *Danemarck.* }

DANISTĀ: Fenerator, creditor. { *δανιστής, δανιστής.* GALL. *Vsurier, qui preste à interest.* ITAL. *Vsurario, creditore.* GERM. *Ein rucherer.* HISP. *Vsurero.* ANGL. *An usurer, or lender for gain.* } Plautus, Morigerus est mihi Danista, qui de me argentum non petit, *δάνεισθαι δανίστην,* quod est mutuum dare. Ad Danistam devenites, aderes scœnisculum. Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.*

Dānisticus, *δανιστικός,* scœnicatorius.

Dāntēs, Poëta Florentinus, regum & principum amicitia clarus, cujus vitam scribit Volater. *lib. 2.*

Dāntiscum, nobile Poloniz emporium est, ad mare situm, ubi Vistula amnis in Oceanum influit: Germani sua lingua vocant *Dantzik.*

Danubius. { *Ἰστρος.* GERM. *Die Thonaw.* } Maximus Europæ fluvius, qui ortus in jugis Abnobæ montis Germaniz, ex adverso Raurici Galliz oppidi, multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes Danubii nomine, immenso aquarum auctu, ubi primùm Illyricum alluit, Ister appellatus, sexaginta annibus receptis, medio ferme numero eorum navigabili, in Pontum vastis sex fluminibus evolvitur. Hæc Plin. *lib. 4. cap. 12.* ¶ Ubi Abnobiam vocat locum fontis, quod nomen videtur esse factum ab eo, quod Germani dicunt *Ein aw* hoc est, vallem cultam inter montes & saltus: in veteribus tamen codicibus scribitur Arnobiz, quod ad locum scaturiginis proprius congruit, qui dicitur in der Bar. Fontes ejus sunt ad Pagum Donatsinge/ qui muro humili circumdati septuagintaquinque passus ambitu suo conficiunt: ostiolum habet duorum passuum, & postquam ab ostio erumpit, illico excrevit in fluvium latitudinis quinque passuum, qui non procul ab origine recipit duos rivulos magnitudinis ejusdem, quorum alter vocatur à Germanis Prigen / alter Bregen. Mox ad milliare Italicum, ubi pagum Pfora alluit, trajicitur ponte passuum centum & sexaginta. De Danubio sic Dionysius:

Abnoba mons Istro pater est: cadit Abnoba hiatus Flumen, in Eoos autem convertitur axis, Euxinòque salo provolvitur, ora per aquor Quinque vomunt annem, &c.

¶ Ammianus quoque *lib. 22.* Annis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rheticis per latiore orbem protensus, ac sexaginta navigabiles penè recipiens fluvios, septem ostiis per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc secundum post Nilum faciunt Aufonius, & Ovid. *lib. 4. de Ponto,* ubi de Scythiz fluminibus.

Danus, scœnicator. Lege, *Daniska.*

Danunt, quandoque à veteribus dicebatur, pro Dant; & Duis, pro Dederis. Plaut. in *Pseud. sc. 1. a. 3.* cui servitutum dii danunt lenoniam. Nonius. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Qui duplam agniam danunt. Plaut. *Most. sc. 1. a. 2.* Admiculum eis danunt aliquem cognatum.

Dapalis, Dapaticus, Dapaticè, vide *Daps.*

¶ Dapax, loquax, facundus ex cibo. ¶ Dapticus, apertus. ¶ Dapsilis, magnificus. Cath. ¶

Dāphnē, *δάφνη,* Penei fluvii filia fuit, quæ quum vim Apollinis non posset effugere, implorato paterno nomine conversa est in laurum. Vide Ovid. *lib. 1. Metam.* ¶ Est item Daphne ingens lucus, & opacus, XI. stadiis distans ab Antiochia Syriz, aquis fontanis irriguus, in cujus medio sanum est asyllum Apollinis. Author Strab. *lib. 15.* Stephanus præterea aliquot alia ejusdem nominis loca commemorat, quæ vide apud ipsum.

Daphnia, gemma comitialibus morbis utilis existimata. Plin. *lib. 37. cap. 10.*

Dāphnīs, *δάφνης,* fuit, teste Serv. Mercurii filius, in Sicilia natus, juvenis formosissimus, qui primus Bucolicum carmen invenisse dicitur: postremò luminibus captus est, quòd ebrius cum aliena scemina congressus esset, ut prædictum ei fuerat à nympa. Author Suidas. ¶ Fuit & Daphnūs, *δάφνης* Steph. Antiochiæ suburbanum, quòd octogia

octoginta stadiorum ambitu claudebatur, ut ait Strabo. ¶ Lyciæ præterea castellum fuit: & aliud prope Pelusium, à copia lautorum illic nascentium: & suburbanum in ore Ponti ad sinistram, quod Sergium vocant, in ipsis Ponti faucibus ad dextram naviganti portus: author Steph. Daphnim ad ostium Nili Pelusiacum reddit Herodorus.

Daphnites, *δαφνίτης*, dicitur Apollo. Ammonius.

Daphnoïdes, *δαφνοειδής*. GALL. *Laureole*. ITAL. & HISP. *Laureola*. GERM. *Loibtraut*. ANGL. *A kind of bay tree*. Lauri species, baccas habens è nigro rubescentes, quibus gustatis os atque guttur accenditur. Frutex est ramulosus, crassiore, quam lauro, folio. Author Plin. lib. 15. ¶ Est item Daphnoides, clematidis species, mollia vitilia per terram spargens, quæ à Latinis Vincapervinea appellatur. Vide supra in dictione *Clematis*.

Daphnon, *δαφνον*. GALL. *Vn lieu parsemé de lauriers*. ITAL. *Luogo dove sono molti lauri*. GERM. *Ein laurbäumgart*. HISP. *El lauredal*. ANGL. *A place sett with bay trees*. Lauretum dicimus, hoc est locum multis confitam lauris. Martial. lib. 10.

Diffosuit daphnosa suo Torquatus in agro.

Daphnus, *δαφνός*, vel *δαφνῶσα*, ἡ, urbs Phocica. Steph.

Daphnufis, *δαφνυφίς*, palus prope Olympum Bithynium. Steph.

Daphnus, tribus vicina Cō. Steph.

Daphnūdlum, *δαφνῶδον*, prope Rhegium est; Thracibus vicinum. Est & Ægypti vicus. Steph.

Daps, inquit Festus, apud antiquos dicebatur res divina quæ fiebat aut hyberna sævientis, aut verna: quod vocabulum ex Græco deducitur. Livius Andron. apud Priscian. lib. 7. Quæ hæc daps est? quis festus dies? apud quos id genus popularum *δαίς* dicitur. Liv. 1. *ab Urbis*, Tum sacrum factum, adhibitis ad ministerium dapemque Potiis ac Pinariis. *Ibid.* Pinariis extis adscis ad cæteram venire dapem. Quomodo verò dapes construantur, vide Caton. *de re rustic. cap. 132*. Cæterum dapes non solum deorum, vel nostræ in sacrificiis deorum, sed etiam magnifici & opipari apparatus sunt. *ἄγασμα ματαῖον*. *ιδιούργια*. GALL. *Banquet, viandes somptueuses, appareil de viande*. ITAL. *Vivanda, apparecchio grande de vianda*. GERM. *Herrliche zubereite speisen*. HISP. *Manjar costoso, & otra cosa para comer*. ANGL. *Delicate meates, fines dishes*. Mart.

Ille quidem lauta est, dapibusque instructa superbis.

Virg. 4. *Æneid.*

Diripiuntque dapes contactuque omnia fœdant.

Præterea & cibos vitabiles & infandos, *Dapes* vocat, Nonius in duobus Virg. locis affirmat, quorum alter est *Æneid. 3. de Cyclope*.

Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus.

Alter in *Buc.*

Quas illi Philomela dapes, qua dona paravit.

Dapino, as, significat, dapes paro. Plaut. in *Capt. sc. 1. a. 4.* Æternum tibi dapinabo victum, si vera autumas.

Dapilīs, cœna quæ diversis & amplis dapibus constat. *ἀπιλῆς*, *δαφιλῆς*. Plin. lib. 10. cap. 10. Pavonem cibi gratiâ Romæ primus occidit orator Hortensius, dapali cœna sacerdotii.

Dapilicus, a, um: quod est amplum, magnificum: ut, Negotium dapaticum, *μεγαλοπρεπής*. Festus.

Dapilicè, adverb. id est, lautè. *ἀπιλῆς*. Festus.

Dapilè, adverbium: Abundanter, lautè, copiosè. *ἄπυλῆς*. GALL. *Abundamment, somptueusement*. ITAL. *Abundante, liberale*. GERM. *Reichlich, magnificamente*. HISP. *Magnificamente y costosamente*. ANGL. *Abundantly, costly*. Suet. in *Vespas.* Sed & convivabatur assidue ac sæpius, rectè ac dapilè.

Dapsilis, e, abundans, largus, liberalis. *ἀπυλῆς*. GALL. *Magnifique, & abondant, somptueux*. ITAL. *Abundante, liberale*. GERM. *Reichlich / edelich / vberflüssig*. HISP. *Magnifico y costoso y abundante*. ANGL. *Liberall, sumptuous, costly*. Plaut. *Mostell.* Triginta minæ, præterque alios dapiles sumptus facit. Columell. lib. 4. cap. 27. Si autem continuè superioribus annis dapili proventu fatigata vitis fuerit, requiescere, ac refici par erit. Idem lib. 3. cap. 2. At spionia dapilis musto, ac amplitudine magis uvarum, quam numero fertilis. *ἀπυλῆας*, largitatem, abundantiam rerum, liberalitatemque vocant: unde nostri quoque abundantiam lautos, & libales appellant. Plaut. in *Aulul.* Istas magnas factiones, dotes dapiles nihil moror, id est, affluentes & largas. Idem *Pseud. sc. 1. a. 5.* Corollas dari dapiles. Et *sc. 4. a. 1.* Postquam herili filio largitus dictis dapilis.

Dapsilltèr, adverbium: Dapsilè, lautè. Nævius in *Corollaria*, Ultrò meretur quamobrem ametur, ita dapiliter suos amicos alir.

Dapsā, apud veteres genus sacrificii, quod fiebat aut hyeme sævientè, aut vere: à Græcis *δαίς* vocatur.

¶ Dapricè, magnificè. ¶ Dapricum, amplum. Fest. Cerd. ¶

Dapilobytes, *δαφιλίβυτες*, populi. Steph.

Daradus, Ptol. Fluvius est Africæ, quem aliquot literis in fine abjectis, Darat vocat Plin. lib. 5. cap. 1.

Dara, *δαρρα*. Munitissimum castellum Anastasi civitatis, cuius cives, Darani, aliàs Darrahæ, per duplex r.

Darapsa, *δαρραψα*, urbs in Bactria. Steph.

Dardax, *δαρδαξ*, Indici populi sunt, qui sub Daride contra Dionysium pugnarunt.

DARDANVS, *δάρδανος*, Electræ, Jovisque filii nomen, qui quum Jassium fratrem interemisset, inde fugiens in Samothraciam primùm, & deinde in Asiam venit, locaque tenuit Helleponto proxima: urbemque ibi Dardanum condidit: regionemque totam Dardaniam appellavit: quam postea Tros Erichthonii filius, Troiam appellavit: Tros autem filius fuit Ilus, qui urbem regiam à se Ilion appellavit: Ilus autem Laomedontem filium genuit, qui patèr fuit Priami, Virg. 3. *Æneid.*

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author.

Alexander, Dardanus, Paris, pronomen, nomen, cognomen ejus: Diom. lib. 1. & Ovid. 13. *Metam.*

Dardanio quem cepi vate positus.

¶ Dardaniæ artes, i. magicæ, à Dardano insigni, ut tradunt, mago, cuius commentariis perlectis, doctissimus evasisse Democritus me-

Calepini Pars I.

moratur. De quo Plin. lib. 30. cap. 1. Apuleius, Eusebiusque lib. 2. præparat. *Evang. Col. lib. 10.*

Dardaniæ veniant artes.

Dardānārii, qui omnia præmunt, ut aliquando carius vendant. *ἄρδανῶν*. GERM. *Jurteuffet*. ANGL. *Forebiers foreste allers of the mer-kate*. Dicti à Dardano quodam contaminatissimo & profligatissimo mago, à quo etiam Dardaniæ artes à Colum. vocantur magicæ: Ejus sunt verba,

At si nulla valet medicina repellere pestem,

Dardaniæ veniant artes.

Dardānium, *δαρδάνιον*, genus ornamenti quod lacertis adhibebatur. Plin. lib. 33. cap. 3. Cujus sceleris nos coarguimus illum primùm qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam quiddam & viri, quod à Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.

Dares, etis, *δάριος*. Historicus Phrygius fuit, qui primus bellum Troianum, cui ipse interfuerat, Græcè conscripsit, quod postea à Cornelio Nepote in Latinam linguam veritum fuit. ¶ Fuit item Dares quidam ex comitibus Æneæ, qui cum Entello Siculo castuum certamine congressus succubuit, ut refert Virgil. 5. *Æneid.* Hinc locus factus proverbio apud Hieronymum *ad Augustinum*, Dares Entellum provocat. Conveniet ut si quando quispiam juvenili temeritate laceffet aliquem, non perinde promptum ad suscipiendum certamen, verum intolerandum si semel inierit.

Daridæus, *δαριδαίος*, Persarum rex fuit eo tempore quò Apollonius Thianus ad Indos per Persidem iter fecit, hoc est, tempore Tiberii & Caii & Claudii Imperatorum.

Daridna, urbs Paphlagoniæ. Steph. *δαριδνα*.

¶ Darien, vel Dariene, *Darien*, urbs Caribanæ provinciæ in India Occidentali. ¶

Darioritum, *δαριόριον*, vulgò *Vannes*. Oppidum est Venetorum in Gallia Lugdunensi ad Oceanum situm: teste Ptolem. lib. 2. cap. 7. Sunt qui existiment idem esse cum eo, quod Galli vocant *Rennes en Bretagne*.

Darica, *δαρικαι*, populi quidam. Steph.

Daristanè, *δαριστάνη*, urbs Persica. Steph.

DARIVS, *δάριος*, *darjavésch*. *δαριός*. Nomen regis Persarum qui triginta sex annos regnavit: cui Xerxes filius ex Atosa Cyri filia successit in regnum. Fuit & alter ejusdem nominis Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despiciatam habens, bello eum aggressus est: quem tamen Alexander exiguis copiis facile profligavit. Darius verò instaurato exercitu, prælio iterum congressus, agrè fuga sibi salutem quaesivit, uxore & filiabus hostium prædæ relictis. Post hæc de pacis conditionibus cum Alexandro agens, quum nihil impetrasset, redintegratis copiis tertio concreditur, tandemque victus, quum se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est trucidatus. Hoc nomen habet pen. prod. quoniam apud Græcos scribitur per *ai* diphthongum. Claud. in *epist. ad Adrianum*.

Darium famuli Manibus doluisse peremptum.

Mirum quin me tua caussa faciat Jupiter Philippum, aut Darium, trivencica. Plaut. *Aul. sc. 2. a. 2.*

Daricus, *δάριος*, Numisma priscum Darii imagine percussum. Plutarch. in *Cim. in Artoz.*

Darha, *δαρρα*, populi, juxta rubrum mare. Steph.

Darania, *δαρρανια*, urbs Indica, ubi uno die mulieres vestem contexerunt.

Darsii, *δαρσιος*, populi Thraciæ. Steph.

Daruernum, *δαρῆρνον*, vulgò *Douvres*. Portus est Britannicæ insulæ, unde brevissimus est ad Caleres trajectus: Author Ptol. lib. 2. cap. 5.

Darus, Ptol. est fluvius Pannoniæ inferioris, quem Plin. lib. 3. cap. 25. Dravum appellat: hodie Moram vocant.

Dascylos, Bithyniæ oppidum. Plin. & Pomp. lib. 1. Ptolem. Strabo & Stephan. Dascylium nominant, *δασυλίος*: vicinūque lacum Dascylicum.

Dasia, *δασία*. Densitas spiritus, & signum est vocalis aspiratæ, quod hac nota formatur, h.

Dassaretæ, *δασαρηται*, Thraciæ populi, quos à tergo Epiri junctos scribit Plin. De his Mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.

Dastylus, fuit Gygi regis pater, teste Herod. lib. hist. 1.

Dasyptus, odis. *ἄστυ* *schaphân*. *δασύπυς*. GALL. *Vn connil, un lapin*. ITAL. *Coniglio*. GERM. *Ein haas oder ein künigle*. HISP. *Conejo*. ANGL. *A conie or hare*. Animal est quod nos leporem, aut ut aliis placet, cuniculum vocamus. Plin. lib. 10. cap. 63. Dasyptodes omni mense pariunt, & superferant, sicut lepores. A partu statim implentur: concipiunt, quamvis ubera siccante fœra: pariunt non cæcos. Ex quo loco constat, Plinium Dasyptodem à lepore distinxisse. Budæus tamen credidit Plinium in ea re deceptum fuisse, eo præcipuè argumentum nix, quod Aristoteles plerisque in locis dasyptodem à lepore non videatur distinguere. Si tamen diligentius scriptorem illum excussisset, invenisset locum manifestissimum, ubi ille duo hæc indubiè fecernit: locus est lib. 1. *de hist. animalium*, ubi sic habet: Differunt præterea animantes moribus; nam aliæ mites, remissæ, ac minimè perveræ sunt, ut boves: aliæ animosæ, perveræ, brutæ omnino, ut fues sylvestres: aliæ ingeniosæ, ac timidæ, *οἷον ἔλαφος, ἢ λαγώς, ἢ δασύπυς*, hoc est (interprete Theodoro) ut cervi, lepores, cuniculi. Polybius tamen lib. 12. *historiarum*, cuniculum Latino nomine appellare maluit, non secus ac si Græca lingua animalis ejus nomenclatura destitueretur. Ait enim nasci animal lepori simile, *κρυπτικὸν καλύμνον*. Hicce argumentis adductus Erasmus, vertens adagium illud, apud Græcos usitatissimum, *δασύπυς κρυπτικὸν*, maluit Græcam dictionem servare, quam de re incerta quippiam temerè pronunciat. Sic enim vertit: Dasyptus carnes desiderat. Dicitur in eos, qui ea requirunt ab aliis, quæ ipsis affatim suæ domi.

Datarius, Datatim, vide *Do*.

Dates, unus fuit è ducibus Darii, qui teste Herod. lib. 6. bello apud Marathonem victus est.

Datum, *δάτων*, urbs Thraciæ, cives Daranei, vel Darenci. Steph.

Darylepti, *δαρυλεπτι*, populi Thraciae. Steph.
 Dava, *δαβα*, urbs Arabia. Steph. Gentilia, Davarus, Davenus, Davites.
 || Daventia, *Deventer*. V. E. Germaniae inferioris, ad Italiam fl. ||
 Daullis, Nympha, à qua Daulidi urbi nomen. Steph.
 Daulia, vel Daulis, *δαυλι*; Ptolemæo, oppidum Phocidis, fuit olim sub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio Daulia dicitur, quod in Daulide urbe in avem sui nominis fuerit conversa.

Deflet (inquit) *Threicium Daulias ales Ictym.*

Daucus, *δαυκος*. Herba est similitudine fœniculi, candidioribus tamen foliis & minoribus hirsutisque, caule pedali recto, radice suavissimi gustus. Plura ejus sunt genera, quæ vide apud Plin. *lib. 25. cap. 9.*

Danium, *δαυσιον*, urbs Italiae. ¶ Est & Danium murus Thraciae. Stephan.

Daurorichitæ Scepsi, *δαυροχιται*. Vide Stephanum in *Scepsi*.

Daurus, filius fuit Pilumni & Danae, & avus Turni, qui in Apulia regnavit: à quo etiam regio illa, Daunia dicta est. ¶ Alter fuit Daurus prioris filius, qui ex Venilia sorore amata Turnum suscepit. Virgil. *lib. 12.*

Dauni miserere senectæ.

¶ Est quoque fluvii nomen in Apulia. Unde Horat. *lib. 3. Carm. Ode 30.*

*Et qua pauper aqua Daunus agrestium
 Regnator populorum, &c.*

Dauis, Italiae populi, à Dauno duce Diomedis socero victi: horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclutum, ut scribit Plin. *lib. 3. cap. 11.*

Daunia, *δαυνια*, vulgò *Puglia Pugiana*, Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, Diomedis socero, qui eam condidit.

Daurises, Herodoto *circa finem lib. 6.* unus ex Darii ducibus fortissimus, ejusdemque generis, qui in insidiis à Carius cæsus est.

Dausara, *δαυσαρα*, urbs circa Eledam. Steph.

Dautia, quæ & Lautia dicimus. Munuscula, quæ dantur legatis hospitii gratiâ. Fest.

DE

Dē. { *ιδμιν*. *παρο*. GALL. *De*. ITAL. *De*, *di*, *da*. GERM. *Don*. HISP. *De*. ANGL. *Of frome*. } Præpositio est quæ separata significat *de*, hoc est, à, vel ab, vel ex: ut, *Audivi de patre tuo*. ¶ Item *de*. Cicer. *3. de Orat.* Oratio Crassi de colonia Narbonensi, & altera de lege Servilia. Item *propter*: Terent. in *Eunuch.* Quantum me amas de fidicina hac? De qua causa, pro Qua de causa. Gell. *cap. 13. lib. 5.* de suo offerre. Suet. in *Aug. cap. 44.* Vide *Poëtus*. De manu reddere strenam. Idem in *Tib. cap. 34.*

Nec timui, de morte tamen metus absuit iste.

Ovid. *2. Fast.* De ea re argumenta paucis verbis eloquar. Plaut. *Amph. sc. 1. a. 5.* Hæc sunt verba de lege (i. legis.) Gell. *cap. 1. lib. 20.* De calumnia damnati. Idem *cap. 2. lib. 14.* De sua peribant proscripti. Senec. *cap. 20. lib. de consol. ad Marc.* De classe eum reduxi. Ovid. *13. Metam.* De palla memento amabo. Plaut. *Asin. sc. 2. a. 5.* Qua de re, pro Quamobrem. Idem *Amphitr.* Meo de studio erant vestra. Idem *Asin. sc. 3. a. 1.* Quæ nolebam de industria fugiebatis. *Ibid.* De suo opsonari filix in nuptiis. Idem *Aulul. sc. 1. a. 2.* Te de alia re rescivisse censui. *Ibid. sc. 6. a. 4.* De istare tibi non adversabor. *Ibid. sc. 3. a. 1.* Ita commenti (sunt dolum) de sua sententia. Idem *Capt. prolog.* De compacto, vide *Compingo*.

Inceptis de te subtexam carmina chartis.

Tib. *lib. 4.* De Danais qui te laudat: mox, De tot Graiorum millibus. Ovid. *13. Metam.* De improbis auferri præmium decet. Plaut. *Pseud. sc. 7. a. 4.* Nam ipsam experior de me, & de me ipsam scio. Idem *Amph.* De ista re conquiescito. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Credit tibi de istis. Idem *Merc. sc. 2. a. 4.* De semita. Idem *Cure. sc. 3. a. 2.* De foribus interea sis vide (i. cave attigeris.) Idem *Amphitr.* Quid de te merui, qua de causa tu me perdes. Idem *Menach. sc. 2. a. 3.* De illo emi virginem. Idem *Cure. sc. 3. a. 2.* De illis verbis cave tibi. Idem *Menach. sc. 2. a. 5.* De crimine natus Erichthonius.

*Pallade conspecta natum de crimine virgo
 Sustulisti quare quaris Erichthonium?*

Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* ¶ Item Deorsum, sicut Sus, Sursum: unde Súsque deque fero, veteres dicebant, hoc est, sursum, an deorsum res feratur, parvi facio. ¶ Item ponitur pro *de*, ut apud Suet. in *Calig. cap. 37.* Fabricavit & de cedris Liburnicas, gemmatis puppibus, pro *de* cedris.

Quem tu diva memora de Pane monilibus ornas (i. paniceis.)

Ovid. *6. Fast.*

lituras

De lachrymi factas sentiat esse meis.

Idem *Eleg. 1. lib. 1. Trist.* ¶ De nihilo (i. nulla causa.) Liv. *4. d. 4.* De nihilo dicunt contumeliam. Plaut. ¶ Item memorativam vim habet, ut Cicero scripsit de *Officiis*. De nocte abire, id est, in nocte, vel per noctem. Terent. in *Adelph.* Cum prima luce ibo hinc. M. imò de nocte cenfeo. Ubi Donatus dicit abundare *de*. Imò phrasîs Latina est, nihilque frequentius apud Cæsarem & classicos auctores. Liv. *4. d. 4.* De tertia vigilia navem conscendit. De die. Sueton. in *Calig. cap. 37.* De media nocte. Idem in *Calig. cap. 20.* Et, De die dabitur. Plaut. De die potare. Idem. Cicero. *pro Murena*, Vigilas de nocte, ut tuis consultoribus respondeas. ¶ De meo consilio, de mea sententia, & similia, pro Me suadente & consulente, &c. Sæpe apud Cicero. De eodem genere, pro ejusdem generis. Cicero. *Tusc.* Afflictio, desperatio, & si qua sunt de genere eodem. De, pro Quantum pertinet ad, Terent. *Heaut.* Nam de reducenda, id verò neutiquam honestum esse arbitror. Cicero. *ad Lentulum lib. 1.* Cedit religioni de exercitu. ¶ De, pro Post. Plaut. *Mof.* Non bonus est iomenus homini de prandio. ¶ De, ut *Ad*: ut, *Ædificare de exemplo alterius. Ibid.* ¶ De, ut *de*, etiam postponitur. Paulus *D. lib. 21. tit. 2. leg. 11.* Ex his verbis stipulationis duplæ, vel simplæ, Eum hominem, quo de agitur, noxâ esse solutum. De scripto dicere, id est, legendo. Cicero. *de Cl. Orat.* De summo loco, summoque genere filius. Plaut. *Capt. & Aul. prolog.* De summo summus Jupiter. Idem *Amphitr. sc. 3. a. 4.*

Item de supero (i. de tecto.) *Ibid.* Quo de genere natus. Idem *Capt. sc. 2. a. 2.* Adolescens de equestri loco. Gell. *cap. 9. lib. 19.* ¶ Qua ex pecunia, pro de. August. in *Breviar. sub finem*, Ex agri de politionibus ejiciuntur. Varro apud Nonium in *Polisio*. ¶ Præpositio *De*, anceps est. Gell. *cap. 16. lib. 6.* (i. modò auget, modò minuit.) Composita verò aliquando detractionem notat, ut *Decortico*, *Delibo*, *Devestio*, *Depilumo*, *Depilo*, *Decalvo*, *Deatmo*. ¶ In aliquibus deorsum, *deorsu*, ut *Descendo*, *Defluo*. ¶ Interdum non, ut *Delumbe*, quod est non habens lumbos. ¶ Interdum activa est, sive intensiva, ut *Deamo*, *Depravo*. ¶ Interdum diminutiva, ut *Decreseo*, *deservelesco*. ¶ Interdum privativa, sive negativa, ut *Desperatus*, *Demens*, *Dececer*. ¶ Interdum localem vim obtinet, ut *Disco*, *Dedisco*: *Tego*, *Detego*: *Doceo*, *Dedoo*. ¶ Interdum est honoris exhibitiva, ut *Defero*, *Deduco*. ¶ Significat etiam quandoque, in totum, vel omnino, ut *Demando*. ¶ Quandoque aperte, seu palam, ut *demonstro*. ¶ Componitur autem cum dictione incipienti ab a, *Deamo*: b, ut *Debacchor*: c, ut *Decerno*: d, ut *Deduco*: e, ut *Deero*: f, ut *Defero*: g, ut *Deglutio*: h, ut *Dehisco*: i, ut *Dejicio*: l, ut *Delabor*: m, ut *Demiror*: n, ut *Denudo*: o, ut *Deosculor*: p, ut *Depellor*: r, ut *Derivo*: s, ut *Desudo*: t, ut *Detraho*: u, ut *Devenio*. ¶ Patitur nonnunquam elisionem, metri gratiâ, sicut in *Deinde*, & *Dehinc*. Virg. *lib. 1. Æneid.*

Oscula libavit nata, d' hinc talia fatur.

ubi eliditur e.

Dēā, a, fœm. à Deus. { *δία*, *θία*. GALL. *Deesse*. ITAL. *Dea*. GERM. *Göttin*. HISP. *Dea*, *diosa*. ANGL. *Agoddesse*. } Virg. *Æneid.*

nec vox hominem sonat, ò dea verè.

¶ Dea triformis sacra, id est, *Hecates*, quæ & *Luna* & *Diana* & *Proserpina* creditur esse. Luna quidem in cælo, Diana in terris, & Proserpina apud inferos. Ovid. *7. Metamorph.* Auxiliaris dea. Idem *9. Metam.*

quum te partu Lucina levavit,

*Tollere quicquid erit, dea sum auxiliaris, opemque
 Exorata fero.*

¶ Ultrices deæ. Seneca *de Octavia. Tartara testor*, Erebiq; deas scelerum ultrices.

suâque

Eripere à de Deam, raptamque efferre per hostes:

(i. signum.) Ovid. *13. Metam.* Te omnes Dii deæque perduint, Plaut. *Cure. sc. 3. a. 5.*

Iure deas veneror, (Musas.)

Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Nate deâ, dixi.

Idem *13. Metam.*

Dēācinātus, a, um. { *ἀκινῆτος*, *ἀκινῆτος* ἢ *ἀκινῆτος*. GALL. *De qui on a osté & nettoyé les grains de raisin*. ITAL. *Mondata da granelli*. GERM. *Don trauben beeren woff geseubert*. HISP. *Vaxiando de los berrujos de las uvvas*. ANGL. *That is cleansed of the kernels of grapes or lik fruited*. } ut *Deacinata dolia*, à quibus absterfi sunt acini. Cat. *de re rust. cap. 26.* Ubi erit lectum post dies triginta, & bene deacinata erunt dolia, oblitino.

¶ Deactio, peractio. Fest. ||

Dēālbō, idem est, quod album reddo, album tectorium induco. { *הלבין* *hilbin*. *לבן* *leban*. GALL. *Blanchir par deffus*. ITAL. *Imbiancare*. GERM. *Weissen/ oder weiß machen*. HISP. *Blanquear, emblanquecer*. ANGL. *To mak white, to whitelime*. } ut *Dalbare parietem*, est album tectorium superinducepe. Curtius *ad Cic.* Nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare.

Dēālbātus, a, um, participium: idem quod albo inductus colore. Sueton. in *Galba, cap. 9.* Multoque præter cæteras altiozem & dealbatam statui crucem iussit.

Dēāmbūlo, Ambulo, inambulo. { *הלכה* *hithballéch*. *שמעתי*. GALL. *Se pourmener*. ITAL. *Passeggiare*. GERM. *hin und wider gehen/spacieren*. HISP. *Pasear*. ANGL. *To walk, to go*. } Ter. in *Adelph.* Deambulare huc libitum est. Cicero. *lib. 1. de leg.* Quin igitur pergimus ad illa spatia nostra, sedesque, ubi cum satis erit deambularum, requiescemus?

Dēāmbulātio, Ambulatio. { *הלכה* *halicáb*. *שמעתי*. GALL. *Pourmener*. ITAL. *Passeggiamento*. GERM. *Spazierung/ das hin und hergehen*. HISP. *Obra de passearse*. ANGL. *A walking*. } Terent. in *Heaut.* Vel me hæc deambulatio, quàm non laboriosa, ad languorem dedit.

Dēāmbulātōrium, locus in quo deambulamus. { *περιπατήριον*. ANGL. *Amallay or gallerie to walkin.* }

Deambulatorius, a, um. Ulp. in *l. 4. D. de adim. leg.* Deambulatoria est voluntas usque ad vitæ supremum exitum. Metaphoricè pro, *instabilis*.

Dēāmo, Valde & ex animo amo. { *אמו* *haghâb*. *אמו*. GALL. *Fort & tendrement aimer*. ITAL. *Amar di cuore*. GERM. *Heutzlich oder inniglich lieben*. HISP. *Amar de coraçon*. ANGL. *To love tenderly*. } Terent. in *Heaut.* Næ ego sum fortunatus, deamo te Seyte. Plaut. *Truc.* Magna nunciavit Chiamus hodie gaudia, mea dona deamata acceptaque habita esse apud Phronesium.

Dēārmātus exercitus, hoc est, Exarmatus, i. armis spoliatus. { *ἀφωρμημένος* *afomēmos*. GALL. *Desarmé*. ITAL. *Esercito disarmato*. GERM. *Ein kriegshauff der weestoff gemacht ist*. HISP. *Hueste desarmada*. ANGL. *Spoiled of armour or unarmed*. } Liv. *4. ab Urbe* Consul triumphans in urbem redit, Civilio Volscorum duce ante curram ducto, prælatisque spoliis, quibus dearmatum exercitum hostium sub jugum miserat.

Dēārtvō, as. Artus incido, artus, adimo, & eripio. { *ἀρτῶ* *nirtác*. *ἀναγῆ*. GALL. *Démembree*. ITAL. *Smembrare*. GERM. *Die glieder abhauen*. HISP. *Despedazar en miembros*. ANGL. *To demember*. } Dilaceravisti, deartuavisti apes. Plaut. *Capt. sc. 5. a. 3.* Idem in *Capt. sc. 1. & 3. a. 5.* Tum igitur ego argumatus, deartuatus sum miser scelesti hujus technis.

Dēāvro, as. Inauro, auro tego. { *ἀυρο* *isphah zahab*. *αυρον*. GALL. *Dorer*. ITAL. *Indorare*. GERM. *Vergulden*. HISP. *Dorar por de fuera*. ANGL. *To gild with gold*. } unde *Deauratus*, *αυροειδής*.

Dēbacchârî,

DEBĒCHĀRĪ, propriè est præ ebrietate furere, bacchari. ἔβριχθη...

DEBĒLLĀRE, Bello vincere, vel capere. ἔβριχθη...

DEBĒLLĀTŪS, a, um, particip. Victus, superatus. ἔβριχθη...

DEBĒLLĀTŌ, vice adverbii. Liv. 10. bell. Pun. Scipionem velut jam debellatō...

DEBELLANDUS, a, um, Participium futuri temporis. Virg. 5. Aeneid.

DEBĒLLĀTŌR, verbale. ἔβριχθη...

DEBĒO, obligatus sum, ab habeo. Perott. Cui debeo, de eo habeo.

Non immerita deberi premia dextra.

Quintil. Cui ego omnia volo & debeo. Velleius, Omnia sua incrementa sibi debuit.

penas quas eunque mariti

Irati debent (id est, exigunt.)

Pertinet ad omnia quibus devincti sumus: quod vulgò Tenor, seu Debitor, aut obligatus sum dicitur.

DEBITŌR, ἔβριχθη...

DEBITŌ, Debitum. ἔβριχθη...

DEBITŪS, a, um, part. quod debetur. ἔβριχθη...

DEBITŪRĪ, antiquo more dictum pro debitum iri, quemadmodum Datūri, pro datum iri, & defensūri, pro defensum iri.

DEBITŪS, a, um, part. quod debetur. ἔβριχθη...

Debata Trajanis exercet spicula satis

Ovid. 13. Metam.

Et tandem Caco debita pœna fuit. Idem 5. Fast.

DEBĪLIS, e, ex De, & habilis, quasi parum habilis: Mancus, infirmus, imbecillus, levis.

DEBĪLĪTO, as, are: Debilem reddo, frango, infringo, minuo, comminuo.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Eruentur tibi oculi, debilitabuntur pedes.

Debilitaturum quid te petis improbe minus.

DEBĪLĪTĀRĪ, passivè. Cic. de finibus, Turpe esse viro debilitari; dolore frangi, succumbere.

DEBĪLĪTĀS, atis: Infirmitas. ἔβριχθη...

DEBĪLĪTĀCĪO, ἔβριχθη...

DEBLATERO, as, are. ἔβριχθη...

DEBRĪO, inebrio, à de & ebrio, & potest esse intentivum, vel privativum.

DEBŪCĒNĀRĒ, pro Buccinare, usus est Terrull. de velandis Virgin.

DEBŪCĒNĀRĪ, est deridere, ut est apud Tertullianum.

DEBŪCĒHŌRDUM, ἔβριχθη...

DEBŪCŪMĪNO, as, are. Cacumen præcido, sive cacumine privo.

DECADARCHĪA, decemviratus. Decadarchus, decemvir. Baleng.

DECADĒLTO, lex XII. tabularum.

DECĀDŌRŪS, δεκάδωρον. Longus decem palmis.

DECĀLŌGŪS, δεκάλογος. Sacrum volumen quod decem legis præcepta continet.

DECANUS, manipuli præses, Rottmeister/ qui decem militibus præerat.

DECANICA, Ecclesiasticus carcer est, seu potius Decanicus, imò Decanicum dicere.

DECADUCHI, decemviri Athenis Rempublicam gubernantes. Rh.

DECAENNEA cubita, decem novem accubita, cœnationes. Casaub.

DECALANTICARE, calanticam detrahere.

DECALANZARE, cantare cum gaudio. Pap.

DECALCO, dealbo. Gloss. Decalcatum, calce litum. Fess. simplex est callico, calce polio, nempe à calix, i. e. calx, ex κάλιξ. Vide Calx.

DECĀNTO, as: Laudo, celebri, divulgo. ἔβριχθη...

DECĀPHŌRON, δεκάφορον. Lætica quæ fertur à decem hominibus: sicut Hexaphorum, quæ à sex.

DECĀPŌLLIS, δεκάπολλις. Regio Syriæ, Judææ proxima: ita dicta à numero

mero oppidorum, quæ sunt Damascus, Opaton, Philadelphia, Rhaphana, Scythopolis, antea Nylia: Gaddata, Hippon, Dion, Pella, Calaisa, Canatha. Eadem & Decapolitana regio appellatur à Plinio lib. 5. cap. 18.

Decaproti, δεκαπρωτοι, qui decaprotiæ munere funguntur. Cicero Decemprimos vocat. Ulpian. l. 4. qui, ff. de munerib. & honoribus: Decaprotos minores etiam annis XXV. fieri jampridem placuit.

DECAPVLO, as: Evacuatio. { Γεννη παραβ. μελωσιζα. GALL. Desemplir, vuider, transvaser d'un vaisseau en autre. ITAL. Votare, evacuare. GERM. Oben abschütten/Ausshütten. HISP. Vaziar. ANGL. To mak empty or poware out of one vessel in tho another. } à Capulis deductum, quæ sunt vasa ansata, quibus oleum depleri solet. Plin. lib. 15. cap. 6. Quare sæpius die decapulandum, unde & Capulator, de quo supra.

Decarchus, δεκαρχος, à Græcis appellatur, qui decem præest militibus, quem Latini vocant Decurionem.

DECAS, adis. { δεκα δασφ. δεκα. GALL. Dizaine. ITAL. Decima. GERM. Das zehen in im begreiff. HISP. Diez, numero. ANGL. Anything of the number of ten. } Aliquid decennarium numerum continens. Hinc Livii Decades dicimus, operis sectiones, quarum singulæ decem continent libros. Quamquam non desunt qui Livium historiam suam in libros, non in decadas volunt distribuisse: quorum opinioni quo minus accedam faciunt decimo cuique libro præfixæ præfationes, quæ reliquis nullæ præfiguntur.

Decastylos, decem habens columnas. ||

DECAULESCO, scis: Caules, vel frondes amitto. δεκαυλισμα. Plin. lib. 16. cap. 7. Raphanus utique jucundior detractis foliis antequam decaulescat.

Decætes, populi Liguriæ. Plin. lib. 5. cap. 5. Ligurum celeberrimi ultra Alpes Sallyi, Deceates, Oxybii.

DECEDO, is: Abeo, discedo. { ἄλῃ balách, ἄλ sar, ἄλ azal. δεκα. GALL. Se départir, s'en aller. ITAL. Partire, andarsene. GERM. Hinweichen/abweichen/hinweg gehn. HISP. Partirse de lugar. ANGL. To depart, to go away. } Cæcilius Ciceroni, Quod tibi decedenti pollicitus sum. Hac significatione sæpe apud Cæsarem, ut lib. 1. de bell. civil. Ter. Heauton. Decedet jam ita hæc: etsi merito iratus est. Proprie verò à mandato custodia loco recedo: ut Consules de provincia dicuntur decedere, & Præsides de urbibus. Cicero. Attic. Non paret nos senatus ante oportere decedere, quàm nobis successum sit. } Decedere de summa, est de summa aliquid detrahi, eamque imminui. Terent. Adelph. Mea, quæ præter spem evenere, utantur sine: de summa nihil decedet. } Item decedere, est Detrahi, five minui. δεκα. ἄλ. & sic eleganter habet dativum. Lactant. lib. 1. Id autem solidum existimandum est, cui nihil decedere; id perfectum, cui nihil possit accedere. Decedat nobis timor. Livius 8. bell. Pun. & sæpius. Qui minus liceat mihi minitari populo, ni decedat mihi. Plaut. Amph. } Interdum idem est quod simplex Cedo, hoc est, locum do. Cic. antequam iret in exilium, Ego inimicorum amentia salutis omnium causa decedam. Er paulò post: Si violentia impetu opprimatur, decedam pro omnibus unus Tribunitio furori. } Decedere via, est per errorem, aut honoris gratia digredi, ἄλ. ἄλ. Sueton. in Cas. Et quum luminibus extinctis decessisset via diu errabundus, tandem ad lucem duce reperto, per angustissimos tramites pedibus evasit. Plaut. in Trin. Decedam ego de via, de semita, de honore populi. Et in Amphitr. De via decedite. } Decedere de suo jure, est non summo jure agere, sed aliquid sui juris condonare comiter, ἄλ. δεκα. ἄλ. Cicero. 2. Off. Est enim liberale, paululum nonnunquam de suo jure decedere, & interdum fructuosum. } Rursus decedere ponitur pro mori, ἄλ. ἄλ. & per se planum est, ut subintelligatur vita: tanquam de custodia & gubernatione corporis proficisci, ut eo modo dicatur Decessit, quo defunctus est. Cicero. ad Att. lib. 1. Pater nobis decessit ad viii. Calend. Decemb. Decessit eo morbo, pro mortuus est, apud Suet. in Vitellio cap. 3. Decessit paralyti altero die quàm correptus est. Decessit filius tuus (i. decurrit ad eum finem, ad quem omnia properant.) Seneca. cap. 11. de consol. ad Marc. & Liv. ubique lib. 5. ab urb. & 10. d. 4. } Decedere de statione vitæ, figuratè apud Sueton. in Catone. Vetat Pythagoras sine jussu Imperatoris de præsidio & statione vitæ decedere. Ex dictis exemplis colligi potest, quod hoc verbum ablativum habet aliquando cum præpositione De, aliquando verò sine ea: ut, Decedere via, vel de via: Decedere jure suo, vel de jure suo. Decedere officio, vel de officio, quod est contra officium aliquid facere. } Item decedere flaminio (id est, deponere honorem eum.) Gell. cap. 7. lib. 20. Sic decedere instituto suo, vel de instituto, aut more suo, id est, secus quàm quis solitus sit agere, mores mutare. Liv. 7. d. 4. Decedere instituto, bis. Idem 4. d. 4. Decedere fide: & lib. 5. d. 5. Si decedi fide vidisset. Item Decedere loco (in pugnam.) Plaut. Amph. Nec decedit loco, quin statim rem gerat. } Decedentibus rebus, pro succedentibus. Suet. in Casar. cap. 24. Sed prospere decedentibus rebus, & sæpius & plurimum, quum quisquam unquam dierum supplicationes impetravit. Decedente, aut adolescente luna. Gell. cap. 15. lib. 10. Dies decedens, id est, occasus. Virg. 4. Georg.

DECESOR, verbale est à Decedo, significans eum qui jam magistratu functus decedit de provincia, & successori suo eam tradit. δεκα. GALL. Celuy qui s'en va, & laisse la place à un autre. ITAL. Chi se ne va, & da luogo ad altri. GERM. Von seinem ampt abweichen oder abträtten. HISP. El que da lugar al successor. ANGL. He that goeth away and leaveth place to another. } Ulpian. in l. observare, §. 4. ff. de offic. Procons. Rectè autem & ordine faciet, si edictum decessori suo miserit, significetque qua die fines sit ingressurus. Decessorem itaque Latine vocabimus, quem vulgò Prædecessorem vocant, cui scilicet in officio, aut alia quavis re succedimus.

DECESIO, nis, decessus, us, ui. Abitus, excessus. { δεκα. GALL. Département d'un lieu. ITAL. Il partirsi & dar luogo ad un altro. GERM. Ein abweichung/obergebung. HISP. Aquella partida de lugar.

ANGL. A departing, or departure. } Cic. ad Q. frut. lib. 1. Ego tibi spem maturæ decessionis afferebam. Idem Sulpitio lib. 4. Is mecum sepe de tua mansione aut decessione communicat. Cæsar. 3. bell. Gall. Vulgò credebatur ab ejus decessu serere solitos. Cæsar. lib. 3. cap. 12. Sub decessu febris cibum sumat. } Decessio verborum. Gell. lib. 13. cap. 28. Animadvertete est pleraque verborum Latinorum ex ea significatione, in qua nata sunt, decessisse vel in aliam longè, vel in proximam: eamque decessionem factam esse consuetudine, & infertia temere discentium, quæ eujusmodi sint, non didicerunt. } Decessionem pati, i. diminutionem. Marcianus D. lib. 29. tit. 4. l. 28. in fin. Eam autem decessionem patitur is, cui restituta fuerit hæreditas, quam is, qui ei restituerit, passurus fuit. } Decessus æstus. Cæsar de bell. Gall. lib. 3.

DECËLIÀ, sive Decelea, δεκίλια. Agri Attici locus est in tribu Hippo- toontide: cujus frequens mentio est apud Thucididem.

DECËM, bis quinque, à δεκα, & hoc à δεκα. quia omnem numerum in se capit. Hinc decimus, decumus, & decumanus, i. e. magnus. Num- erale indeclinabile, à Græco δεκα. } δεκα. GALL. Dix. ITAL. Dieci. GERM. Zehen. HISP. Diez. ANGL. Ten. } Terent. in Heauton. Decem dierum vix mihi est familia. Cujusmodi homines? Ego & Menæchmus, & ejus parasitus. Jam isti sunt decem. Plautus Menach. sc. 4. a. 1.

Vsque decem decies inspicienda viris.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Cœnas decem mihi dent meo arbitrato: Plaut. Capt. sc. 1. a. 3.

Millia qui novies distat ab urbe decem.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Iamque decem vita frater geminaverat annos. Ibid.

Hinc fiunt composita, Undecim, Duodecim; & derivativa, Decies, Decimus, Decuplus, Denus, & Decenus: de quibus suis locis.

DECËMBR, nomen mensis, quod decimum locum teneret antequam additi essent Januarius & Februarius. } טבת tébeth. ποσείδιος. GALL. Decembre. ITAL. Dicembre, mese. GERM. Der Wolffmonat oder Christmonat. HISP. El mes de Diciembre. ANGL. The moneth December. } Legitur & December, adjektivum. Horat. 2. Serm.

— agè. libertate Decembri

Vtere:

hoc est, ea libertate, quæ servis mense Decembri (tunc enim Satur- nalia celebrabantur) solet concedi. Festi Decembris dies. Sueton. in Calig. cap. 6.

Talia luduntur fumoso mense Decembri (jocosa.)

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

DECËMJUGIS: Currus, quem decem equi juncti trahunt. } δεκα. ἄλ. } ANGL. A teame of ten horses. } Sueton. in Nerone, Auriga- vit quoque plurifariam: Olympis verò etiam decemjugi, subaudi curru.

Decemnovalis circulus: Aureus numerus, seu revolutio decem & no- vem annorum.

DECËMPËDÀ, { δεκα. GALL. Perche à arpenter & mesurer de dix pieds de long. ITAL. Perica di legnainvolo & di misuratore di terra. GERM. Ein ruten oder stangen zehen schuch lang/ mit welcher man das Erdrich aufmisst. HISP. Medida de diez pies. ANGL. A percher or polle of ten foote long to measure land. } Perica qua mensuratur ter- ra, à numero pedum dicta: sicut Quincupeda, à quinque pedi- bus. Cicero. 16. Philip. Urbem jamjam peritus metator & calli- dus, decempeda sua Saxa diviserat. Saxam, hoc loed est pro- prium nomen amici Antonii. Decempeda & Cespes. Suet. in Aug. cap. 14.

DECËMPËDÀTOR: Metator. } ὁ πρὸ δεκάποδι μετῶν, ὁ γαμπίτης. GALL. Vn arpenteur, & mesureur de terre. ITAL. Misuratore di terra. GERM. Der mit der zehen schühigen ruten das Erdrich misst. HISP. El que mide con aquella medida. ANGL. A measurer of rades. } Qui decempeda metitur. Cicero. 13. Philipp. Cavebat etiam L. An- tonius, qui fuerat æquissimus agri privati & publici } decem- pedator.

DECËMPRIMI, δεκα. ἄλ. in municipiis, itémque provinciarum oppi- dis erant ex decurionibus decem præcipui & summi. Cicero. Verr. 4. Evocat ad se Centuripinum magistratum & decemprimos. Idem pro Rose. Amer. Itaque decurionum deceterum sit, ut decemprimi pro- ficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum, qui vir Sext. Roscius fue- rit. Postremis autem temporibus sub Imp. decemprimi ex decurio- num ordine decem viri erant constituti, qui tributorum exactioni præerant. Hinc Decemprimatus, decemprimorum munus. Hermo- genianus in l. 1. §. 1. D. de muneribus & honoribus. Patrimonii sunt munera rei vehicularis, item navicularis, decemprimatus, Hotom.

Decemprimatus, δεκα. ἄλ. Hermogenianus D. lib. ult. tit. 4. l. 1. §. 1. Patrimonii sunt munera rei vehicularis, item navicularis, decem- primatus. Vide Decaproti.

DECËMSCÀLMÛS: Actuariolum quod decem scalmis agebatur. ὁ ἄλ. ἄλ. Scalmus autem lignum illud est, in quo remus aptabatur ad facilius remigandum. Cicero. ad Attic. lib. 16. Hæc ego conscendens à Pompeiano, tribui actuariolis decemscalmi.

DECËMVIRI: Summus magistratus Romæ fuit, in consulum locum suffectus, legis XII. tab. scribendæ causa. } δεκα. ἄλ. GALL. Dix hommes élus pour le gouvernement de Rome. ITAL. Dieci huomini eletti al governo di Roma. GERM. Die zehen obersten in dem regiment zu Rom. HISP. Diez varones para regir antiguamente Roma. ANGL. Ten men the sen for magistrats to coverne Rome. } Cicero. 1. de Orat. Dicant vel Græci si volunt, vel nostri Decemviri, qui duodecim tabulas perscripserunt, quos necesse est fuisse pru- dentes. Liv. 3. ab Urbe, Anno trecentesimo altero quàm condita Roma erat, iterum mutatur forum civitatis ab Consulibus ad Decemviros, quemadmodum à Regibus antè ad Consules venerat translatio imperii minus insignis, quia nõ diuturna mutatio fuit: lata enim principia magistratus ejus nimis luxuriavere, eo citius lapsa res est: repetitumquo

reperitumque, duobus uti mandarentur Consulium nomen imperiumque. Bud. in Annot. ¶ Decemviri item fuerunt litibus iudicandis constituti, apud quos de libertate etiam & civitate suberat iudicium. Cic. pro Cacin. Hos Dion scribit lib. 54. Centumvitorum iudiciis praefuisse.

Decemviralis, e, d' dix' d' dix' : ut, Decemvirales leges, quae sunt leges duodecim tabularum, quibus perferendis Decemviri consulari potestate creati sunt. Liv. lib. 3. Priusquam urbem egrederentur, leges Decemvirales, quibus ex tabulis duodecim est nomen, in aë incisas publicè proposuerunt. ¶ Decemvirale collegium. Cic. 6. Verr. Tum ex amplissimo collegio decemvirali sacerdotes pop. Romani, &c.

Decemviratus, us: Dignitas & officium Decemvitorum. { d' dix' d' dix' } GALL. Le Magistrat ou office de dix hommes également ensemble gouvernant une Ville. ITAL. Magistrato de dieci huomini. GERM. Das ampt oder die würdigkeit der zehen. HISP. Aquella dignidad de diez varones. ANGL. The dignitie of ten men chosen to governe a citie. { Cic. de lege Agrar. Ut ii Decemviratum habeant, quos plebs designaverit.

Decennium, decem dierum spatium, d' dix' d' dix' } GALL. De dix ans. ITAL. Di dieci anni. GERM. Das von zehen iaren ist. HISP. Diez años, cosa de diez años. ANGL. Of ten yares. } ut bellum Decennale.

Decennis, decem annorum. { d' dix' d' dix' } GALL. Qui a dix ans, ou aagé de dix ans. ITAL. D' anni dieci. GERM. Zehen iárig. HISP. Cosa de diez años. ANGL. Ten yares of age. } à quo Decennium. Decennis femina. Plin. lib. 8. cap. 5. & 44.

Decessor, pro Praedecessor, usitatum admodum est. Decies, adverb. { d' dix' d' dix' } GALL. Dix fois. ITAL. Dieci volte. GERM. Zehenmal. HISP. Diez vezes. ANGL. Ten tymes. } Plaut. Stich. Quia & ipsa decies in die mutat locum.

— fortuna reorum

Vsque decem decies inspicienda mihi.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Abstulerat decies premia victor eques.

i. decem Olympiades. Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. Decies dixi. Plaut. Amph. sc. 1. a. 2. Si vis decies dicere. Idem Amph. Decies HS. Senec. cap. 12. de cons. ad Helv. ¶ Decies centum (ut aliquando sexcenta, pro multis: sicut, Sexcenta ejusdem generis profere possum exempla,) pro immani & praegranda summa. Juvenalis,

— ritum decies centena dabuntur

Antiquo: pro immensa dote.

Horat. lib. 1. satyr. 3.

— Decies centena dedisses

Huic parco paucis contento, quinque diebus Nil erat in oculis.

Martial.

Illa illa dives mortua est Secundilla, Centena decies qua tibi dedit dotis.

Iterum lib. 2.

Si dederint superi decies mihi millia centum, i. decies centena millia. Juvenal.

Optima sed quare Cesoniam teste marito, Bis quingenta dedit?

Id etiam brevissimè dicebatur, Decies. Senec. Beatior esse istos putas, quorum Pantomimae decies Stettio nubunt: Martial.

Cum data sint equiti bis quinque numismata, quare Bis decies solus Sextiliane bibis?

Vide Plutarch. in Antonio.

Decii, ludus alcarum.

Decimus, ultimus ex denario, vel unus ex decem. { d' dix' d' dix' } GALL. Dixième. ITAL. Decimo. GERM. Der zehend. HISP. Decimo in orden de numero. ANGL. The tenth in order. } Plaut. in Amph. Alter decimo post mense nascetur puer. Ea peperit decimo mense post. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Decima hora, vide Horat.

— Decimo demum pugnavimus anno.

Ovid. 13. Metam.

Decima, nomen à Parcis. Gell. cap. 16. lib. 3.

Decimum, adverb. { d' dix' d' dix' } GALL. Pour la dixième fois. ITAL. La decima fiata. GERM. Zum zehenden mal. HISP. La decima vez. ANGL. The tenth tyme. } Liv. 6. ab urbe, Nos reficietis decimum Tribunos.

Decimānus, sive quod usitatus est, Decumanus, idem ferè est, quod decimus. { d' dix' d' dix' } GALL. Dixième. ITAL. & HISP. Decimo. GERM. Der zehend. ANGL. The tenth in order. } Quia tamen usavenire solet in rerum natura, ut decima quaeque sint maxima, factum est, ut decumanus accipiat pro Magno. Unde Decumana porta castrorum, quae in his maxima est, eratque in postica castrorum parte, ut ex Caesare lib. 3. bell. Gall. intelligitur. Contra Vegetius cap. 23. lib. 1. Decumana ova, quae ceteris majora sunt: & Decumani fluctus dicuntur, qui reliquos magnitudine superant. Nam alter ex ortu aquinoctiali ad occasum aquinoctialem fecat. Nam alter ex transverso occurrens, Cardo appellatur, à Septentrione in Meridiem ductus. Plin. lib. 18. Linea haec erit ab exortu aquinoctiali, ad occasum aquinoctialem, & limes qui ita secabit agrum, Decumanus vocabitur. Decumani etiam (ut Asconius Pædian. docet) vocantur publicanorum principes, à quibus decumae, sive decimae exigebantur. Cic. lib. 4. in Verr. Decumani, hoc est, Principes, & quasi Senatores publicano-

Vastius insurgens decima furit impetus unda.

¶ Decumanus accipenser, apud Cicer. 2. de finib. ex Lucilio. ¶ Decumanus ager, ex quo decimae recipiuntur. Cicer. 5. Verr. Praeterea omnis ager Siciliae civitatum decumanus est. ¶ Et Decumanus limes, in limitatione agrorum, à magnitudine & longitudine dictus putatur, qui agrum ab exortu aquinoctiali ad occasum aquinoctialem fecat. Nam alter ex transverso occurrens, Cardo appellatur, à Septentrione in Meridiem ductus. Plin. lib. 18. Linea haec erit ab exortu aquinoctiali, ad occasum aquinoctialem, & limes qui ita secabit agrum, Decumanus vocabitur. Decumani etiam (ut Asconius Pædian. docet) vocantur publicanorum principes, à quibus decumae, sive decimae exigebantur. Cic. lib. 4. in Verr. Decumani, hoc est, Principes, & quasi Senatores publicano-

rum, removendas de medio litteras censuerunt. ¶ Decumanus fluctus, de quo Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Qui venit hinc fluctus, fluctus supereminet omnes: Posterior nono est, undecimoque prior.

Periphrasis est fluctus decumani, cujus meminit idem Ovid. 11. Metamor.

Decima ruit impetus unda.

Et sil. lib. 14. Valer. Argon. 2. Luc. Pharsal. Decumani, i. milites decima legionis. Suet. in Cas. cap. 70.

Decima, arum, sive Decumae, significat decimam partem quatuordecimaeque rerum, quae solvitur Principibus. { d' dix' d' dix' } GALL. Decimes, dismes, la dixième partie. ITAL. Decime. GERM. Der zehende theil von allerley dingen. HISP. Diezmos que se pagan de los frutos. ANGL. The tenth part. } Plaut. Ut decimas solveret Herculi. ¶ Legitur & Decuma in singulari numero. Cic. 5. Verr. Affirmante se plus decuma non daturum. Idem de nat. Deor. Neque herculi quisquam decumam vovit unquam, si sapiens factus esset. Alias idem Plaut. decimam partem vocat, in Stichos. Haec venisse jam opus est quantum potest, ut decimam partem Herculi polluceam.

Decimo, as, are, est decimam partem detrudere. { d' dix' d' dix' } GALL. Dismer, partir en dix, ou de dix en prendre un. ITAL. Decimare. GERM. Den zehenden anlegen / oder auff ein ding schlagen / den zehenden einemimen. HISP. Diezmar, tomar el diezmo. ANGL. To theathe, d' tak, the tenth parte. } Unde Decimari legiones dicuntur, quando decimus quisque supplicio afficitur ab Imperatore: quod Polyb. vocat, cu d' dix' d' dix' imi j'at'at'at'. Liv. lib. 2. Cetera multitudo forte decimus quisque ad supplicium lecti. Sic Vigesimalis, & Centesimalis dicitur. Vide Suet. in Aug. cap. 24. & in Calig. cap. 48.

Decimodila, vel Decemmodia, vasis genus erat, decem capiens modios: Sicut Trimodia, quod tres capiebat modios. Columell. lib. 12. cap. 18. Perenne fabricanda decimodia & trimodia, & fiscella tendenda, & picanda.

Decentii, d' dix' d' dix'. Pannoniae populi, à Decentio Magni filio, Magnentii fratre. Steph.

Decemina, dicuntur, teste Festo, quae purgandi causa decerpuntur, eujusmodi sunt frondes sacrae, quibus in lustrationibus uti solent.

Decerno, is, crevi, ceterum, Statuo, constituo, definitio, consilium capio, judico, censeo, lancio. { d' dix' d' dix' } GALL. Conclurre, determiner, juger, ordonner. ITAL. Determinare. GERM. Erkennen / beschlüssen. HISP. Determinar y definir. ANGL. To decerne, to judge, to ordaine or decree. } Cic. lib. 1. Offic. Quare expectanda quidem magis est decernendi ratio, quam decertandi fortitudo. Terent. in Andr. Quicquid peperisset, decreverunt tollere, id est, deliberaverunt. Dicam meam sententiam, si quidem vultis, quod decreto facere, sit potissimum hoc inter vos componere. Plaut. Cure. sc. 3. a. 5. Ii qui iudicio decernerent, an iudices. Quintil. Decernere delectum. Livius 4. ab urb. Primus clamor atque impetus rem decrevit, id est, imposuit finem pugnae, hostes vertit in fugam. Idem lib. 5. bell. Pun. Missa levia tela irritare magis, quam decernere pugnam poterant. Idem lib. 8. ¶ Ponitur aliquando pro contendere & dimicare. { d' dix' d' dix' } ANGL. To contend and trie by bataill. } Liv. lib. 1. ab Urbe, Obviam egressi, ut potius acie decernerent, quam inclusi de testis dimicarent. Virg. lib. 2. Aeneid.

Ipsam armis ipsamque jubet decernere ferro.

Liv. 10. d. 4. Decernere ferro.

Decretus, a, um, participium, à Decernor verbo passivo, idem quod Definitus, sive constitutus. { d' dix' d' dix' } GALL. Decreté & arresté, ordonné. ITAL. Ordinato, determinato. GERM. Erkenn / geordnet. HISP. Decretado, determinado. ANGL. appoynted, decreed, determined. } Cic. de provinc. Consul provinciam desponsam, non decretam habere videtur. Decretum est mihi, pro Decrevi, statui: ut, Regi mihi decretum est operam dare. Plaut. Merc. sc. 1. a. 1. Eos mihi decretum est persequi mores patris. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Mihi bibere decretum aquam est. Ter. Heaut. Sumat, consumat, perdat, decretum est pati. Idem Aul. sc. 5. a. 3.

Decretum, i, nomen substantivum, Statutum, sententia. { d' dix' d' dix' } GALL. Arrest, Ordonnance de Magistrat; opinion arrestée & conclue ou accordée entre savans. ITAL. Costituzione, deliberatione. GER. Ein erkantnuß / ein endlicher beschluß vnd sentenz. HISP. Statuto, ordenança, sentencia deliberada. ANGL. A decree the ordinance of an magistrat. } Plin. in epist. Decreta quibus damnati erant proferebantur. Cic. 4. Acad. Sapientiae verò quid futurum est, quae neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis (quae Philosophi vocant dogmata) quorum nullum sine scelere prodi poterit? Unde Decreta Pontificum constitutiones dicuntur. Decreti Tribun. pleb. formula & exemplum. Gell. cap. 17. lib. 7. ¶ Decreta Senatus, τὰ βουλευματα, τὰ ἐπιμαρτυρία; à Consulibus sic distinguuntur ab aliquibus, ut Decretum dicant patriam quandam esse Senatusconsulti, ut quum provincia alicui decernitur: tanquam Decreta sint specialia, Consulta generalia: Decretum apud Jurconsult. proprie est deliberatio iudicis cum causae cognitione, ad mixtum imperium pertinens, l. ne quibusquam §. ubi, de Offic. Proconsul. Item decretum est id, quod placitum alias Latine dicitur: Graece δόγμα, ψήφισμα, & ἀριστος, dicitur. Author Bud. Quo verò à lege distet haec vox, infra patebit in dictione Lex. Decretum est proprie & specialius, quum Iudices auctoritatem suam interponunt, & maxime in Jurisdictione voluntaria, ut in alienatione bonorum minoris, in transactione alimentorum, & in bonorum possessione. Albutius pro Aleiato, Decretum, sive edictum primum in contumacem solet expediri, ut ista radio ductus, sui copiam in iudicio tandem faciat, jus ipsum contumacis non perimens, l. 1. in fin. de acquir. poss. Decretum secundum constituit eum bonorum possessorem, qui ex primo decreto detinebat, in columb.

columi hactenus contumacis jure. Vide cap. i. ext. de eo qui mit. in poss.

DECRETORIUS, a, um. Ponitur pro judiciario, in quo scilicet iudicium fieri potest. ...

DECERPO, is, cerpsi, cerptum, ex De, & carpo, Detraho, delibo, excerp- po, aufero. ...

quare (ne poeniteat te) Desine matronas sectarier: unde laboris Plus haurire mali est, quam ex te decerpere fructus.

Cicer. 5. Tuscul. Humanus autem animus decerptus ex mente divi- na, cum alio nullo, nisi cum ipso Deo, si hoc fas est dictu, comparari potest.

DECERTO, as, frequentativum, Pugno, dimico. ...

DECERTATUR, imperf. Cicer. 1. Offic. Quum vero de imperio decertatur, bello gloria quaritur.

DECERTATIO, verbale, dimicatio, concertatio. ...

DECERTATORIUS, a, um: ut, Pugna decertatoria. ...

DECERVICARE, decollare, caput de cervice abscindere. ...

DECERO, Hodie tertiis personis valet, ut impersonale. ...

Contempla satir' hanc me vestis deceat. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. bis.

DECENS, particip. sive nomen ex participio. ...

Ista decens facies longis vitiabitur annis.

Idem Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Sustulit hoc Nympha, cinxitque decentibus herbis.

Idem 5. Fast. Prata decentia. Senec. Hippolyto, act. 2. in Chor.

DECENTIOR, compar. Decentior equus, cui alitricia sunt ilia. Quint.

DECENTISSIMUS, superlat. Senec. in Suasoria 2. Decentissimi generis stultam sententiam referam.

DECENTIA: Convenientia quaedam & pulchritudo. ...

DECENTER, adverb. Pulchre, apte, convenienter, decorè.

DECIDIO: Abscindo, amputo. ...

Et post decisa negotia campo.

Cicer. 7. in Verr. Quibus rebus omnibus actis atque decisis produ- ducuntur e carcere. ...

DECISIO, nis: Determinatio, vel diremptio litum mutuo consensu, vel decreto iudicis. ...

DECIDO, is: Deorsum cado. ...

DECIDIUS, a, um: Cadens, decidens. ...

DECIDUUM, pro occasu. Senec. Epist. 30. Bessus noster videbatur mihi prosequi se, & componere, & vivere tanquam superstes sibi, & forti- ter ferre deciduum sui.

DECIPIO, is: Defraudo, impono, capio, circumvenio. ...

Δωρητὴν ἡσεί, πωγ δασχάτ, ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. GALL. Dece- voir, tromper. ITAL. Ingannare. GERM. Betriegen. HISP. Engañar. ANGL. To deceive, to beguile. Cic. 2. de Divin. Nam illa am- phibolia quæ Cræsum decepit, vel Chrysiptum potuisset fallere. Ovid. Epist. 11.

Ultimus est aliquâ decipere arte labor.

Terent. in Andr. Deceptus sum, at non defatigatus. Cicer. 1. Offic. Jam illis promissis non standum esse, quis non videt, quæ coactus quis metu, aut deceptus dolo promiserit?

Sic tamen absumo, decipioque diem.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Perii, quis me deceperit error.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Redi modò, non eris deceptus. Plaut. Pseud. se. 2. n. 5. Satis sum semel deceptus. Idem Capt. se. 5. a. 5.

Decipiturque labor.

Ovid. ubi supra.

Deceptus imagine somni.

Idem 13. Metam.

furtis incautum decipit hostem. Ibid.

Decipere fidem. Senec. Fraude deceptum eum vinxit. Velleius.

Decēptōr, is, verb. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Trompeur, fourbe. ITAL. Ingannatore. GERM. Ein betrieger/beschetisser. HISP. Engañador. ANGL. A deceiver, thalthe- guileth. Senec. Thyeste:

proditus occidit

Deceptor domina Myrtilus, &c.

Decipulā, instrumentum aliquod decipiendis vel avibus, vel muribus idoneum. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Lacs, ou instrument à prendre oiseau, ou autres bestes. ITAL. Laccio, trabacco da pren- dre uccelli ò fiere. GERM. Ein maufffallen/ein vogelschlag/oder haren. HISP. Orçozelo ò ceppo para tomar fieras. ANGL. A pitfall, or snar- res to tak birdes and other thinges. Pro quo & Decipulum neutri generis dixit Apuleius lib. 8. Decipula murem cepit, ἕξωπιλά ἕξωπιλά. De rectè meritoque deprehensis & malo dignis. Qua- si dicas, lupus in foveam incidit: aut aper in calles.

Decircino, as, contrarium suo simplici Circino, quod significat aliquid rotundum facio, ἕξωπιλά. Manil. lib. 3.

Quem teretis natura soli decircinat orbem.

Idem,

Majorēque Helia major decircinat arcum.

Decirēmis, fœm. gen. Navigii genus est habens decem remorum or- dines, ἕξωπιλά. Plin. lib. 7. cap. 56. Quinqueremem instituit Nefich- ton Salaminius, sex ordinum Xenagoras Syracusius: ab ea ad de- ciremem Mnecigethon.

Deciur, ἕξωπιλά, à decem. Viri proprium: quemadmodum à quinque Quintius. Deciur, pater, filius, & nepos dicti fuere, qui pro patria se deoverunt, pater bello Gallico, filius bello Hetrulico, nepos eo bello, quod Pyrrhus gessit pro Tarentinis. Cicer. 1. Tusc. Si mors timeretur, non cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetrulcis etiam filius, cum Pyrrho nepos se hostium telis objecissent.

DECLAMO, as, are: Valde clamo, voce exerceor, exercendi causa oro. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declamer, s'exercez à parler. ITAL. Efferciararsi dicendo. GERM. Sich mit reden üben in einer erdichten sache. HISP. Exercitarse en la Retorica. ANGL. To declame, to moote. Cic. de finib. Quo in loco ad fluctum aiunt declamare so- litum Demosthenem. Ovid. 2. de Arte,

Sed neque declament medio sermone disertis,

Nec sua vesanus scripta poeta legat.

Contra aliquem vehementissimè declamare. Cicer. 6. in Verr. Ille autem insanus, qui pro isto contra me vehementissimè decla- masset, postquam, &c. Idem Appio, lib. 3. Veruntamen est ma- jestas (ut Sylla voluit) ne in quemvis impunè declamare liceret, Hoc auditor expectat, hinc laus omnis declamat, non vulg. Quint. Declamare suavioriam. Senec. Quot millia passuum declamasti? Quint.

DECLAMATOR, as, are, frequentativum. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declamer souvent. ITAL. Orare souvente in causa finita. GERM. Sich vil vnd oft mal mi red halten üben. HISP. Muchas vezes orar causas singidas. ANGL. To declame often or moote. Cic. filius ad Tironem, Præterea declamitare Græcè apud Cassium institui, Latinè autem apud Brutum exerceri volo. Cicer. 1. Tusc. Ut enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit: sic hæc mihi nunc similis est declamatio. Idem 5. Philip. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamavit, sitim quærens: hæc enim ei causa solet esse declamandi. Idem de clar. Orat. Com- mentabar declamitans (sic enim nunc loquimur) sæpe cum M. Pi- sone, & Quint. Pompeio.

DECLAMATOR, is, qui domesticis, scholasticisque meditationibus se exerceat, ut postea seriis in causis sit paratior. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declamateur, qui s'exerce à declamer, Orateur. ITAL. Oratore in causa finite. GERM. Der sich in erdichten sachen mit reden übt / auff das er ferrig sey wan es ernst gilt. HISP. Orador en causas singidas. ANGL. That exerciseth him self in declaming. Cic. in Orat. Non enim declamatores aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed perfectissimum & doctissimum oratorem quærimus.

DECLAMATIO, sit, est domestica exercitatio & umbratilis, & commen- tatio quæ fit inter privatos patietes, quo in genere pueri apud magistros exercentur. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declamation. ITAL. Oratione in causa finita. GERM. Ein red die man von wegen der Übung halt. HISP. Oration en causa singida. ANGL. A decla- ming. Solebant enim causas acturi domi prius præmeditari ea, quæ in foro essent dicturi. Pueris quoque in ludis ficta quædam themata solebant præscribi, quibus se præexercerent, & ad elo- quentiam sibi viam sternerent. Cicer. pro Murena. Non placet mihi declamatio potius, quam per salutatatio. Idem pro Plane. Vulgaris & per vulgata declamatio.

Declamantiuncula. Gell. cap. 8. lib. 6.

DECLAMATORIUS, a, um. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Des appartenances de declamation. ITAL. Pertinente à fin- ta oratione. GERM. Das zu ether solchen erdichten red gehöret. HISP. Cosa para orar causas singidas. ANGL. Pertening to declaming. ut genus dicendi declamatorium, hoc est, ipsis declamationibus magis quam seriis orationibus accommodatum, hoc est, non tam nervo- sum, quam ornatum, & ad ostentationem compositum. Cic. Quinto frat. lib. 3. Et ipse puer magis illo declamatorio genere duci & de- lectari videtur.

DECLAMATORIÈ, adverb. More declamantium, ἕξωπιλά. Hiero- nymus: More eorum, qui declamatoriè solent loqui ad po- pulum.

DECLARARE, est apertè monstrare: plus enim est, quam significare: & tam ad facta quam ad dicta pertinet. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declarer. ITAL. Dichiarare, mostrare apertamente. GERM. Erklären. HISP. Declarar. ANGL. To declare and shew, to tell. Cic. Lucceio. Ita que hoc sapius dicendum, tibi que non significandum so- lum, sed etiam declarandum arbitror, nihil mihi esse potuisse tuis literis gratius. Idem, Declaravit id modò temeritas C. Cæsaris, qui omnia jura divina & humana pervertit. Hominem catum cum esse declaramus, id est pronunciamus, & palam dicimus. Plaut. Pseud. se. 3. a. 1. Declarare Consulem veteres dixerunt, pro eo quod est nuntiare. Nam consulem declarare dicebatur is, qui consulem crea- tum tenentiabat. Cicer. pro Murena. Ut ejusdem hominis voce & declaratus Consul esset, & defensus. Designare, declarare, & nuncu- pare Consulem, differunt. Aufon. in Grat.

DECLARATIO, verbale. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Declaration. ITAL. Dichiarazione. GERM. Ein erklerung. HISP. Declaracion. ANGL. A declara- ring, ò shewing. Cic. Plane. lib. 10. Rursus declaratio animi tui, quemque habiturus esses, mihi jucundissima.

DECLARATOR, is, qui declarat, qui sua voce renuntiat. Plin. in Panegyri: Ut idem honoribus nostris suffragator in curia, in campo declara- tor existeres.

DECLINO, as, are. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Se destourner, éviter. ITAL. Declinare, schinare, abbassare. GERM. Nidestich biegen / entweichen. HISP. Rebuyr ò evitar alguna cosa doblagar. ANGL. Teeschew, to avoid, to turne away. Significat deorsum aliquid flectere. Sed quoniam sapius caput, aut etiam to- tum corpus declinando periculum devitatur, consuetudo invaluit, ut pro vitare poneretur: neque tantum deorsum, sed quoquo ver- sus se quis flecteret, idem significaret: quemadmodum in gladi- atoribus videmus, qui ut petitiones adversariorum facilius declina- re possint, modò se huc, modò illuc, vel toto corpore, vel parte ali- qua flectunt. Sed variè constituitur. Ponitur enim vel absolute: Cic. pro Sest. Magna rerum permutatione impendente, declinasse me paulum, & spe reliquæ tranquillitatis præsentis fluctus, tempestatē- que fugisse. Vel cum accusativo. Idem 1. Offic. Declinetque ea, quæ ei nocitura videntur. Vel cum ablativo & præpositione. Idem Tus- cul. 4. Quomodoque bona naturâ appetimus, sic à malis naturâ de- clinemus. Est alia hujus verbi significatio, quum scilicet ponitur pro deflectere, vel præterire, & hoc quoque aliquando cum accu- sativo. Idem pro Plane. Brundisium veni, vel potius ad mœnia ac- cessi: urbem unam mihi amicissimam declinavi. Aliquando cum præpositione à. Idem Attic. De Buthrotio negotio, urinam qui- dem Antonium conveniam, multum profectò proficiam, sed non arbitror eum à Capua declinaturum. Vel cum præpositione de: Idem de finib. 5. Modò etiam paulum ad dextram de via declinavi, ut ad Periclis sepulchrum accederem. Et translate. Idem de Amic. Ut etiam si qua fortuna acciderit, ut minus justæ amicorum vo- luntates adjuvandæ sunt, in quibus eorum aut de capite agatur, aut fama, declinandum est de via, modò ne summa turpitudine sequatur: id est, de summo jure decedendum est, & aliquid amicitia condo- nandum, modò ne turpitudinem aliquam graviorem subeamus. Plaut. in Anul. se. 5. a. 4. Nam ego modò declinavi paululum me extra viam. Interdum pro Deduco, hoc est, pro ab uno loco ad alium duco. Liv. 1. ab urbe, Nec ea culpa, & quam arguo, omnium Albanorum est: ducem sequuti sunt, ut & vos, si quò ego inde agmen declinare voluisssem, fecissetis. Interdum pro Alieno, exi- mo. Terent. in Heeyr. se. 1. a. 2. Neque declinatam quicquam ab aliarum ingenio ullam reperias. Declinata ætas, id est, prove- cta & vergens. Quintil. lib. 12. cap. ult. M. Censorius Cato, idem Orator, idem historiae conditor, (&c.) literas Græcæ rudi seculo, ætate jam declinata didicit, ut esset documento, posse percipi quæ senes etiam concupissent. Declinare in extremas litteras nomen ali- quod, ut penus, penoris, &c. Gell. cap. 1. lib. 4. Memoriae intentos ab alia intentione declinant, id est declinare faciunt: Quintil. Declina- verunt ad jus dicendum, qui Oratores esse non potuerunt. Idem Declinare ielus. Liv. 6. d. 4. Omnia se à terris tunc numina declina- verunt (id est, recesserunt.) Sueton. in Aug. cap. 70.

DECLINATIO, verbale: Deflexio. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Détournement, fuite, détour. ITAL. Schinamento, inclinazione. GERM. Das vnder sich biegen oder die entweichung vnd vermeidung. HISP. Declina- cion. ANGL. An eschewed, avoiding or turning away frome. Cur- tius lib. 7. Igitur Macedo lanceam omisit; quam Dioxippus cum exigua corporis inclinatione vitasset, &c. Declinatio morbi vo- catur omnis pars, quæ vigorem ipsum sublequitur usque ad secun- dz accessionis principium. Galen. lib. 1. Crisum, cap. 3. Declina- tio mundi, ejus devexitas ac declivitas. Col. initio operis: Declina- tionis mundi non ignarus, ut exploratum habeat, quid cuique pla- gæ conveniat. Declinatio est etiam vox Grammatica, quam sic de- finit Varro lib. 3. de Analogia. Declinatio est quum ex verbo in ver- bum, aut ex verbi discrimine ut transeat mens, vocis commutatio fit: aliqua similitudo declinationis, quum item ex aliqua figura in figuram transir.

DECLIVIS, e, & Declivus, a, um. Deorsum inclinatus, atque incurvus. ἕξωπιλά. ῥωγ ῥιμμάθ. ἕξωπιλά. ἕξωπιλά. GALL. Qui ranche est va en abaissement.

Apenninos durissimos, omnemque difficultatem tolerantēs, nec ab aspectu decoros. Cic. 2. de nat. Deor. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus, & ad usum aptas, & ad ornatum decoras. Virg. lib. 1. Æneid.

— namque ipsa decoram.

Casariem nato genitrix, &c.

Horat. Epod. Ode 2.

Vel quum decorum mitibus pomis caput Autumnus arvis extulit.

¶ Opponitur huic Indecorus, a, um, ἀνεπίησις: & Indecorē, πικρὸν τὸ ἀνεπίησις.

Dēcorissimū, superl. ἀξιωματικώτατον. Apuleius in Apologia, Eum quoque Zenonem longē decorissimum fuisse, ut Plato autumat.

Dēcorē, adverb. Decenter, convenienter. ἄνεπιπυσις, ἀνεπιπυσις ἀτιμωσις. GALL. Avec grace & beauté, honnestement. ITAL. Congratia, gratiosamente. GERM. Fietlich. HISP. Honrosamente, hermosamente. ANGL. Honestlye, seemelye, comelye. Cic. nostri ingenii non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, ut ea si non decorē, at quā minimē indecorē, facere possimus. Nā ille ædēpoi tergo & cruribus consulit haud decorē. Plaut. a. 2. sc. 4. v. 3.

Dēcūs, oris, gen. neut. Honor, laus, ornamentum, dignitas, honestas. ἡτιμὴ bodh, תפארת תפעהרת. τιμή, ἀξιωματικὴ. GALL. Honneur, honnesteté. ITAL. Honore, laude, dignità. GERM. Ehr/preyß/zierdi. HISP. Honestidad, honra, decencia, hermosura. ANGL. Honesty, wor ship honor gotten for doing a thing. } Virg. lib. 5.

oblitus decorisque sui, sociūmque salutis.

Unde Decora militiæ, laudes, honores, honestamenta militi in bello comparata, quales sunt coronæ, armillæ, & hastæ puræ, quibus milites decurant.

— vel parva magnum decus urbis Vlysem.

Tib. lib. 4. Nunc simul res, fides, fama, virtus, decūsque deserunt. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. v. 63. ¶ Decus pro pudicitia. Liv. lib. 1. d. 1. Decus matronale. Idem lib. 34. ¶ Item, Carnufex Capuli decus. Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. Donum decūsque amoris. Ibid. sc. 3. a. 3. Nobis potius lucro fuiti, quā decori tibi. Ibid. sc. 3. a. 1. ¶ Hujus contrarium, Dedecus, ἀγχιών, quod pro ignominia, sive infami turpitudinis genere sumitur.

Dēcorō: Orno, honesto, cohonesto, celebri. ἡτιμὴ περ. ἐπισημῶν, τιμῶν. GALL. Honorer, décorer, réparer, orner, bailler grace, embellir. ITAL. Honorare, ornare. GERM. Fieren/ehr entbieren. HISP. Honrar, ornar, hermosear. ANGL. To beautifie, to do honour to, to sett forth or commende. } Horatius,

At bene numatum decora suadela, Venusque.

Cicci. 1. Tusc. ex Ennii epitaphio,

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit: cur? volito docta per ora virum.

Idem de clar. Orat. Hæc omnia vitæ decorabat gravitas & integritas. Vide plura in dictione Decus. A Decoro, sit Condecoro, pro honesto: Dedecoro, ἀτιμωσις, pro vitupero, sive turpifico. Terent. in Hecyr. An quicquam pro istis factis dignum te dici potest, quæ me, & te, & totam familiam dedecoras? Ex his omnibus patet, quod plus est Decus, quā Decor: & Dedecus, quā Indecorum: & Decōro; quā Decōro; quoniam Decōro, significat honorifico: Decōro, pulchrum visu, aut auditu reddo. Unde Decorum & Indecorum minus est, quā Decus & Dedecus.

Dēcorōtīco, as: Corticem detraho. ἡτιμὴ πύσσει. ἀπὸ δέριτος, ἀπὸ φλοῖου. GALL. Escorcer, ôster l'escorce. ITAL. Scorticare, scorzare. GERM. Schelen/die rinden abziehen. HISP. Descortezar ò quitar la corteza. ANGL. To pill, to tak of the bark of a tree. Plin. lib. 6. cap. 39. Cædi intempstivum quæ decorticentur: Scrib. Largus Excavtrare vocat.

Dēcorōtīcātūs, Participium. Plin. lib. 16. cap. 41. Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam (qua diximus luna) aquis non corrumpi.

Dēcorōtīcātio, verbale. ἡτιμὴ πύσσει. τὸ ἀπὸ δέριτος, ἀπὸ φλοῖου. GALL. Escorcement. ITAL. Scorticamento. GERM. Schelung. HISP. Descortizamiento. ANGL. A pillng or pulling away of the bark. Plin. lib. 17. cap. 24. Quod si angusta decorticiatio fuerit; nihil nocet suprædictis.

Dēcorūm, Decorus: vidē Decor.

Dēcotēs, dictæ sunt togæ attritæ, quasi coribus detritæ, atque consumptæ sint: habētque hæc vox pen. prod. Festus,

Dēcrepiti: Extremæ ætatis senes, à crepando dicti (ut quidam volunt) hoc est, à clamando, & conquerendo. ἡτιμὴ ἰασησική. ἡγαθὸς ἰασησική, παρηλικὸς. GALL. Vieillard qui sont sur le bord de leur fosse. ITAL. Chi sono molto vecchi, chi sono eo i piedi nelle fosse. GERM. Sehr alte Leut/die tenz auff der gruben gehn. HISP. Muy viejos, en la postrera edad. ANGL. That ar veryold at deatbes doore. } Aut à decrescendo, eo quod incurvati, & contracti, minores fieri videantur. Aut certè ab adjectivo creperus, quod anceps & dubium significat, propterea quod vita eorum id ætatis in dubio sit constituta. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 5. Atque unam amicam ducet decrepitu senex. Terent. in Eunuch. Cum meo decrepito hoc Eunuchō. Cic. 1. Tusc. Ex his igitur, hora octava, quæ mortua est, provecta ætate mortua est: quæ verò occidente sole, decrepita. Decrepiti, plus quā senes. Senec. epist. 26. Anum ac penè decrepitam. Suet. in Otton. cap. 2.

Dēcrepētē: Diminui. ἡτιμὴ μαλάτ, γαγχαράθ. μειώθ. GALL. Diminuer, se diminuer. ITAL. Sminuire, scemare. GERM. Abnehmen / schreyen. HISP. Descracer. ANGL. To grovolesse, to decreasse. } Non decrescit quod naturale est, at decrescit dolor. Senec. cap. 8. de conf. ad Marc. Decrescere genus Lentulorum. Quint. Martial.

Decrevēre greges, quum cadit agna frequens.

Cic. 2. de Divin. Ostreisque & conchyliis omnibus contingere, ut cum luna pariter crescant, & decrescant. Celsus lib. 3. cap. 6. Ubi fe-

bris decrevit, liberaliter oportet aquam tepidam potui dare. Plaur, Curc. sc. 1. a. 2. Valetudo decrevit, accrescit labor.

Decrementa rerum atque hominum. Gell. cap. 10. lib. 3.

Dēcretōriū, Decretum: vide Decerno.

¶ Decubia: vigilia. Cath. ¶

Dēcūbo, as: Jaceo, quasi deorsum cubo. ἡτιμὴ καθύπευθε. GALL. Estre couché. ITAL. Giacere. GERM. Nider ligen. HISP. Yacer. ANGL. To lie downe. } Apuleius, Decubantem excitavi feram: ¶ Item pro surgere lecto. Gell. lib. 10. cap. 15. Et ex eo lecto trinotium continuum non decubat; id est, non surgit. GALL. Quitte le lit.

Dēcūlco, as. Calco. ἡτιμὴ δαράχ. παρὰ. GALL. Mettre en bas, fouler avec les pieds. ITAL. Calcare. GERM. Mit füssen nidertreten. HISP. Hollar ò acocear. ANGL. To trade or trample upon. } Plin. lib. 17. cap. 10. Alii in qualo pedibus in profluente deculant.

Dēcūlto, as, ex De, & occulto, abjecto alteto c, significat valde occulto, ἀποκρύπτω. Festus.

Dēcūlpātūs, multum culpatus, vel culpandus. ἡτιμὴ πύσσει. Gell. lib. 19. cap. 10. Itane, inquit magister, dehonustum tibi deculpatumque hoc verbum videtur.

Decuma, & Decumanus: vide Decima, arum, & Decimanus.

Dēcūmbo, is: Cubo, jaceo, recubo. ἡτιμὴ שכב. schacab. καθύπευθε. GALL. Estre couché, être par terre. ITAL. Giacere. GERM. Nigen/nidertigen/zu bettügen. HISP. Yacer. ANGL. To lye downe or belayed. } Cic. 3. Verr. Quum Apronius in triclinio, quod in foro straverat, decubisset. Hieronym. Quinrum jam diem decumbens lectulo, nimia festinatione dictavi. Col. lib. 5. c. 9. Si quem mater decumbens oppreserit, cubanti subtrahat. ¶ Significat etiam accumbo. Plaut. in Merc. Ad cœnam vocat: venio, decumbo. Ter. in Phorm. Prior bibas, prior decumbas. Quid si adeamus ac decumbamus? (de cœna.) Plaur. Curc. sc. 3. a. 2. Age si decumbamus pater (in convivio.) Idem Asin. sc. 1. a. 5. Ut decumbamus, suadebam (eodem sensu.) Ibid. sc. 2. a. 5. Cedo, amabo decumbe. Idem Mostell. sc. 3. a. 2. ¶ Item de graviter ægroto. Gell. lib. 12. cap. 5. ¶ Aliquando morior. Cic. 2. Tusc. Mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos, qui querant quid velint: si satisfactum iis sit, se velle decumbere. Idem in 1. Philipp. Quod gladiatores faciunt, ut honestè decumbant, id nos Principes terrarum faciamus.

Dēcūpā, quid sit? à vitis etiam doctis dubitatur: legitur tamen apud Cic. in Pison. Pittor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propola atque decupa. Quo loco legendum putat Budæus de cupa, duabus dictionibus: ut sit sensus, Pisonem non vivere frugaliter, & ut solent, quibus cura rei domesticæ sit cordi: sed vinum à propolis emere, atque id è cupa affertur, hoc est, non diffusum, aut asservatum, sed quemadmodum è cupa affertur, hoc est, penè musteum: non enim futuris annis providebat. Vide Propola.

Dēcūplūs, a, um, quod rei alicujus quantitatem decies in se continet. ἡτιμὴ δικασάσις. GALL. Dix fois le double. ITAL. A diece doppi. GERM. Zehenfältig. HISP. Cosa de diez vezes tanto. ANGL. Ten tymes double. } Liv. 9. bell. Maced. Uti ea quoque decuplo tanti pluris; quā quanti essent æstimarentur.

Dēcūrēs: Antiqui pro Decurionibus usurparunt. Festus.

Dēcūrō, nis, quasi senator in municipio, aut colonia. Nam quod Romæ erant Senatores, id in municipiis & coloniis erant Decuriones. Dicitur est, authore Ulpiano, quod initio quum deducere Colonia, decima pars deductorum conscribi solita sit. ἡτιμὴ ἰοθητὸς. λοζαίρητ, διμωρετ, διμωρετ. in antiquo Lexico, διμωρετ. GALL. Dizenier en guerre, ou un des juges des dizaines, decurion. ITAL. Decurione. GERM. Ein Rottmeister ober zehen. HISP. El que es cabeza ò capitan de diez. ANGL. A sherife, or one of the ten judges in equale anthoritie. } Unde Cic. in Orat. citat decreta Decurionum: Idem pro Sest. Recita quæso Sesti, quid decreverint Capuæ decuriones. Plin. junior in Epist. Esse autem tibi centum millia nummum, satis indicat, quod apud nos Decurio es. Igitur ut te non Decurione solū, verum etiam Equite Romano perfruamur, offero tibi ad implendas Equitis Romani facultates trecenta millia nummum. Suet. in August. cap. 46. Decurio es colonici, & eorum suffragia de suis magistratibus. Item, Decuriones Coloniarum & Municipiorum. Idem ibid. cap. 100. ¶ Decurio item dicitur, qui decem militibus aut equitibus præest. Vatro tradit in singulis turmis equitum decuriones esse ternos. Itaque quum turma in tres decurias dividatur, singularum decuriarum præfecti decuriones dicebantur. ¶ Suet. in Domit. Decurionem quoque cubiculariorum dicit, qui decem cubiculariis præest. ¶ Decurio quoque palatii dicitur ab Ammiano, qui præest palatio.

Decurio, occupatio: fortassis Optio.

Dēcūrā, æ: Manipulus decem militum, vel aliorum hominum: cui qui præest, Decurio nominatur. ἡτιμὴ δέκα. GAL. Vne bande de dix hommes. ITAL. Banda di dieci huomini. GERM. Ein rott zehen triegstleuten/ein burß zehen Wenschen. HISP. La decuria, compania de diez hombres. ANGL. A band of ten souldiours. } Colum. Classes etiam non majoris quā denum hominum faciundæ, quas Decurias appellaverunt antiqui. ¶ Decuria Senatoria. Cic. 4. Verr. Hunc hominem judicium numero habebimus? hic alteram decuriam Senatoriam judex obtinebit? ¶ Decuria judicium. Cic. 5. Phil. Totum denique comestationis Antonianæ chorum in tertiam decuriam judicium scitote esse collectam. ¶ Decuria, pro cætu & conventu cœpulo-num. Plaut. Persa, Atque nisi gnatam tecum huc jam, quantum potes, adducis, exigam ego hercle te ex hac decuria.

Dēcūrārē, est milites conscriptos in decurias distinguere. ἡτιμὴ καθύπευθε, ἀποκρύπτω, ἀποκρύπτω, συνιστάει συμμαχίαν. Unde decuriati milites, hoc est, in decurias distincti, ἀποκρύπτω. Cic. pro domo sua, Quum desperatis ducibus decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorum. Quamquam commune potius verbum videtur de omnibus iis qui quamlibet ob causam ita congregantur, ut eorum ordo quidam ac descriptio sit: atque non solū de decem, sed etiam de pluribus usurpatur. Cic. in Sest. Nominē collegiorum decuriam habebatur, quum vicatim homines conscriberentur & decuria-

rentur. Nam quod Cicero hic pro Decuriare, in ea post reditum, Centuriare dicitur, de eadem re verba faciens: Ego, inquit, quum homines palam conferri centuriarique vidissem. Idem *lib. 2. ad Qu. frat.* Eodem die SC. factum est, ut sodalitates decuriarique discederent: quibus locis Decuriare est in collegia conscribere, & in ordines cogere.

Decuriatio, verbale: Distinctio & descriptio in curias. *δυναστεία, κεραιώσις.* Cic. *pro Plancio*, Decuriatio tribulium, descriptio populi, suffragia largitione devincta, &c.

Decuriatus, us, ui, ipsa decuriatio. *Δεκυριωτής.* Liv. *1. bell. Pun.* Et ubi ad decuriatum, & centuriatum venissent, sua voluntate ipsi inter sese decuriati equites, centuriati pedites conjurabant sese fugæ atque formidinis ergo non abituros.

Decurionatus, id est, Decuriatus. Macrobius. *Saturn. lib. 2. cap. 3.* Cum rogaretur, ut decurionatum privigno ejus expediret.

Decurro, is, decurri, & interdum decucurri, decursum. Deorsum curro. *Δεκυριωτής.* Gall. *Courir de haut en bas.* Ital. *Correre in giù.* Germ. *Abhin lauffen.* Hisp. *Correr hazi abaxo ò passar.* Angl. *To runne downe.* Virg. *Aeneid. 2.*
Laocoön ardens summa decurrit ab arce.

¶ Apud Suet. in *Ner. cap. 11.* præteritum decucurri. Nobilissimus eques Romanus, elephanto super sedens per catadromum decucurrit. ¶ Item Decurrere, idem quod currendo accelerare, & festinare. Plin. jun. Ad tacita suffragia, quasi ad remedium aliquod decurrerunt. Decurrere ad tumultum. Suet. in *Claud. cap. 1.* Manus decurrere solet ad id, quod dolet. Senec. *cap. 17. de cons. ad Helv.* Item, Decurrere per catadromum. Suet. in *Ner. cap. 11.* Livius, Qui positus fortè in statione pontis, quum captum repentino impetu Janiculum, atque inde citatos decurrere hostes vidisset. ¶ Interdum idem quod confugere. Cic. *pro Quintio*, Ad hæc extrema & inimicissima jura tam cupidè decurrebas. Plin. *Epist. 64.* Ad tacita suffragia, quasi ad remedium aliquod decurrerunt. ¶ Decurrere etiam milites dicuntur, quum proposito certamine exercent sese. Livius, Mos erat, lustrationis sacro peracto, decurrere exercitum, & divisas bifariam acies concurrere ad simulachrum pugnae. Virg. *11. Aeneid. de Pallantis funere:*
Ter circum accensos cincti fulgentibus armis
Decurrere rogos, ter maestum funeris ignem
Lustrare in equis.

¶ Interdum Decurrere idem est, quod ad finem usque currere. Cic. *de senect.* Nec verò velim, quasi decurso vitæ spatio, à carcere ad calces revocari. Idem *pro Quint.* Propè acta jam ætate decursaque.

— *Spatium decurrere vitæ* (aliàs procurrere, vel percurrere.) Ovid. *Eleg. 4. lib. 3. Trist.* Decessit filius tuus, id est, decucurrit ad eum finem, ad quem omnia properant. Senec. *cap. 11. lib. de cons. ad Marc.* Decurrere per materiam stylo velocissimo. Quint.
Seu celer (sol) hybernas properat decurrere lucas.

Tib. *lib. 4.* ¶ Decurrere vigilias, eleganti sermone dicitur, & elegantius creditur, quàm *decursa nocte.*

Decurritur, impersonaliter, pro confugitur. *ANGL. They runne or flie for refuge.* *Cæs. 1. bell. civ.* Decurritur ad illud extremum atque ultimum Senatûs consultum. Liv. *2. bell. Maced.* Decurrebatur tamen eò, ut ovals urbem iniret.

Decursus, us, actus ipse decurrendi. *מרוצת merusáh, פיקן aphik.* *κατάδρομος.* Gall. *Cours, course, irruption.* Ital. *Corso, giostra.* Germ. *Das hin ab lauffen.* Hisp. *Corrida de arriba abaxo.* Angl. *A running downe.* Liv. *1. ab Vrbe*, Itaque ne subito ex collibus decursu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga vertunt. Decursus, pro simulachro prætorum. Gell. *lib. 7. cap. 3.* Ut in decursibus ludicris, aut simulachris prætorum fieri videmus. Atque illud (malum) prono præceptis agitur decursu, (dixerat procurrit.) Catull. *ad Ortalum.* Item, Decursibus cohortium interesse. Tacit. *lib. 2.* ¶ Decursus item ponitur pro fine cursus. Suet. in *Ner. cap. 24.* Sed excussus curru, ac rursus repositus, cum perdurare non posset, destitit ante decursum, nec eò secius coronatus est.

Decursio, aliud verbale ejusdem significationis, *κατάδρομος.* Cic. *5. de fin.* Quem Tyberina decursio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto L. Paulum, quum regem Persen captum adduceret, eodem flumine invecum. ¶ Ponitur aliquando pro excursionem. Cic. in *Epist.* Necessè est Antonius Appennino Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites, quos habet multos, vastet ea loca, quæ incurrerit. Decursione Troia int' rjecta. Suet. in *Calig. cap. 18.* Item, Indicta decursione scutum manu sua prætulit. Idem in *Ner. cap. 7.* Decursionem campestem scuto moderari. Idem in *Galb. cap. 6.*

Decursorium, locus in quo decurritur. *Græci κατάδρομος, Galli Licias* vocant. Angl. *The place were the justs, de kep, the lists.*

Decurtatus, participium à decurto. Mutilatus, curtatus. *גודג gadhuah, גדובוס, קטגובוס.* Gall. *Accourci, rongné par un bout.* Ital. *Accorciato, troncato.* Germ. *Geürzt.* Hisp. *Mocho, ò desmochado.* Angl. *Madeshort, abrid ged.* Cic. in *Orat.* Mutila sentit quædam & quasi decurtata. Plin. *lib. 25. cap. 5.* Leguntur autem tenuissimæ radices, brevèsque, ac veluti decurtatæ etiam hæc.

Decus, vide *Decor.*

Decussis, ut ex ipsa statim compositione apparet, decem asses valebat. *GALL. Dix asses, ou deniers, une dizaine, une croix Bourguignonne en forme d'un X.* Ital. *Dieci assi, una decima, divisione fatta in croce.* Germ. *Seben plappart.* Hisp. *Diez asses, moneda de cobre, orden como en cruz.* Angl. *A piece of money of the value of ten shillings.* Vitruvius pro numero denario, quem *δενάριον* vocant Græci, non semel usurpavit: ita enim scribit *lib. 1. cap. 3.* Platoni placuit denarium numerum ea re esse perfectum, quòd ex singularibus rebus, quæ monades apud Græcos dicuntur, perficitur decussis, quæ simul ac undecim, aut duodecim sunt factæ, quot superaverint, non possunt esse perfectæ, donec ad alterum decussum

pervenerint. Reliqua vide in verbo *Decusse.*

Decussio, as, are, est ad decussis figuram redigere. *Χαίρω.* Gall. *Croiser l'un sur l'autre, & disposer en forme d'un X, ou comme une croix Bourguignonne.* Ital. *Dividere in croce.* Germ. *Creutzweyß zero schneiden.* Hisp. *Ordenar en partes como en cruz.* Angl. *To crosse one thing on another and ma like this letter X.* Hoc est, res aliquas eo ordine collocare, ut inter se litteræ X, aut Latina X, speciem præbeant. Ea enim figura apud Latinos vocatur Decussis: quia, ut nos hodie, ita veteres quoque hac figura numerum denarium significabant. Quod si litteram X, per medium feces, relinquatur V, quæ figura denarii dimidium, hoc est, quinarium numerum commonstrat. Unde etiam Latini eam figuram quincuncem vocaverunt: & eas arbores, quæ ita erant collocatæ, ut ejus figuræ V, speciem referrent, dicebantur in quincuncem digestæ. Sed de hoc plura suo loco. Decussis verò, ut diximus, constabat ex duobus quincuncibus ita collocatis, ut X, litteræ imaginem exprimerent. Inde Decussare, est aliquid ad ejus figuræ imaginem redigere. Cic. *de Univerf.* Hanc igitur conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit, mediæque accommodans mediam quasi decussavit. Colum. *lib. 4.* Nam duas regulas ejus latitudinis, qua pastinator sulcum facturum est, in speciem Græcæ litteræ X decussabimus.

Decussatim, significat per decusses. *Χαίρω.* Gall. *En forme d'un X, en croix Bourguignonne.* Ital. *In forma di croce.* Germ. *Creutzweyß/oder in sternen weyß.* Hisp. *Partiendo en tajados como en cruz.* Angl. *In maner of this letter X.* Col. *lib. ult.* Rapam in alveo, aut seria composito: deinde sicut consueverunt Salgamarit, Decussatim ferramento lunato incidiro.

¶ **Decutes**, vide *Decotes.*

Decutio, is, ssi, ssum, ex De, & quatio: Quatiendo dejicio, demeto, decido. *ηρα nakáph. δάσειουρα.* Gall. *Abattre-faire cheoir, ruer sus, secouer.* Ital. *Crollare, gettare à terra.* Germ. *Abeschlagen.* Hisp. *Sacudir, echar de arriba.* Angl. *To shake downe, or strike of.* Liv. *lib. 1.* Rex velut deliberabundus in hortum ædium transit, sequente nuntio filii: ibi inambulans tacitus summa capita papaverum dicitur baculo decussisse. Col. *lib. 11. cap. 2.* Dum prorepentes oculi digito decuti possint. Liv. *5. bell. Pun.* Murus turrèsque quadam Cumis non ista modò fulminibus, sed etiam decussæ.

Decussus, us, ui: Decutiendi actus. *ηρα νόσηφ. δάσειουρα.* Gall. *Abatement, secousse.* Ital. *Abatimento.* Germ. *Das abschlagen oder abschütten.* Hisp. *Aquel sacudimiento.* Angl. *A chakin or striking of.* Plin. *lib. 11. cap. 37.* Aliqui tunc scribunt decidere eum, rursumque decrefcere, facilem decussu.

DEDĒCĒT: Indecorum est, non decet. *ἀεπίσις ηρα.* Gall. *Il est méseant, il sied mal, il est mal convenable.* Ital. *Disconviene, non sta bene.* Germ. *Es gezimpt sich nit/es steht vbel.* Hisp. *Desconviene, no esta bien.* Angl. *It is un seemlie and misbecometh.* Et modò personale est. Cic. *1. Offic.* Ut si quid dedecet in illis, vitemus & ipsi. Ovid. *6. Metam.*
Admovitque preces, quarum me dedecet usus.

Cicer. *1. Offic.* Nam & ratione uti, atque oratione prudenter, & agere quod agas consideratè, omnique in re quid sit verum videre & tueri decet: contraque falli, errare, labi, decipitiam dedecet, quàm delirare & mente captum esse. Dedecere majorum imagines. Tacit. *lib. 2.*

DEDĒCĒS: Ignominia ex re turpiter gesta, probrum, turpitude. *חפרה cherpáh, קלון kalón, חלמה chelimmah. αἰσχύνη, ἀνομία.* Gall. *Deshonneur, infamie.* Ital. *Infamia, dishonore.* Germ. *Ein schand oder vnehr.* Hisp. *Vituperio, deshonra.* Angl. *Dishonestie, disworship, shame, dishonour.* Cic. *2. Tuscul.* Dolorem existimo maximum malorum omnium. M. Etiamne majus quàm dedecus? Item *Attic. lib. 16.* Ergo id erat meum factum, quod Catoni probare non possum, flagitii scilicet plenum, & dedecoris. Idem *pro Rosc. Amer.* Sumptus effusi cum probro, & dedecore.
Quidve domum fertis decimo nisi dedecus anno?

Ovid. *13. Metam.*
Eloquar infelix dedecus ipse meum (id est, stuprum.)

Idem *2. Fast.* Ita me probri, stupri, dedecoris à viro argutam meo. Plaut. *Amphitr. & mox.* Eccum qui miseram arguit stupri, dedecoris. Item: Ubi heris damno, molestia, & dedecori fueris. Idem *Afin. se. 2. a. 3.*

DEDĒCĒR, is: Inhonestus. *חלקה nikhleh. ἄλιος, αἰσχύος.* Gall. *Deshoneste, laid, vilain, méseant.* Ital. *Laido, sconco, dishonesto.* Germ. *Unzierlich/heßlich/ungeschaffen.* Hisp. *Cosa sin honra.* Angl. *Dishonest, uncomelie and unseemelie.* Salust. Dedecores multi- que terga ab hostibus cædebantur.

Dedecorus, a, um, idem. *ANGL. Vnhonest that is to others dishonour.* Tacit. *lib. 3.* Sextus Pompeius M. Lepidum ut focordem, inopem, & majoribus suis dedecorum, eoque etiam sorte Asiae depellendum inculpavit. Et *lib. 12.* Quod barbaris dedecorum.

DEDĒCĒRO, as, are: Dedecore afficio. *חלקה hikhleh. ἄλιος, αἰσχύος.* Gall. *Diffamer, deshonorer.* Ital. *Diffamare, vituperare, dishonorare.* Germ. *Entehren/schänden/schmähen.* Hisp. *Deshonrar.* Angl. *To dishonour, to distaine ones honestie, to defile and defame.* Plaut. *Bacch.* Qui dedecorat te, me, amicos, atque alios flagitiis suis. Ter. *Heccyr.* Et me, & te, & familiam dedecoras. Cic. *3. Offic.* Dedecorantem & urbis auctoritatem & magistrum. ¶ Dedecoratus. Suet. in *Ner. cap. 35.* Tanquam aliter illi non possint nisi morte succurrere dedecorato flagitiis omnibus.

DEDĒCĒRĒSĒ, ἄλιος, αἰσχύος. Turpiter. In Epiro Sext. Aur. Victoris dedecorose vixi, turpius peream. Sunt verba Neronis sua manu pereuntis.

DEDĒCĒO, as: Consecro, religiosum facio, religione devincio. *קדש קדש, שדך kiddesch. ἐνδίαζω, ἀφιερώνω.* Gall. *Dedier.* Ital. *Dedicare, consecrare.* Germ. *Weyhen/heyligen/zuatgnen.* Hisp. *Dar, applicar, ò consagrar à Dios.* Angl. *To dedicate, to give for ever.* Liv. *1. ab Vrbe.* Multa alia sacralia, locaque sacris faciendis, quæ Argæos Pontifices vocant, dedicavit. Dedicare domum. Suet. in *Ner. cap. 31.*

cap. 31. Dedicate scripta & imagines Grammaticorum in bibliothecis. Idem *in Tib. cap. 70.* Tabulam in cubiculo dedicare. *Ibid. cap. 44.* Incensum dedicare instrumentum fundi. *Gell. cap. 11. lib. 7.* Quod libris dedicatur (pro mandatur scriptis.) *Quint. Cicer. 2. de Leg.* Nam qui se ipse norit, primum aliquid se habere sentiet divinum, ingenium in se suum sicut simulachrum aliquod dedicatum putabit. *Ibid.* Mens, Fides, Virtus, Concordia consecrata, & publice dedicata sunt. ¶ Apud antiquos etiam legitur pro Exponere. *Cæcil. lib. 1. Annal.* ut citat Nonius: Legati quod missi sunt, veniunt, dedicant mandata. Dedicare & abdicare, Apuleio *de iulio*, ubique est affirmata & negare.

Dedicatorio: Consecratio. { חנכה channuchah. καθεύουσι, καθεύουσι. GALL. Dedicacion, dedicaco. ITAL. Dedicazione. GERM. Einweyhung/zuaignung. HISP. Consagracion. ANGL. A dedication a giving for ever. } Dedicatio Capitolii. *Plutarch. in Publ. Cic. pro domo sua,* Nisi quem forte illius castissimi sacerdotis supersticiosa dedicatio deterreret.

DEDIGNOR, aris: Indignum reputo; contemno. { נקרא בכנוי nakal behenui. ἀπαξίω. GALL. Dédaigner, negliger, mépriser. ITAL. Sprezzare, sdegnare. GERM. Unwürdig achten/verachten. HISP. Menospreciar, desdenar. ANGL. To disdain, to contemne, not to vouchsafe. } *Plin. in Paneg.* Ut appareat, non superbia & fastidio te amplissimos honores repudiare, qui minores non dedigneris. *Virg. 1. Æneid.*

Quos ego sum toties jam dedignata maritos:
Ovid. 1. de Ponto.
Is me, nec comitem, nec dedignatus amicum est.
Hinc satus Anchises, cum quo commune parentis
Non dedignata est nomen habere Venus.

DEDIGNATIO, verbal. { ἀπαξίωσις. GALL. Dédain. ITAL. Sdegno. GERM. Verachtung/unwürdigung. HISP. Menosprecio, desden. ANGL. A disdaining, an haithing. } *Plin. in Pan.* Quam speciosum est enim, quod disciplinam castrorum lapsam extinctamque refovisti, depulso prioris seculi malo, inertia, & contumacia, & dedignatione parendi. *Quintil. lib. 1. cap. 2.* Est quædam tacita dedignatio vim dicendi tantis comparatam laboribus, ad unum auditorem demittere.

DEDISCO, is, dedidici: Quod didici obliviscor. { παρὰ μνήσασθαι, ἀσχετίζω. GALL. Desapprendre & oublier ce qu'on a appris. ITAL. Dimenticare quello che si ha imparato. GERM. Entlernen/das einer gelernt hatt allgemach wider vergessen. HISP. Desaprender, olvidar lo deprendido. ANGL. To forget that one hath learneth. } *Plaut. Amph.* Haud æquum facit, qui quod didicit, id dediscit. *Cicer. 3. de Orat.* Ob eamque causam juvenus nostra dedisceret penè discendo. *Ovid. 2. de rem. amoris,*

Intrat amor mentes usu, dediscitur usu.
Idem 3. Trist. Eleg. ult.
Verba mihi desunt, dedidicique loqui.
¶ Dediscere, pro Relinquere consuetudinem. *Cic. Pato, lib. 9. 20.* Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui.

Dedmasa, δῆμασσα, urbs Caria. *Steph.*
DEDO, is, dedidi, ditum, significat in perpetuum do, vel totum subdo, sive in manus, potestatemve & arbitrium do. { נתת nathan, נתת mighghen. ἀνδίδωμι. GALL. Rendre ou mettre sous la puissance d'autrui. ITAL. Darfi in tutto. GERM. Sich ergeben/aufgeben. HISP. Darfe de todo. ANGL. To betraie him self into the power of another. } Unde, Dedere se hostibus dicitur, qui se in hostium potestatem tradit. Et traditio ipsa deditio dicitur. Et qui ita se dedunt, dedititii vocantur. *Plaut. in Amph.* Convenit, utri victi sint eo prælio, urbem, agros, aras, focos, sedequæ uti dederent. *Liv. lib. 1.* Sic ad supplicium Numitori Remos deditur.

— cudentem talia dede neci.
Ovid. 4. Fast. Saltem Pseudolum mihi dedas. Ego dedam tibi? *Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4.* Ego illum tibi dedam: Tacet (id est, addicam damnatum tibi pro injuria.) *Idem Curc. sc. 2. a. 5.* Dedunt se divina, & humana omnia, urbem & liberos in ditionem atque arbitratum cuncti Thebano populo. *Idem Amph.* Cur me morti dedere optas? *Idem Asin. sc. 3. a. 3.* Dedam ego te discipulam cruci. *Idem Aul. sc. 1. a. 1.* Dato me ex cruciatum, egomet me dedam tibi. *Idem Merc. sc. 6. a. 2.* Dederat se ad litteras. *Gell. cap. 21. lib. 2. Cæsar lib. 1.* Helvetii omnium rerum inopia adducti, legatos de deditioe ad eum miserunt. ¶ Forma deditioe describitur apud Livium in deditioe Collatiæ. Ita enim Rex interrogavit: Estisne vos legati, oratorisque missi à populo Collatino, ut vos populumque Collatinum dederetis? Sumus. Estne populus Collatinus in sua potestate? Est. Deditisne vos populumque Collatinum, urbem, agros, terminos, aquam, delubra, utensilia, divina, humanaque omnia in meam populique Romani ditionem? Dedimus. Et ego recipio. ¶ Aliquando dedere, est simpliciter dare. { ANGL. To give him self to a ting. } *Terent. Andr.* Verberibus te cæsum in pistrinum Dave dedam. ¶ Dedere se angoribus, aut voluptatibus. *Cic. 2. Offic.* Dedere se libidini-bus. *Idem 1. Tusc.* Dedere se languori & desidia. *Idem 1. Offic.* Dedere aures suas Poëtis. *Idem pro Archia.* ¶ Dedere se ad litteras, pro litteris. *Gell. lib. 2. cap. 21.* Tum quispiam ex iis, qui se ad litteras memoriisque veteres dederat.

Deditus, particip. Addictus. { נתת nathan. ἀνδίδωμι, ἐξαρτάω. GALL. Addonné, qui s'est rendu. ITAL. Dedito, rendutosi. GERM. Ergesben. HISP. El que se rendio al vencedor. ANGL. Given to any thing yeelded. } ut, Deditus amoris animus. *Terent. in Hecyr.* Deditus amatoris levitatibus. *Cicer. 1. de fin.* ¶ Deditus voluptatibus, aut Epicuro, *ibid.* Deditus literis à pueritia. *Idem ad Lenu-l. lib. 1.* ¶ Dedita opera, idem quod data opera. *Idem pro Roscio Amer.* Quæ facitis, ejusmodi sunt, ut ea dedita opera vobis contra vosmetipsos facere videamini. *Terent. in Eunuch.* Apud Antiphanem uterque, pater & mater, quasi dedita opera domi erant. Hæc mihi dedita est habitatio. *Plaut. Most. Habeo;*

Calepini Pars 1:

¶ Dedim, dabo, dederim. *Tertull.* ¶

Deditus, adverb. teste *Diomede Grammat. lib. 1.*
Deditus, a, um, qui se in alterius imperium dedit, deditus. { נתת nathan. ἀνδίδωμι, ἀνδίδωμι. GALL. Qui s'est rendu à discretion, à la mercy d'un autre. ITAL. Rendutosi all' altrui merce & discretionne. GERM. In ciues andern gewalt ergeben. HISP. El que se rendio al vencedor. ANGL. That hath betakenhim to an others power, & yeeldeth. } *Curtius,* Multitudo dedititorum incolis novarum urbium cum pecunia capta dono data est. *Cæsar. 2. bell. Gall.* Quum ex dedititis Belgis, reliquisque Gallis complures Cæsarem sequuti unà iter faceret. *Cicer. ad Brutum.* Itaque id Senatusconsultum plerique interpretantur etiam ad tuos sive captivos, sive dedititios pertinere.

Dedititii, dicti sunt quidam populi, qui quum in Romanorum fidem concessissent, rebellibus animis ab eis desciverunt: quos deinde rursus superatos adeo humane Romani tractarunt, ut vitam illis servarent, & imaginariam quandam libertatem relinquerent, sed tamen infamiae labe aspersam, lege lata, ut ad veram libertatem Romanæque civitatis jura pervenire nunquam possent. *Ex Alciat. Dedititii,* ii qui se permittunt alienæ voluntati, quod non nisi in extrema fit inopia consilii, & præsidii. Eorum autem alii libertini, alii peregrini dicuntur. De his habes elegans caput apud *Angel. Polit. in Miscel.* Vide etiam *Manumitti.* Dedititii servi sunt, qui ex obsidione se dederunt in potestatem victoris: de his *in Inst. tit. de libertinis.*

Deditio, verb. Dedendi actus, traditio, subjectio, quum quis se in hostis potestatem tradit. { ἰκδοσις, ἰχχέσις. GALL. Quand on se rend à discretion, ou qu'on se met à la mercy de quelqu'un. ITAL. Il rendersi ad alcuno. GERM. Ergebung/aufgebung. HISP. La rendicion del vincido ó cercado. ANGL. A yeelding. } *Cicer. pro lege Manil.* Spem deditioe non demit, obsidesque imperavit. Deditio ad Romanos facta. *Liv. ab Urb. bis.* In deditioem redigere piratas. *Suet. in Cæsar. cap. 74.*

DEDOCERE, est secus atque quis doctus est, docere: ab eo quod quis doctus est, deducere. { ἐκδοιδάσκω. GALL. Desenseigner, faire apprendre le contraire de ce qu'on ha appris. ITAL. Insegnare il contrario di quanto alcuno ha imparato. GERM. Entlernen/anders lernen weder einer gelehrt worden ist. HISP. Desensenyar lo enseñado. ANGL. To teache the contrary or to mak to forget that was taught. } *Quint. lib. 3.* Quanta in eluendis, quæ semel infederunt, vitius difficultas conservatur, quum geminatum onus succedentes premat, & quidem dedocendi onus gravius, ac pejus, quam docendi. Propter quod Timotheum clarum in arte tibiaram ferunt duplices ab his, quos alius instituisse, solitum exigere mercedes, quam si rudes traderentur. *Cic. 1. de fin.* Si à Polyeno familiari suo Geometriam discere maluisset, quam illam etiam ipsum dedocere.

DEDOLĒO, es: Non doleo, vel dolore me privo, vel dolere desino. { ἀπαλγίω. GALL. Cesser de se plaindre, passer sa douleur. ITAL. Non dolersi. GERM. Detschmitzen. HISP. Non dolerse. ANGL. To cease frome sorie and paine. } *Ovid. lib. 3. Fast.*
Quid me in desertis morituram Liber arenis
Servabas? potui dedoluisse semel.

DEDOLO, as: Dolabra, vel ejusmodi ferramento, quæ scabra atque impolita sunt, lævigo. { ἄσφαλ. δολάβη. GALL. Doler & unir une piece de bois avec une doloire ou tel instrument, l'esbaucher. ITAL. Polire. GERM. Oberhoblen. HISP. Dolar. ANGL. To chip, thevo with any instrument; to square. } *Colum. lib. 5.* Hæc, eorumque similia pedamenta post putationem retractanda sunt, partisque eorum putres dedolandæ. Compositum est à verbo Dolo: unde mediam habet brevem. *Marcial. lib. 11.*

Fraçtaque fabrili dedolat ossa manu.
Nam syllaba prior in verbo Dolo corripitur. *Juvenal.*
I nunc atque animam ventis committe, dolato
confixus ligno.

Errant itaque qui produendam esse præcipiunt: Hunc sentem ex offa fabo, dein dedolabo assulatum viscera. *Plaut. Men. sc. 2. a. 5.*

DEDUCO, is, deduxi, deductum. Multiplex ejus usus est, sive constructionem spectes, sive significationem. Proprie enim significat ex superiori loco in inferiorem ducere. { היללח, הוליח, הליח schillach. ἰλάω, ἰσχυλάω. GALL. Conduire & mener, escorter, convoyer. ITAL. Scorgere, tirare, condurre al basso. GERM. Abhinziiren/ abhinziichen. HISP. Sacar & traer abaxo, traer guiando. ANGL. To bring down, to bring honorably, to a place. } Et in ea significatione interdum habet ablativum sine alia præpositione, quam quæ in verbo includitur. *Virg. in Pharmaceutria,*

Carmina vel celo possunt deducere lunam.
— de ducere celo (Jovem.)

Ovid. 3. Fast. Sæpius tamen cum præpositione a, ab, de, vel ex: *Cæsar 3. bell. civil.* Deducere de rostris conantem concionari. *Cato de re rust. cap. 157.* de brassicæ utilitatibus, de capite & de oculis omnia deducet, & sanum faciet.

— summa deductus ab arce.

Ovid. 3. Fast. Deduci de possessione. *Liv. 4. d. 4.* Deduco pedes de lecto clam. *Plaut. Curc. sc. 3. a. 2.* Proinde ut properè exercitus suis de finibus deducerent. *Idem Amph.* Deducere homines à rei venereæ proluvio. *Gell. cap. 11. lib. 4.* ¶ Aliquando de loco ad locum, sive de re ad rem ducere. Sic apud *Cæsar. lib. 7. cap. 5.* linæ deducuntur: ubi tamen diducuntur. *Cicer. Att. lib. 7.* Probata conditio est, sed ita ut illæ de his oppidis, quæ extra eam provinciam occupasset, præsidia deduceret. Sic dicimus, deducere ex præsiidiis, & aliis locis cohortes. *Cæsar 3. bell. Gall.* Deducere ex hortulis in Academiam. *Cicer. 2. de nat. deor.* Hircius de bell. *Alexand. lib. 4.* Deducere ex regno, pro privato, & auferte regnum, posuit. Deducere Deos (per profopopœiam) & excitare inferos. *Quint.* Deducere de fundo. *Cic. pro Cecin.* Placuit Cecinæ de amicorum sententia constituere, quod in rem præsentem veniret, & de fundo Cecinna moribus deduceretur. ¶ Deducere de via. *Cic. de Fato,* Ne quum hæc ita sunt, est causa cur Epicurus fatum extimescat, & ab atomis petat præsidium,

praesidium, easque de via deducat. ¶ Atque hæc quidem magis proprie dici videntur, quam quæ sequuntur, quæ translata potius sunt. Idem Cic. *famil.* 1. Quod dat, accipimus: quod instituit referre de religione, & sæpe jam retulit, ab eo deduci non potest, id est, retrahi, abduci, removeri. Quint. Cic. *de pet. Consul.* Qui sine causa non amant eos, aut beneficio, aut spe, aut significando, tua erga illos studia futura delinies, dans operam ut de illa animi pravitate deducas. Lactant. *lib.* 4. Diximus nomen religionis è vinculo pietatis esse deductum, quod hominem sibi Deus religaverit. ¶ Deduci à dolore, id est, dolore cogi aliter sentire de re aliqua, & dolore à sententia abduci. Cic. 1. *Tuse.* E quibus homo sane levis Hecacleotes Dionysius, cum à dolore deductus est. Nam quum ex renibus laboraret, ipso in ejulatù clamitabat falsa esse illa, quæ antea de dolore sensisset ipse. ¶ Habet etiam interdum accusativum cum præpositione In. *Cæs. bell. civ. lib.* 3. Sæpe enim conficiendi negotii prope in noctem rem deduxerant. Plaut. Nunc ne quis erret vestrum, paucis in viam deducam, si quidem operam promittis dare. Livius, Petebant enim ne se temerè in causam deduceret. Ad eundem modum dicimus aliquem deducere in controversiam, in judicium, in jus. Item, Deducere in fraudem, in discrimen, in periculum.

Illam meos oculos mediam deducit in urbem,

Ovid. *Eleg.* 2. *lib.* 4. *Trist.* In lapidicinas facile deductus fiet. Plaut. *Capt. scen.* 5. *act.* 3. sive mors nos in flore deducit. Senec. *cap.* 20. *de consol. ad Marc.*

In tua deduxi tempora Casar optus.

Ovid. *Eleg.* 1. *lib.* 2. *Trist.* ¶ Item cum præpositione Ad. *Cæs. lib.* 8. Si qua hominum æquitate res ad otium deduci posset, id est, traduci. Cic. *pro Flacco.* Sed sunt in illo numero multi boni, docti, prudentes qui ad hoc judicium deducti non sunt, id est, adducti. Idem *Att. lib.* 9. De gratia & de ope quid significares, mecum ipse quaerebam: spe tamen ducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili ac singulari sapientia de otio, de pace, de concordia civium agi velle arbitrarer. Lactant. *lib.* 2. Homines autem ipsos ad tantam cæcitatem esse deductos, ut vivo ac vero Deo mortuos præferant. Deducere rem ad arma. Cic. *lib.* 1. *bell. civil.* ad summum periculum. Idem. Attenuare magna, & postquam me in ædes ad se deduxit domum, & servum novum. Plaut. *Merc. sc.* 1. *a.* 2.

Hoc ego (ingenium tuum) Pegasidas deduxi primus ad undas.

Ovid. *Eleg.* 7. *lib.* 3. *Trist.* ¶ Interdum etiam deducere idem est, quod subtrahere. Unde deducere cibum, est parcius solito cibum suppeditare. Terent. *in Eunuch.* Haud similis virgo est virginum nostrarum, quas matres student demissis humeris esse, vincito pectore, ut graciles sient: Si qua est habitior paulò, pugilem esse aiunt, deducunt cibum: Tametsi bona est natura, reddunt curaturâ junceas. Ubi propriè (inquit Donatus) deducunt, pro subtrahunt, quemadmodum hi faciunt, qui fame accurate solent, quò sint graciliores, formosioresque. Liv. 6. *ab urb.* (de usuris loquens) Sortem aliam ferre, de capite deducite. Cic. *lib.* 1. *Acad.* Ut contra omnium sententias dies plerosque deduceret, id est, prolongaret: translatione sumpta ab araneis fila deducuntibus. Pomponius *in Attel.* Vocem deducas oportet, ut mulieris videantur verba. Ubi deducere significat quasi in tenuitatem reducere, *ἐλαττω*. Unde & pro subtiliter, & nihil subrusticum proferte ponitur, *ἐλαττω*. Horat.

Quum lamentatur non apparere labores

Nostros, & tenui deducta poemata filo.

Metaphora sumpta à lana, quæ purgata in fila trahitur. Ad hunc etiam modum dicimus, Deducere rivos, quum ex majoribus fluminibus aquam per rivulos in prata derivamus. Virg. 1. *Georg.*

— rivo deducere nulla

Religio vetuit: id est, divertere.

¶ Significat item deducere, de summa aliquid demere. Cic. *Offic. lib.* 1. Hæc igitur & talia circumspectanda sunt in omni officio, & consuetudo exercitatioque capienda, ut boni ratiocinatores officiorum esse possimus: & addendo, deducendòque videre, quæ reliqui summa fiat, ex quo quantum cuique debeatur, intelligat. ¶ Deducere etiam is dicitur, qui alicui officii gratiâ, vel honoris præstat comitatum. Livius, Frequentesque cum domum deduxerunt. Cic. *fam.* 10. Quumque magna multitudo optimorum virorum, & civium me de domo deduceret, feci continuo omnes participes meæ voluptatis. ¶ Deducimus quoque sponsam maritum, vel ad maritum, vel amicam ad amatorem. Cic. 4. *Verr.* Hic est Decimus ad quem iste deduxerat Tertiam Isidori mimi filiam. Tibullus,

Vt juveni primùm virgo est deducta marito.

Quò melius emptum sciatis, Tertia deducta est. Ambiguè. Suet. *in Cæs. cap.* 50. ¶ Deducta veste: vide *Diducta*. Item, Deducta oratio. Quint.

— Vt huc deducta legantur (scripta.)

Ovid. *Eleg.* 1. *lib.* 5. *Trist.* ¶ Deducto hostis in patrem gladio (pro deducto, converso.) Gell. *cap.* 9. *lib.* 5.

Deductio, nis, verbale à deduco, est actus deducendi. { *חילוש* *schil-luach.* *παραγωγή, ὁδήγία.* GALL. *Conduire.* ITAL. *Sottazione, condotta.* GERM. *Beleytung/hinabfürung.* HISP. *Sacamiento de lugar, trahimiento.* ANGL. *A conveying or conducting.* } Unde aquarum deductiones dicimus, quum ex fonte, aut flumine per rivus aqua deducitur. Cic. *pro leg. Agrar.* Tum quæ erit in istos agros deductio? Idem *de divin. lib.* 1. Ex quo illa admirabilis à majoribus Albanæ aquæ facta deductio est. ¶ Non ineleganter etiam deductio significat detractionem minoris summæ à majori. Cic. *in Verr.* Certis nominibus deductiones fieri solebant.

Deductor, is, qui honoris causâ aliquè deducit. { *חילוש* *molich.* *חילוש* *meschalléah.* ὁ δὲ ὁδὸς παραγωγῆς, ὁ παραγωγῆς. GALL. *Conducteur, qui conduit.* ITAL. *Conductore, chi conduce.* GERM. *Ein beleyter, der auff dem wäg etwann hin einen beleytet.* HISP. *Guiador.* ANGL. *One that conducteth or accompanieth another.* } Qu. Cic. *ad M. frat.* Hujus autem rei tres sunt partes: una saluatorum, quum domum veniunt; altera deductorum, tertia affectatorum.

Deductior: Gracilior. Suet. *in Augusto, cap.* 79. Nasum à summo

eminentiorem, & ab imo deductiorem: id est, longiorem. DEERRARE, est de via, sive ratione declinare. { *תעב* *taháb.* *תעב* *titel.* ἄφαμαρτάνων, ἰσχυρῶς. GALL. *Se fourvoyer, faillir, égarer.* ITAL. *Errare, vagare.* GERM. *Verirren/irregeh.* HISP. *Dexarò perder el camino.* ANGL. *To erre and go astraye.* } Quint. *lib.* 10. *cap.* 3. Frequenter etiam fortuita hoc cogitatio præstat, ut obvios non videamus, & itinere deerremus. Virg. *Eclog.* 3.

Vir gregis ipse caper deertraverat.

Author *ad Heren. lib.* 1. Si transitionibus nullis utemur, & si non deertrabimus ab eo quod cœpimus exponere. Memini inter homines deertrare à patre. Plaut. *Men. sc. ult. a.* 5. Deertrare à recto. Velleius. DEFÆCO, cum diphthongo, significat à fæce purgo, quasi fæcem detrabo. { *תקל* *Zikhel.* *ἀπὸ τρυγῶν, ἀπὸ βλάζω.* GALL. *Oster la lie, faire rasseoir & éclaircir.* ITAL. *Purgare, levar la feccia.* GERM. *Don der trübe seubem/keutern.* HISP. *Sacar las hezes.* ANGL. *To scoone, to tak away the lies and fomes.* } Plin. *lib.* 18. Per brumam vitem ne colito: vina tamen defæcari, etiam diffundi, Higinus suadet. ¶ Hinc vinum defæcatum dicitur, quando est à fæce repurgatum: & similiter omnia pura, inturbata, & sine sordibus defæcata dicuntur, *ἀκίνητος, ἀπὸ τρυγῶν ἐκίω.* Plaut. *in Aut. sc.* 2. *a.* 1. Nunc defæcatò demum animo egredior domo, id est, ab angore purgato. Propriè *Col. lib. ult.* Et defæcatum vinum in amphoras bonas adjicito. Nunc liquet, nunc defæcatum est. Plaut. *Pseud. sc.* 4. *a.* 2. Jam pridem frigida non lavj magis libenter, nec unde melius mercat defæcatam, Idem *Most. sc.* 2. *a.* 1.

DEFALCARE, significat tollere & amputare, quasi falce abscindere. { *ἀποκόπτω.* GALL. *Defalquer, oster & rabattre, retrancher, deduire.* ITAL. *Defalcare, tagliare.* GERM. *Ab schneiden / hinweg odet dammen thun.* HISP. *Alzarò quitar, cortarò podar.* ANGL. *To shreed or cult away.* }

DEFAMO, as: Fama priyo, sicut Diffamo. { *חריף* *cheréph.* *חריף* *ghidá déph.* *βλασφημία.* GALL. *Oster l'honneur, diffamer.* ITAL. *vituperare, infamare.* GERM. *Verleumbden.* HISP. *Infamar.* ANGL. *To defame, to distaine ones honestie.* } Gell. *cap.* 2. *lib.* 9. Ut vocabula eorum quoque defamata atque deformia, aliàs demortua, cum rebus ipsis viderentur. Et *lib.* 18. *cap.* 3. Homo quidam turpitudine vitæ defamatissimus.

¶ Defamatus, quasi à defamo, famâ privatus. ¶

DEFATIGO, as, activum verbum est, significans lassum, & labore defæctum reddo, defatigationem & laborem affero. { *חירשן* *bitriach.* *חירשן* *heleáb.* *חירשן* *heleáb.* GALL. *Lasser, fatiguer, travailler.* ITAL. *Affaticare, stancare.* GERM. *Ernüden/müd machen.* HISP. *Cansar mucho à otra cosa.* ANGL. *To wearre, to tyre.* } Cic. 1. *de orat.* Profectò nunquam conquiescam, neque fatigabor, antequam illorum ancipites vias rationesque, & pro omnibus, & contra omnia disputandi percepero. Idem *pro Marcel.* Noli in conservandis bonis vinis defatigari. Defatigare aliquem assiduo labore. *Cæs.* 7. *bell. Gall.* Cic. 3. *de legib.* Ille verò est tuus totus est ordo, gratissimamque memoriam retinet consulatus tui, pace tua dixerim, non modò Centores, sed etiam Judices omnes potest defatigare.

DEFATIGATUS, participium. Languens, lassus, labore confectus. { *חירשן* *nileáb.* *חירשן* *heleáb.* GALL. *Lasse, travaillé, fatigué.* ITAL. *Stanco.* GERM. *Ernüdet.* HISP. *Cansado.* ANGL. *Vwearied, tyred.* } Terent. *in Andria.* Deceptus sum, non defatigatus.

DEFATIGATIO, verb. Lassitudo. { *חירשן* *teleáb.* *חירשן* *heleáb.* GALL. *Lassitude, fatigue.* ITAL. *Stanchezza.* GERM. *Ernüdung.* HISP. *Cansacio.* ANGL. *Vwearinesse.* } Cic. *de senect.* Corpora quidem exercitationum defatigatione ingravescent, animi autem se exercendo levantur.

DEFECTIO, Defectivus, Defector: vide Deficio.

DEFENDO, di, sum, ab iniurato *fendo*; & hoc à *σφειδόνω.* Tuoq, tego, protego, propugno. { *ἰσθάνω.* *ἀπέχεω, ἀκούω, ἀσπάζομαι.* GALL. *Defendre.* ITAL. *Defendere.* GERM. *Beschirmen/bewahren.* HISP. *Defender.* ANGL. *To defend.* }

*Haud timeo si jam nequeam defendere crimen
Cum tanto commune viro.*

Ovid. 13. *Metam.* Hospes, te obsecro, defende (me, sup.) Plaut. *Asin.* *se.* 4. *a.* 2. Defendam te, & subvenibo sedulo. Idem *Men. sc.* 7. *a.* 5.

*Ergo, ut defendi nullo mea posse colore,
Sic excusari crimina posse puto.*

Ovid. *Eleg.* 8. *lib.* 1. *Trist.*

*Non equidem totam possum defendere culpam,
Sed partem nostri criminis error habet.*

Idem *Eleg.* 5. *lib.* 3. *Trist.*

Ille potest auctore (Jove) suam defendere vocem,

(i. quod jubet.) Idem 13. *Met.* Duobus autem modis ab aliquo defendi dicimur: à patrono nostro, vel defensore: ut quum dicimus, Sext. Rosc. fuisse defensum à Cicerone. Altero modo dicimur defendi ab adversario, hoc est, ab injuria, vel contra injuriam adversarii. Ut si nobis adversarentur Judices, & Cicero tueatur, rectè dicemus, defendi nos à Judicibus, non quòd illi nos defendant, sed quòd praesidio Ciceronis ab illorum injuria defendamur. Cic. *lib.* 1. *Offic.* Qui autem non defendit, nec obstitit, si potest, injuriæ, tam est in vicio, quàm qui, &c. Differt tamen defendere à propugnare, quia defensio est, quocumque modo fiat: propugnatio autem, non nisi per contentionem. Dicimus autem, Defendo frigus tibi: & Defendo te à frigore. Virg. *Eclog.* 7.

Solstitium pecori defendere, jam venit astas.

Et paulò antè,

— dum teneras defendo à frigore myrtos.

¶ Accipitur etiam interdum defendo pro arceo, sive depello. Gell. *cap.* 1. *lib.* 9. Quint. Claudius defendebat hostes à pinnis facillimè. Cui opponitur Offendere. Gell. *lib.* 9. *cap.* 1. Sic defendere injurias pro ulcisci ac depellere, posuit C. Cæsar *lib.* 1. *de bell. civ.* Sic defendere ignem. Gell. *cap.* 1. *lib.* 5. (de incendio urbis.) Defendere ignis jactus, & lapides. *Cæs.* 2. *de bell. civ.* ¶ Defendere item, pro Ratione affirmare & asstruere. Cic. *in Vatinius:* Defendebatur, testibus collegis suis non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. Idem *de finibus,*

finibus, Gravissimeque & verissime defenditur, nunquam utilitatem ab aequitate posse seungi. Budæus in Pandect. initio.

Defensor, is, qui defendit, propugnator, patronus. { דַּבָּרֵי גֵוֹנֵן. יַעֲקֹבִי אֲנִי, מִיָּמֵינוּ } GALL. Defendeur, protecteur, défenseur. ITAL. Difensore. GERM. Ein beschirmer. HISP. Defendedor. ANGL. A defender. Cic. 3. in Verr. Sed ego defensor in mea persona, & quasi patratorem maximè laudari volo. ¶ Patrem juris defensor, & quasi patratorem pro pugnat fuit: apud eundem 1. de Orat. & pro Rabirio, Custos defensorque juris & libertatis.

Reppulit, &c.

Troas ab arsuris cum defensore carinis.

Ovid. 13. Metam. ¶ Defensor (tametsi à Procuratore non usquequaque distet) dicitur, qui absque mandato cum sola satisfactione alterum in iudicio defendit, atque tuetur, ut est in l. minor, cum duabus proximè sequentibus, ff. de procurat. Unde defensores civitatum, appellant Imperatores minores illos magistratus, qui parentis vicem plebi exhibere videntur, curarèque debent, ne innocens rusticitas prægraveretur. C. in Auth. de defenf. civit.

Defensio, Popugnatio, patrocinium. { דַּבָּרֵי מַגְהֵן. אֲשֶׁר־עָלָה, אֲנִי לְאַחֶיךָ, מִיָּמֵינוּ } GALL. Defense. ITAL. Difesa. GERM. Beschirmung. HISP. Defensa. ANGL. Defence. ¶ Cic. 4. Acad. Ut ea pars defensionis relinquatur. Et pro Cluent. Innocentia defensionis sæpe multorum improbitate interclusa respicitur. ¶ Defensio est instantis, imminenti ve offensionis propulsatio. Ubi hæc cessat, non est quod propulsari queat: ab offensione enim omnis defensionis pendet ratio. Vide Salomonium in l. ut vim, D. de just. & iur. Quo verò iure defensio nitatur, Bartol. explicat in eadem l. & quam variè accipienda sit, refert in l. de pupillo. §. 1. ff. de oper. nou. nunc. Defensio pro accusatione, apud Juriscons. in l. sed & si Reipub. de usur. Item pro exceptione usupatur, l. 8. C. de iur. & facti ignor. l. si quidem 9. C. de except. Alb. Defensio illicita dicitur, quum offensio licita censetur. Bald. text. singularis est in l. si pignore, §. furem, D. de furt.

Defensor, as, are, frequentativum. { GALL. Défendre souvent. ITAL. Difensore. GERM. Sich beschirmen/etines beschirmens. HISP. Mucho defender. ANGL. To defend veri often. } Cic. lib. 1. Offic. Si igitur non poterit sive causas defendere, sive populum concionibus tenere, sive bella gerere, illa tamen præstare debet, quæ erunt in ipsius potestate. ¶ Defensitare causas, apud eundem de Clar. Orat.

Defensuiri, pro defensum iri, vetustè dicitur, quemadmodum Debituiri, pro debitum iri: Datuiri, pro datum iri. Ulp. de dot. præleg. Et mulierem agentem ex testamento cavere debere adversus maritum defensuiri hæredem: maritus idem debet cavere adversus mulierem defensuiri, si prior agat.

Defero, detuli, delatum: Affero, confero, offero, tribuo. { נָשָׂא, הֵבִיל, הֵבִיל, הֵבִיל. אֶת־הַחֶבֶד, אֶת־הַחֶבֶד. } GALL. Porter de l'un à l'autre. ITAL. Conferire, portare. GERM. Bringen/tragen. HISP. Traer, llevar. ANGL. To bring from one to another. ¶ Plaut. Amph. Quid si è portu navis huc nos dormientes detulit? Regitque semper accusativum: & hoc aliquando cum dativo. Idem in Trin. Dimitram, ut te velle video, sed monstra hosce homines mihi: Hos ego quæro, quibus me oportet has deferre pistolas. Facis mihi delatum, sit frumentum. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Perdidi quod tibi detuli, & quod dedi. Ibid. sc. 3. a. 1. Detuli pallam tibi. Idem Men. sc. 4. a. 2. Ad me face ut deferatur. Ibid. sc. 5. a. 5. ¶ Defero, pro aufero, usitatum Greg. Turonensi. Aliquando cum præpositione Ad. Idem in Asin. Egón' ut non modò uxori meæ surripiam in deliciis pallam quam habet, atque ad te deferam. Hoc ad damnum deferetur (i. palla ad meretricem.) Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Tu te ultro ad me detulisti. Idem ibid. sc. 3. a. 4. Uti ad amicam deferat quicquid domi compilet. Ibid. sc. 1. a. 4. ¶ Aliquando cum præpositione In. Plin. lib. 12. cap. 19. Hi recto cursu per sinus impellunt, atque à promontorii ambitu Argestæ deferunt in portum Gebanitarum. Et Plin. jun. Defertur Meganus in Rhenum. Sic defertur in errorem, defertur in præcepta. ¶ Significat quoque nuntiare certiore facere. Cic. famil. 15. Quæ ab me delata essent, scribenda ad vos putavi. Idem famil. 5. Quod scribis de beneficiis, scito à me & Trib. milit. & præfectos, & contubernales duntaxat meos delatos esse: in quo quidem ratio me sefellit; liberum enim mihi tempus ad eos deferendos existimabam dari. Postea certior sum factus, triginta diebus deferri necesse esse, quibus rationes retulisset. Ubi deferre, communiter pro Denuntiare exponunt, πᾶσι δὲ δεικνῶν. Solebant autem provinciis præfecti reducentes, quum iam rationes suas deponerent, etiam eorum nomina, qui se cum illis præclare gessissent, deferre, quò & ipsi aliquando pro meritis suis aliquid beneficiorum à Senatu consequerentur. ¶ Interdum habet hoc verbum accusationem, præsertim quum post se habet accusativum nomen, εἰσαγγεῖλαι, δὲσφίεω δὲσφίεω καὶ δεσφίεω δὲσφίεω. Plaut. in Aul. sc. 2. a. 3. Ad Tres viros jam ego deferam tuum nomen. Cic. in Verr. Servi cuiusdam nomen defertur: is accusatur, ficti testes in eum dantur. Differunt tamen, deferre nomen, & accusare. Nam deferre nomen dicitur, qui legibus interrogatur apud magistratum, ut si interrogatus neget, ejus nomen in reos referatur: Bud. ex Asconio. Denique deferre nomen idem est, quod reum facere. Deferre nomen est legibus obligare reum. Quint. decl. 2. 49. Deferre est recipere nomina. Liv. lib. 8. d. 4. Deferre absentes reos cadis. Suet. in Aug. cap. 10. Accusare verò est agere causam, & suum reum in iudicium adducere. Hinc delatores qui crimina deferunt; & delatio, criminis denuntiatio. Ex Hor. ¶ Deferre quoque causam dicitur eliens ad patronum, quum eum consulit, & illi controversiæ ordinem, argumentumque exponit. Cic. in Verr. Itaque ad me præter ceteros hanc querimoniam Sicilia detulit lacrymis. ¶ Per-

Calepini Pars I.

tinet etiam ad dignitatem, & honorem, & venerationem, & officium. ἀποτίμωσις, δὲσφίεωσις, ἀποτίμωσις, ἀποτίμωσις. Variisque modis ponitur a construtor. Liv. lib. 1. Omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt, id est, offerendum atque tradendum. Cic. Offic. Quæ tibi non antequam postulares, majora quàm velles; plura quàm sperares, detulit Senatus. Idem Trebatio, Universum studium & benevolentiam ad te defero, id est, tibi attribuo. ¶ Deferre appellationi, in iure pontificio idem est, quod admittere appellationem. Vide Archid. extra de appellat. c. cum appellat, lib. 6. Deferre hæreditatem, deferre iusjurandum, deferre iudicium, notæ & frequentes apud Jurisconsultos loquutiones. ¶ Deferre in ætærium. Item, Deferre in Principis commentarium, quid sit, Budæus explicat in l. abesse, D. ex quibus causis majores: cujus sensum Accursius non intellexit. Deferre nomen, propriè non est accusare, sed apud magistratum, vel iudicem de aliquo crimine antè accusationem denuntiare, & alium in capitis discrimen rapere. Deferre reum, idem est, quod postulare, & ut cognitionem suscipiat, petere, l. deferre, de iur. fise. Quomodo autem id fiebat, docet Alciatus in l. indicasse, de verb. signific. ¶ Quanti deferatur (merces) iudicatur. Senec. Epist. 42.

Delator, a, um, participium passivum. Navis in portum delata est, id est, devecta. { מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. } GALL. Amené, porté. ITAL. Portato. GERM. Getragen. HISP. Trahido. ANGL. Brogeht, caryed. ¶ Hic delatus est lectica, id est, deportatus. Cic. 1. de Orat. Divinitus ad nos delatus vir. ¶ Delatus item, Accusatus. { מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. } GALL. Accusé. ITAL. Accusato. GERM. Verflagt/ angetlagt. HISP. Acusado. ANGL. Accused. ¶ Cic. de Invent. Ut in quodam iudicio, quum venefici cuiusdam nomen esset delatum, &c. Delatæ temerè insidie (i. nunciata.) Suet. in Claud. cap. 36.

Delator, is: Occultus accusator dicitur, & interdum calumniator. { מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. } GALL. Accusateur, delateur & denonciateur à justice. ITAL. Accusatore, rapportatore. GERM. Ein ohrentraget/der einem heimlich verräth/ vnd antregt. HISP. Acusador, malsin. ANGL. A secret accuser or complainer. ¶ Plin. in Paneg. Delatorum classis permessa omnibus ventis. Martial.

Et delator habet quod dabit exilium.

Sueton. in Domit. Deferbarurque vox ejus, Princeps qui delatores non castigat, irritat. Vide Alexand. ab Alexand. c. 21. lib. 14. Delatorum præmia Papia lege. Suet. in Ner. cap. 10.

Delatio, nis: Accusatio. { ἰσχυρισμός. } GALL. Accusation ou denonciation à la justice. ITAL. Accusazione. GERM. Das heimlich antragen oder verrathen/ anflagung. HISP. Acusacion de aquel que malsina. ANGL. An accusation or complainte secretlie made. ¶ Cic. pro Cluent. Qui sibi delationem nominis & capitis periculum ostentat. Cælius Cic. lib. 8. Illud mihi occurrit, quò inter postulationem, & nominis delationem, uxor à Dolabella discessit.

Defervere: Fervere desino, refrigeror, calorem amitto. { δὲσφίεω. } GALL. Cesser de bouillir, ne bouillir plus, se refroidir. ITAL. Cessare di bollire. GERM. Aufhören zusehen. HISP. Dexar de hervir. ANGL. To cease from seething or boiling, to lose heat and waxe cold. ¶ Gell. Interea puer venit & olla defervuerat. Per metaphoram, mitescor, placidus fio, ἀσφίεωσις, ἀσφίεωσις. Plin. in Epist. Quum jam satis ille primus imperus defervuisset, & languidior in dies ira ad iustitiam rediisset. Cic. pro Cælio, Si splendor, si nitor, jam ista defervuerint, jam ætas omnia, jam ista dies mitigavit. Ut, Defervuit mare. Gell. cap. 1. lib. 19.

Defervescere: Fervere amittere, δὲσφίεω. Et per translationem, ardorem animi deponere, δὲσφίεωσις. ANGL. To lose the heat. ¶ Cic. 4. Tuscul. Autrogandi, orandique sunt, ut si quam habent vel ulciscendi vim, differant in tempus aliud, dum defervescat ira. Sed hoc per translationem, quasi ira sit ignis quidam animum incendens. Colum. propriè pro refrigerati posuit, lib. 2. de sereno loquens, Prudentes agricolæ, quamvis jam illatum tecto, non antè componunt, quàm per paucos dies temerè congestum in se concoqui, & defervescere patiantur.

Defervescio, non significat refrigerare, ut nonnulli existimant, sed valde fervere facio, ut de refrigerationem verbi augeat. { מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. } GALL. Faire bouillir. ITAL. Far bollire forte. GERM. Siedig heiß machen. HISP. Hazer hervir. ANGL. To make, to boyle and seeth greatlie. ¶ Cato de ro rust. c. 157. Brassicam macerato bene, postea in ollam concicito: defervescio bene: ubi cocta erit, bene aquam defundito. Plin. lib. 23. cap. 7. Radix caprifici defervescio in vino, dentium dolores sedat.

Defessus, deponens, compositum ab antiquo verbo fatiscor, per mutationem a litteræ in e, significat labore deficio. { מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. מֵבֵרֵךְ מִבָּרֵךְ. } GALL. Se lasser, estre fatigué. ITAL. Stancarsi, stracchiarsi. GERM. Von arbeit müd oder machelos werden. HISP. Ser fatigado, d cansarse, d desfallecer. ANGL. To be tired and wearie, to faint. ¶ Terent. in Phorm. Hæc res mihi sollicitudini est, neque defessicet unquam ego experiri, donec tibi id quod pollicitus sum effecero. ¶ De hujus verbi præterito inter Grammaticos non convenit. Priscianus enim vult ejus præteritum esse defessus sum; sicuta & fatiscor, fessus sum. Contra Diomedes, fessus & defessus nomina esse vult, non participia, cujus sententia videtur verisimilior. Neque enim fessus, aut defessus tempus ullum importat mote participiorum, neque actionem, aut possessionem, sed idem omnino significat quod Lassus, quod certè nomen esse nemo dubitat. Differunt autem hæc duo à participio fatigatus, sicut calidus & calefactus, quorum hoc & tempus, & passionem significat, illud solam qualitatem. Sic fatigatus dicitur ille, quem res aliqua fatigavit: fessus autem, & defessus simpliciter qui labore deficit. Hinc compositum Indefessus, idem quod indefatigabilis, ἀσφίεωσις. Claud. lib. 1. de rapt. Proserp.

Indefessa ferar, nulla cessabimus hora:

Non requies, non somnus eris, dum pignus ademptum

Inveniam.

Defessus sum queritudo. Plaut. *Amph. sc. 2. a. 4.* Defessi exhausti- que oculi. Senec. *de cons. ad Marc.* Defessi sumus (dicendo.) Plaut. *Men. sc. 2. a. 4.* Verba autem fatiscor & Defatiscor, in usu non sunt, sed eorum loco utimur verbo neutro fatisco, quod ejusdem est significationis. Col. *lib. 2.* Sed omni solo, quod prædictorum legumini- num fegetibus fatiscit, una præfens medicina est, ut itetore adju- ves, & absumptas vires hoc pabulo refoveas.

DEFICIO, is, ex De, & Facio. Defum, defisco, defeto. $\xi \rho \eta \nu$ chasér, $\delta \epsilon \nu$ aphés, $\eta \rho$ saph. $\epsilon \pi \lambda \epsilon \iota \sigma \tau \epsilon$, $\epsilon \nu \eta \mu \epsilon \nu$. GALL. *Defaillir.* ITAL. *Mancare.* GERM. *Seprásten/nit gnugiam sein.* HISP. *Desfallecer, ò sal- tar.* ANGL. *To faile, to lacke.* Valer id in hominibus, deficit in cæteris. Gell. *cap. 1. lib. 14.* Deficere maluit, quam desinere (dicen- do.) Quint.

Horrea sæcundas ad deficientia messes.

Tib. *lib. 4.* alias: *sæcundis indeficientia mensis.* Cic. *3. in Verr.* Ve- rerer ne mihi crimina non suppetere, ne oratio deesset, ne vox vi- resque deficerent. Idem *Servio Sulp.* Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori, quod ea me solaria deficient, quæ cæteris (quantum mihi exempla propono) simili in fortuna non defuerunt. Et more suo hic fecit Cicer. ut pro defum, deficio exposuerit. Hic defectus pro privatione deducitur: de quo infra.

Non te deficient nostra memorare Camæna.

Tib. *lib. 4.* Legimus etiam Deficere absolute positum pro Deesse, $\lambda \epsilon \iota \pi \tau \alpha \delta$, $\delta \epsilon \tau \epsilon \rho \epsilon \nu$. Cæsar *lib. 2. de bell. civ.* Quare neque tanti sum ani- mi, ut sine spe castra oppugnanda censeam, neque tanti timoris, ut ipse deficiam. Hoc paulo post alio modo dixit, Deficere ani- mo, $\lambda \epsilon \iota \pi \tau \psi \chi \epsilon \nu$. Martius (inquit) Rufus Quæstor in castris reli- ctus à Curione, cohortatus suos ne animo deficient, id est, terreatur, & animus desit. Invenitur etiam cum accusativo, pro Dere- linquere, sive destituere, positum: quanquam in sensu idem sit cum deesse, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. Cic. *4. in Verr.* Jam me vires deficere cœ- perunt. Idem *3. de Orat.* Prudentia nunquam deficit oratorem. Cæsar, Frustra meæ vitæ subvenire conamini, quoniam sanguis vi- resque deficient, id est, $\epsilon \lambda \theta \epsilon \nu \sigma \omega \nu \tau \epsilon \nu$. Similem omnino usum habet verbum Desero. Salust. *in Jugurtha.* Sed de studiis partium, de que omnibus civitatis moribus, si sigillatim atque pro magnitudine pa- rem dislerere, tempus quam res maturius me deseret. Habet autem deficio in ea significatione ferè semper ante se nominativum rei ina- nimatæ: ut, Dies me deficit. Vox te deficit. $\epsilon \pi \lambda \epsilon \iota \sigma \tau \epsilon \nu$. & Oratio il- lum deficit. Lactant. *lib. 7.* Non enim verendum, ne tam in bona causa deficiat oratio, qui sæpe etiam malos copiose ac fortiter de- fendisti. Cæsar. *lib. 2.* Ipsos res frumentaria deficere cœpit. Si quis tamen in his dativo pro accusativo utatur, non culpandus erit: fre- quentius tamen cum accusativo usurpatur. Non rectè autem ita di- cas per nominativum rei animatæ. Uxor me deficit: sed, à me de- ficit. Item deficere cum accusativo significat, non suggerere. Virg. *1. Georg.*

— quæ jam glandes atque arbuta satra

Deficerent sylvæ: id est, non suggererent glandes atque arbuta. Sic enim exponunt hunc locum plerique interpretes: quanquam non malè ibi deficerent, pro deessent, accipere possumus, ut arbuta & glandes, nominativos esse intelligamus: sylvæ autem, dativum. Interdum absolute ponitur pro finire, definire, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$: ut, Hic præ mænore defecit. Sed cum accusativo. Varro *lib. 13. cap. 16.* Exemptio mellis ne sit univèrsa, neque palam, ne apes deficient animum.

Credite deficio.

Ovid. *Eleg. 6. lib. 4. Trist.* Deficientibus læticariis (i. defessis.) Suet. *in Othom. cap. 6.*

Vtque jacens ripa deslere Caystrius ales

Dicitur ore suam deficiente necem.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 5. Trist.* Si jam deficiam (æger.) Idem *Eleg. 3. lib. 3. Trist.* Deficientem capillum revocare à vertice allueverat. Suet. *in Cæs. cap. 45.* Martianus, Tum demum id agere consilium erat, quum vita defecit. Constructur quandoque cum ablativo sine præpositione, & sic sumitur pro carere, sive privari, $\epsilon \pi \epsilon \nu \delta \epsilon \nu$. Si te in- telligam deficere vita, de mea ad tuam addam. Plaut. *Asin. sc. 3. a. 3.* Item Suet. *in August. cap. 8.* Nunquam locutus est nisi meditata & composita oratione: quamvis non deficeret ad subita extemporal- i facultate. Colum. *lib. 3.* de vite loquens, Quumque transfuleris (inquit) de humido in aridum locum, vide ne in pristino alimen- tum deficiat. Idem, Commode fluunt, nec deficient sacro solo. Et *lib. 8.* Qui si memoria deficitur quominus agnoscat cujusque proge- niem, pice liquida eandem notam scrofæ & porcis imponat. Item, Deficere debitores dicuntur, quorum facultates ita imminutæ sunt, ut jam solvendo non sint, *l. 3. ff. de jur. fise.* unde defectus facultatibus, apud Ulp. *l. si extraneus, de jur. dor.* Capitur & pro dissentire, recedere, seu rebellare, defiscere, deserere. $\xi \rho \eta \nu$ ma- rãd, $\psi \omega \beta$ pascéh. $\alpha \rho \iota \sigma \eta \mu$. GALL. *Se revolter, se rendre du party contraire.* ITAL. *Rebellare.* GERM. *Abfallen/abtrännig werden.* HISP. *Rebelar.* ANGL. *To mak defection or yeelde to the contrare parte:* & tunc ablativo jungitur cum præpositione. Salust. *in Jugurth.* Quod oppidum primum omnium post malam pugnam ab rege defecerat. Deficere enim dicuntur, qui ab his, quorum sub imperio sunt, de- fiscunt, & in hostium numerum se conferunt. Cic. *Lalio.* Diffici- le est amicitiam inanere, si à virtute defeceris. Liv. *lib. 2.* Eodem anno duæ coloniæ, Pomeria & Cora, ad Aruncos deficient, hoc est, Romanos deserunt transeuntes ad Aruncos. Deficior, pass. Colum. *lib. 3.* Jugatum quadam parte deficitur, quadam superat. Cic. *pro A. Cluentio.* En hoc illud est quod antè dixi, mulier abundata audacia, consilio & ratione deficitur. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Tempore deficiat Tragicos si persequar ignes.

DEFECTOR, verbale. $\xi \rho \omega \beta$ pascéh. $\delta \alpha \iota \tau \epsilon \nu$. GALL. *Rebelle, celuy qui s'est revolté, apostat.* ITAL. *Ribello.* GERM. *Abfellig/abtrännig.* HISP. *Rebeledor.* ANGL. *A revolter or yeelder to the contrare parte.* Suet. *in Neron. cap. 43.* Revocatisque ad pœnitentiam defe- ctoribus, &c. & Tacit. *lib. 12.* Truculentior tanquam adversus defe- ctores.

DEFECTUS, a, um, particip. à deficio, vel deficior, habet significationem activam in voce passiva, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$: ut, Defectus robore animi, $\delta \epsilon \nu \sigma \nu \epsilon$. Colum. Diligentis patrisfamilias est, primam quamque ar- borem senio defectam tollere, id est, quæ deficit. Quintil. *lib. 3.* Ut si obsessi, & impares, & aqua ciboque defecti, de facienda ad hostem deditione deliberent: i. qui defecerunt.

Quod sibi defectis illa ferebat opem: i. defecerat illos victus. Ovid. *3. Fast.*

Defectis Hecubam potui legisse sub annis.

DEFECTUS, pro defesso, Seneca. Defectus passivè, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. Cic. *in Oratione antequam iret in exilium.* Nunc vel solus defectus ad calamitatem, vel primus vocatus ad tale pericu- lum, omnium animos jure debeo commovere. Defectæ senectutis homo, i. senectute confectus, Ulpianus *de usufruct.* Urputa agro- tanti servo, vel infanti, vel defectæ senectutis homini. Eodem mo- do defectus ætate dicitur, pro confectus. Defectus poni videtur aliquando pro Perfectus. Cic. *ad Attic.* Libri ad Varronem non morabuntur: sunt enim defecti, i. perfecti.

DEFECTOR, comparativus: & Defectissimus, superlativus. Colum. *in præsar.* Sed sive fundum locuples mercatus est, turba pedissequorum læticariorumque defectissimum quemque annis & viribus in agrum relegat, &c. Apul. *in Apologia.* Cur in planis quidem speculis fer- mæ pares obrutus ac imagines videntur, in tumidis verò & globosis omnia defectiora, at contrà in cavis auctiora?

DEFECTUS, us, nomen significans penuriam, non vitium, aut culpam, aut morbum. $\xi \rho \eta \nu$ chesér. $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. GALL. *Defaut, defaillance, neces- sité, disette.* ITAL. *Disagio, difetto, mancamento.* GERM. *Ein prä- sten/mangel.* HISP. *Falta ò mengua.* ANGL. *A lacke, a failing.* Defectu ciborum dedidimus nos hostibus. Liv. *lib. 4.* Defectus alibi aquarum circa torridos fontes rivósque stragem siti pecorum mor- rientium dedit. Interdum dicitur diminutio. Gellius *lib. 2.* Sed de Lunæ motibus Solisque defectibus. Unde Defectio Solis & Lunæ dicimus. Defectus animi, sive defectus animæ (ut Cello moris est loqui) $\lambda \epsilon \iota \pi \tau \psi \chi \epsilon \nu$, $\lambda \epsilon \iota \pi \tau \psi \chi \epsilon \nu$, Græcè dicitur. A nostris etiam ani- mi deliquium, & verba linqui animo & intermori, & deficere, & extinctæ animæ speciem præbere: quos Plinius & defectos animo quandoque appellat. Defectæ verò corpora, & defecti sunt, quos Græci $\pi \alpha \rho \epsilon \tau \epsilon \nu$, quasi resolutos, & resolutionem ipsam, $\pi \alpha \rho \epsilon \tau \epsilon \nu$ di- cunt: qui & syntectici vocantur; & syntexes, defectiones. Plin. Ge- nus unum quod bion vocamus, prodest stomacho dissoluto, & præ- quantibus & defectis, Martialis,

Dulcia defecta modulatur carmina lingua.

DEFECTIO, Recessio, seu rebellio, vel militum ab Imperatore, vel civita- tis à domino: qui dicuntur deficere, quum ab eorum gubernatione discedunt. $\xi \rho \eta \nu$ merédh, $\psi \omega \beta$ pascéh. $\delta \alpha \iota \tau \epsilon \nu$, $\delta \alpha \iota \tau \epsilon \nu$. GALL. *Revolte, rebellion.* ITAL. *Rebellione.* GERM. *Abfall.* HISP. *Rebeldia.* ANGL. *A defection, revolting or yeelding to the contrare parte.* Liv. *lib. 1.* Ob residuas bellorum iras maximè sollicitatis ad defectionem animis voluntarios traxere. Cic. *4. Tusc.* Omnium autem pertur- bationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est à tora men- te, à recta ratione defectio. Aliquando dicitur diminutio, & decretio, defectus, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. Idem *in Catone.* Quoniam delecta- bantur has defectiones Solis & Lunæ multò nobis antè prædicere. Sunt & defectiones in corpore humano, quales mulieribus à con- ceptu accidere solent. $\xi \rho \eta \nu$ haléb, $\delta \delta \eta$ hamas. $\lambda \epsilon \iota \pi \tau \psi \chi \epsilon \nu$. GALL. *Debilitet, defaillances de cœur.* ITAL. *Debollezze.* GERM. *One macht.* HISP. *Flaquezas.* ANGL. *Infirmities, à saylingi of hart or courage.* Plin. *in Proom. lib. 23.* Pampini sanguinem excreantibus, & mulierum à conceptu defectioni, diluti potu profunt. Quod ge- nus etiam malaciam, $\mu \alpha \lambda \alpha \kappa \iota \alpha \nu$, in prægnantibus vocare Plin. soler. Est enim malacia in stomacho debilitans. Et in mari malacia pro tranquillitate capitur. Gell. *cap. 8. lib. 5.* Pleraque dici per defectio- nem solent, ut: *Ipse quirinali lituo, &c.*

DEFECTIVUS, a, um, quod est mancum. $\xi \rho \eta \nu$ chasér. $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. GALL. *Defaillant, mutilé.* ITAL. *Manco.* GERM. *Das da mat ist, ein mangel una brásten hat.* HISP. *Cosa que suele ò puede saltar.* ANGL. *That lacketh, manck and mutilat.* Cic. *1. Offic.* Etenim cognitio con- templatióque naturæ manca, id est, defectiva quodam modo.

DEFIGO, is, defixi: Deorsum figo, implanto, immitto, colloco, pono. $\xi \rho \eta \nu$ mahách, $\eta \rho \eta \nu$ takáh, $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$ tabáh. $\epsilon \nu \lambda \epsilon \iota \pi \tau \epsilon \nu$. GALL. *Ficher, at- tacher à clou, ou autre chose.* ITAL. *Impiancare, ficare, piantare.* GERM. *Undersich heften/anhessen.* HISP. *Hincar.* ANGL. *To stick in or fasten with nayles.* Colum. *lib. 2.* Tum in terram benè pastina- tam & stercoratum rectum farmentum defigito. Virg. *lib. 2. Georg.*

Alius è penitus terra defigitur arbor, Esculus in primis.

Cæsar *bell. civil.* Asseres pedum duodecim cuspidibus præfixi, at- que hi maximis balistis missi per quatuor ordines cratium in terra defigebantur. Defigere sicam in corpore, apud Cicer. Defigere cul- trum in corde, & Defigere gladium jugulo, apud Livium. Ex hac verbi significatione elegantes simul ac variæ translationes existunt: ut quum aliquem dicimus pavore defixum esse, aut stupore mœ- stitiave. Habetque singularem cum his nominibus Animus & Oculus elegantiam. Cic. *4. Acad.* Adversantur enim primum, quod parum defigunt animos. Idem *pro domo sua.* At quam sententiam dixi pri- mum eam, quam populi sermo in armis vestris jam antè defixerat. Lactant. *lib. 2.* Oculos suos ab alto deiciunt, solóque defigunt. Cic. *Philipp. 11.* Quid eum non sorbere animo, quid non hauri- re cogitatione, cujus sanguinem non bibere censetis: in cujus possessiones atque fortunas non impudentissimos oculos spe & men- te defigere? Plin. *lib. 8. cap. 16.* Quum pro oculis facta dimi- cat, oculorum aciem traditur defigere in terram, ne venabula ex- pavefeat.

Qualiter adversus hosti defigere cervos.

Tibul. *lib. 4.* Cic. *in Verr. act. 2.* Ut non modò in auribus vestris, sed in oculis omnium sua furta atque flagitia defixurus sim: hoc est, ita deprompturus & relaturus, ut non modò audiri, sed etiam fieri videantur: vel sic, ut non modò auditui & intellectui perspicua sint.

nihilum redigere posuit. Navis sine gubernatore abire pessum : & corpus relictum ab anima defluit. ¶ Quandoque Defluere, est secundo amne fluere, id est, deorsum, & versus locum inferiorem fluere. Sunt enim fluminum alvei, quòd mari propinquiores, eò devexiores. Virg. lib. 3. Georg.

— udisque aries in gurgite villis.

Mersatur, missu, que secundo defluit amne.

¶ Defluere etiam dicitur quod ætate morbove solvitur, & in ipso. Unde defluere capillus dicitur. ¶ Defluere, pro declinare. Quint. lib. 10. cap. 1. Tantumque ab illo defluere, quantum ille ab antiquis descenderat. Defluisse id etiam dicitur quod transactum est. Cic. ad Patum, lib. 9. Hæc igitur est nunc vita nostra : manè salutamus domi & bonos viros multos & tristes, & hos lætos victores, qui me quidem perofficiosè & peramanter observant. Ubi salutatio defluxit, literis me involvo, aut scribo, aut lego.

Defluxus, & Defluvium. ἡ δειψία. GALL. Déconlement, cheute. ITAL. Stillamento, cadimento. GERM. Der ninst oder das stießen nidersich. HISP. La caída. ANGL. A flowing downeward or away. } Capillorum fluxus. ἡ ἀλωμμία. GALL. Cheute de cheveux. ITAL. Cadimento de capilli. HISP. La caída de los cabellos. } Sed defluvia comarum facere dicitur. Idem Hippocrates capillos mulierum defluos fricari raphanis jubet.

Defluxus, us, idem quod defluvium. κατάρπις. GALL. Fluxion.

Defodio : Sepelio, obiuo. ἡ φάρις, ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Enterrer, enterrer. ITAL. Sepelio. GERM. Vergraben/ eingraben. HISP. Enterrar alguna cosa baxo de tierra. ANGL. To dicke or digge downe into. } Liv. Fuertaque defossi annis quindecim supra quingentos : loquitur de libris Numæ. Plaut. in Prol. Aul. Domi suæ defossam multis cum opibus aulam invenit. Colum. lib. 8. pro fodiendo plantare & inserere posuit, quum dixit, Confestim scrobem defodiamus in limine stabuli, & vivam pecudem, quæ sit pustulosa, resupinam obruamus. Plaut. Prol. Aulul. In medio focò defodit (thesaurum.) Idem Most. sc. 2. a. 2. Ne cavit hospitem, defodit in ædibus. Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. Defodit se & abdidit (in luctu.) ¶ Defodere item est, infra, sive deorsum fodere, κατὰ ἄνω. Idem lib. 2. Pastinatur terreni jugerum, ita ut solùm in altitudinem trium pedum defodiatur.

Defossus, a, um, particip. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Enterré, enterre. ITAL. Sepolto. GERM. Vergrabung/ eingrabung. HISP. Enterrado, sepelido. ANGL. Dicheed or digged downe. } Cic. 2. de Orat. Aurum multifariam defossum. Plin. lib. 30. cap. 3. Talpæ cæcitatibus perpetuæ tenebris etiamnum altis defossæ. Senec. de cons. ad Polyb. cap. 13. al. 32. Defossus in angulo, & effossus inde.

Defossus, us, ui. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Enterrissement, enterrement. ITAL. Soterramento. GERM. Vergrabung/ eingrabung. HISP. Enterramiento, sepultura. ANGL. A ditching or digging downe into à thing. } Plin. lib. 19. cap. 8. Area in defossu cavata.

Defœnerari. Apuleius in Apologia : Pater ejus plurimis creditoribus defœneratus, maluit retinere pecuniam, quàm pudorem.

Defœtus si Latinum sit, idem erit quod effœtus, hoc est, fœtui per ætatem inidoneus. } ANGL. Which is past bringing forth any more. } Quod tamen haud scio an apud classicos scriptores reperiat. Nam quod ad illud testimonium attinet, quod ex Ovid. in lb. adduci solet,

Sit quoque, quod rarum est, solito defœta favore

Fortuna facies invidiosa tua ;

in castigatioribus exemplaribus, defœta legitur, non defœta. Similiter apud Col. in prefat. lib. 1. defectissimum legi debet, non defectissimum.

Defomitarum lignum dixerunt antiqui, quod à fomitibus, quibus confoveri solet, erat succisum. Festus.

Deforè, compositum à fore, idem significans quod defuturum esse. Cic. de lege Agrar. contra Rullum, Verùm arbitrantur non defore, qui illam restituerent. Liv. lib. 3. ab Urb. c. 5. d. 5.

Deformo, as : Fædo, turpo, maculo. ἡ δειψία, ἡ δειψία. GALL. Défigureur. ITAL. Far brutto, difformare. GERM. Ungehalt machen. HISP. Desfigurat, de defasar. ANGL. To disfigure, to defile, to deface. } Lactant. de Opif. Dei. Quàm mirabili, quàm divina ratione molitus est, ut tamen hiatus ipse nasi, oris speciem non deformaret. Salust. in Jugurth. Deformatus ærumnis. Author ad Heren. lib. 1. Qui sunt qui Italiam deformarunt ? Cic. de Arusp. resp. In qua Pompeium ornat, an potius deformat ? Cels. lib. 7. cap. 9. Aut ita per hanc deformantur, ut minus indecora antè fuerint. Livius lib. 4. d. 4. Deformare titulum. Idem lib. 7. dec. 4. Deformare valvam fulmine. Item, Deformare gloriam, Ibidem. ¶ Item, Deformare, est figurare, delineare, & nova forma insignire. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Bailer forme, former. ITAL. Formare, lineare, dissegnare. HISP. Traçar à figurar. } Vitruv. lib. 6. Tragicæ scenæ deformantur columnis, signis & legalibus rebus. Idem, Architectus graphidis peritus, ut deformare possit lineis imitationem, quam velit, ædificiorum.

Deformatus, a, um, fædatus : cum aliàs deformare, sit formare. Suet. in Calig. cap. 27. Multos honesti ordinis deformatos prius stigmatum notis ad metalla, & munitiones viarum, aut ad bestias condemnavit. Plaut. pseud. sc. 2. a. 3. Certè hæc deformata habebam (i. inchoata.) Deformata marmora prima manu. Quint. Non flosculos, sed certos & deformatos jam fructus ille ostendebat. Idem Quint.

Deformatio, nis, verbale : Fæditas, macula. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Défigurement, dishonore, vituperio, sfiuramento. GERM. Ungehaltung / entehrung / entwerfung. HISP. Aquella fealdad de disformidad. ANGL. A disfiguring, defacing or deforming. } Liv. 9. ab Urbe. Ut suæ quisque conditionis oblitus, ab illa deformatione tantæ majestatis, velut à nefando spectaculo avertet oculos. Cic. in Hortensio, apud Non. cap. 4. in Conficere : Quæ est enim confectio valetudinis ? Quæ deformatio corporis.

Deformis, e : Turpis, fædus X formosus. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL.

Difforme, défiguré, laid. ITAL. Difforme, sozzo, brutto. GERM. Ungehalt / ungeschaffen / wüst, häßlich. HISP. Cosa fea de desfigurada. ANGL. deformed, foule. } Plin. in Epist. Placuit locus in quo fuit aliquando domus (ut audio) pulchra, nunc deformis ruinis. Cic. pro Calio, Id nunquam tam acerbè feret M. Cælius, ut cum pœniteat non deformem esse natum. Livius 1. ab Urbe. Quod vix Albanorum oculi tam deforme spectaculum ferre possent. Cicero pro Marcello, lib. 4. Nec eam diligere minus debes quòd deformior est. Deformius nihil est Ardelione sene. Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Iussus ad Euxini de formia littora veni.

Deformissimus, ἡ φάρις, ἡ φάρις. Gell. lib. 5. cap. 11. Inter enim pulcherrimam fœminam, & deformissimam, media quædam forma est.

Deformitas, atis : Turpitudine, pravitas, quod & de corpore & animo dicitur. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Difformité, laidéur. ITAL. Bruttezza, deformità. GERM. Ungehalt. HISP. Fealdad de disformidad. ANGL. Deformity, foulness. } Cic. 1. de legibus, Deformitas animi, & corporis pravitas. Idem 3. Officiorum, Nullum est majus malum turpitudine : quæ si in deformitate corporis aliquid habeat offensionis, quanta illa depravatio & fœditas turpificati animi debet videri ? Velleius : Deformitas corporis in eo cœrabit cum turpitudine ingenii.

Deformiter, adverbium. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Difformement, laidement. ITAL. Bruttamente. GERM. Unformbtlich, häßlich. HISP. Feamente de disformamente. ANGL. Foully, without forme. Quintil. lib. 8. cap. 3. Junctura de formiter sonat. Et lib. 12. De formiter respectare.

Defranatus, a, um, idem quod effranatus, hoc est, indomitus, quasi sine freno ; à de, & frano. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Débridé, effrené. ITAL. Sfronato. GERM. Ungezeumt. HISP. Defensfrando. ANGL. Disbridled, undantoned. } Ovid. 1. Metam.

Et defranato volvuntur in aquora cursu.

Defraudari, vel per syncopen Defrudare, est per fraudem cuiquam aliquid interceptare, vel circumvenire aliquem. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Defraudar, frustrar, tricher, priver un autre de ce qui luy appartient. ITAL. Defraudare, ingannare. GER. Einem mitt trug betrauben. HISP. Engañar. ANGL. To deceive, to beguile. } Plaut. Afin. Nunc verba in pauca conferam quid te velim. Vingt jam usus est filius argenti minis. Face id paratum jam sit. L. Undegentium ? D. Ne defraudato. L. Maximas nugæ agis. D. Nudo detrahere vestimenta me jubes. Defraudem te ego ? ageris, tu sine penis vola. Tene ego defrudem, cui ipsi nihil est in manu ? Nisi quid tu possis uxorem defraudaveris. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. An tu te scias vis suspendere, ut me defraudes drachma. ¶ Defraudare genium, est interrompere voluptatem, & naturæ quod appetit negare. Terent. in Phorm. Quod ille unciatim vix de demento suo, suum defraudans genium, comparit miser. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Ego me defraudavi, animumque meum, geniumque meum. Et Men. sc. 3. a. 4. Quia commisi, ut me defraudes, eam affectas viam. Sequitur, Neque te defraudandi causa posco. Ibid. Victoriæ fructu defraudare. Livius lib. 6. d. 4. Contra, Indurgere genio, est voluptati operam dare : & quocumque nos naturæ appetitus trahat, subsequi. Quæ loquendi formulæ inde tractæ sunt, quòd antiqui Genium vocabant naturæ deum, hospitalitatis præsidem. Unde etiam Homo genialis, dicitur liberalis & hospitalis, & splendido apparatus assuetus.

Defraudator, verb. Fraudator. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Trompeur, qui est de mauvaïse foy. ITAL. Fraudatore. GERM. Ein betrauber/ betrieger. HISP. Amenguador, engañador. ANGL. He that deceiveth or beguileth. } Senec. de benefic. lib. 4. cap. 26. Huic ingrato, qui beneficiorum defraudator est, non magis dabit beneficium, quàm captatori.

Defrens, arum quod detonderi seu demeti solet, à frendeo. Gloss. defrens, ἡ φάρις, ἡ φάρις.

Defrensus, detritus, detonsus. Fest. à defrendeo. Vide Frendeo.

Defricatio, as : Fricatio. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Defrotter, frotter. ITAL. Fregare. GERM. Abreyben. HISP. Frigar. ANGL. To rubbe hard or fritte together. Colum. lib. 2. Torumque eorum palatum sale defricato. Author ad Heren. Nam ut fortè hic in balneas venit, cœpit, postquam perfusus est, defricari.

Defricatè, adverbium, idem quod faceté & suaviter. Nævius in Tarentilla, Faceté & defricatè hoc induxit. Sospiter in suis Gram. lib. 1.

Defrigescere : Frigescere. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Devenir froid, se refroidir. ITAL. Divenir freddo, raffreddarsi. GERM. Erkalten oder kalt werden. HISP. Enfriarse. ANGL. To waxe cold. } Col. lib. 12. cap. 20. Jubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eò usque dum refrigescet.

Defringo, is : Frango, vel decerpo. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Rompre ou arracher de quelque chose. ITAL. Rompere, frangere. GERM. Abbrechen. HISP. Quebrantar. ANGL. To break downe, to break of. } Col. lib. 6. Plerumque fit ut aut crure, aut cornibus boum ramuli vitium defringantur. Virg. 2. Georg.

— aus summas defringe ex arbore plantas.

Cic. pro Catin. Qui prætereuntes ramum defringent arboris. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Nisi defregeritis talos. Mox, Elidi talos.

Defruat, fructum carpere. Cueillir & emporter tout le fruit. Laureberg.

Defrugo, as : Omnem fructum exhaustio. ἡ φάρις, ἡ φάρις. GALL. Tirer la graïsse & substance de quelque chose. ITAL. Torre via tutti i frutti, far sterile la terra, cavalle il grasso. GERM. Aufnuzen/ die beste frucht vnd krafft heraus ziehen. HISP. Desfrutar, coger la fruta. ANGL. To drave or sucke the substance out of any thing. } Ut faciunt quædam legumina, quæ etiam Theophrastus καρπιζόμενα appellat. Agricola itaque agrum defrugare dicitur, quum id genus seminis serit, vel quum nimia fertura exinanit agros, vel per incitiam, aut negligentiam perdit, lacessive fruges : ut quum vel festinata semētis est, vel serotina, præproperèque, aut præposterè quid agit. Plin. lib. 18. Oraculum illud magnopere custodiendum, Segetem ne defrugas. Colum. Constat segetem nimia defrugatione exinaniri.

Defruor, id est, omnem fructum percipio. Fest. || Defruo, est frustatim excerpere, & per frusta,

DEFERVUM, à deservendo (ut inquit Palladius) vinum decoctum, Plinio auctore, usque ad mediam partem. ἡ ψήνη, ἡ ψήνη, πικρὸς οἶνος. **GALL.** Vin cuit jusques à la consommation de la moitié, ou tierce partie. **ITAL.** Vin cotto. **GERM.** Gesottener wein. **HISP.** Vino cozido hasta la tercera parte. **ANGL.** Vine rober of the third parte is sodden in. Sapa vero à sapiditate, multum est ad tertiam partem decoctum. At Columella aliter: Mustum, inquit, quàm dulcissimum, decoquitur ad tertias: & decoctum, sicut supra dixi, defrutum vocatur. Sic Nonius: Sapa, quod nunc mellacium dicimus, mustum ad mediam partem decoctum: defrutum, si ex duabus partibus ad tertiam redigatur deservefaciendo. Plaut. *Pseud. sc. 4. a. 2.* Murtinam, passum, defrutum.

DEFRUTARE, Mustum decoquere, ut inde defrutum fiat. ἡ ψήνη. **GALL.** Faire du vin cuit. **ITAL.** Far vin cotto. **GERM.** Gesottenen wein machen. **HISP.** Hazer vin cozido. **ANGL.** To mak sodden wine. Col. lib. 2. Sed defrutum facere, & defrutare vinum licet.

DEFRUTARIUS, a, um, quod ad defrutum pertinet. ἡ ψήνη. **GALL.** Servant à faire du vin cuit. **ITAL.** Pertinente à vino cotto. **GERM.** Das zu dem gesottenen wein gehört. **HISP.** Cosa perteneciente para hazer vino cozido. **ANGL.** Belonging to mak sodden wine. ut vasa defrutaria, apud Colum. lib. 12. cap. 9. dicuntur quæ ad defrutum idonea sunt. Sic Cella defrutaria, apud eundem lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam.

DEFUGERE: Recusare, refugere. ἡ φεύγω. **GALL.** Eviter, s'ensuir, échapper, rebuter. **ITAL.** Recusare. **GERM.** Fliehen/ meiden. **HISP.** Mucho huyr, rehusar. **ANGL.** To flee bak, to eschue, to avoyde. Cæsar 6. bell. Gall. Aditum eorum sermonemque defugiunt, ne quid ex contagione incommodi accipiant. Cic. pro Sylla, Itaque attende jam Torquate, quàm ego defugiam auctoritatem Consulatus mei. Lactant. lib. 5. Non defugi hunc laborem, ut implerem materiam, quam Cyprianus non est exequutus.

DEFUNDO: Effundo, & interdum idem quod Fundo. ἡ ψάω. **GALL.** Epandre dedans, mettre quelque liqueur dedans. **ITAL.** Versare. **GERM.** Abschütten/ abgießen. **HISP.** Derramar cosa liquida. **ANGL.** To poure out any licour. Cato de re rust. Aquam defundito non omnem, eò addito oleum. Colum. Postea quum refrerit, in vasa defundas, & operias. Senec. cap. 18. de cons. ad Marc. Defusi amnes ex uno fonte in Orientem, vel Occidentem. Ovid. 5. Fast.

Quaque puer quondam primis defuderat amnis.

DEFUNDERE, deorsum fundere, ut fiebat diis inferis delibamenta defundendo. Val. Max. lib. 2. cap. 2. de instit. antiq. Tunc defulsus Mercurio delibamentis, & invocato numine ejus, ut se placido itinere in meliorem sedis infernae partem deduceret, cupido haustu mortiferam traxit potionem. Defundere vinum, est de dolio in craterem, aut de craterem in pateram fundere. Horat.

Et nisi mutatum parcat defundere vinum.

Cic. 2. de finib. Quibus vinum defusum sit è plano œnophoro, id est deorsum in pateram, aut poculum fufum. Virg. in Æneid.

Hac ait, & liquidum Ambrosia defundit odorem.

DEFUNCTOR, eris, defunctus sum, defungi: Exantlo, fungor, perfungor. ἡ ψάω. **GALL.** Estre delivré, ou delivrer, & s'échapper de quelque chose, en estre hors. **ITAL.** Essere liberato, campare da qualche pericolo, & essere fuori. **GERM.** Aufsrchten/ einer mäh oder arbeit ledig werden. **HISP.** Escapar de algun peligre. **ANGL.** To be ridde delivered and no more charged of a thing. Explicati negotio aliquo, molestia, & ei finem imponere. Cic. pro Sestio, Ut omni populari concitatione defungerer. Cælius ad Cic. lib. 8. Et hoc mendacio, si qua pericula tibi impendere, ut defungeremur optavi, id est, libertatemur.

DEFUNCTUS, a, um, particip. ἡ ψάω. **GALL.** Defunctus. **ITAL.** Defuncto. **GERM.** Defunct. **HISP.** Defuncto. **ANGL.** Defunct. Virg. 6. Æneid.

O tandem magnis pelagi defuncte periculis.

DEFUNCTUS factus. Liv. lib. 9. bell. Mac. 10. ab Urb. Defunctus vita. Virg. 6. Æneid. Quintil. Declam. 332. Satis enim voluntas defuncti comprehensatubilis est: id est, mortui. Ita sæpe aliàs idem auctor. Defunctum etiam, more Græcorum, pro cadavere intelligimus substantivè. Plin. lib. 2. cap. 68. Senec. cap. 6. de consol. ad Marc. Defuncta nullis planctibus revocantur. Sueton. in Nerone. cap. 10. Ovid. 6. Fast. Gaude defuncta laboribus.

DEFUNCTORIÈ: Languidè & remissè. ἡ ψάω. **GALL.** Par maniere d'acquiescement, quellement, lâchement. **ITAL.** Con negligenza, rimeffamente. **GERM.** Hintlâßiglich/ nur oben anhin. **HISP.** Floxamente. **ANGL.** Lightlie, without care or diligence. Ulp. lib. 11. de Senatuscons. Tertyl. Non solum autem, quæ non petit, coëcetur, sed etiam quæ defunctoriè petit, ut privilegio munition, vel oneratum tribus tutelis. Sen. contr. 32. Defunctoriè causam meam egissim.

Defuo, defum: vide Fuo.

DEGENER, qui majorum suorum virtuti non respondet. ἡ γέννησις. **GALL.** Bastard, forlignant, qui degenerer de sa race. **ITAL.** Traligno, bastardo. **GERM.** Das aus dem geschlecht schlegt. **HISP.** El que no responde à su casta y genero. **ANGL.** That goeth out of is kind. Seneca cap. 12. de cons. ad Marc. Degener filius, &c. Idem suas. ult. Tam degener spiritus. Virg. 2. Æneid.

Degeneremque Neoptoleum narrare memento.

¶ Ponitur quandoque pro ignobili & vili. ἀδραπέδων, δολοσπην. Idem 4. Æneid.

Degeneres animos timor arguit.

Plin. lib. 11. cap. 50. Canum degeneres sub alvum reflectunt caudam. Est autem adjectivum generis omnis, præsertim in obliquis singularis numeri. Unde etiam more aliorum adjectivorum tertix declinationis facit in ablativo, degenerere, vel degeneri. Lucanus lib. 4.

Si me degeneri straxissent fata sub hoste.

DEGENERARE, à genere decidere, deflectere, veteres majorum laudes obterere. ἡ γέννησις. **GALL.** Forligner, s'abastardir, degenerer, ne suivre point sa race. **ITAL.** Degenerare, tralignare. **GERM.** Aus dem geschlâcht schlagen. **HISP.** No responder

à su casta y genero, desfaller de la nobleza de sus antecessores. **ANGL.** To go out of kinde no to fallow the good conditions of his parentes. Cic. de provine. Conf. Patrem dico, cujus utinam filii non degenerassent à gravitate paterna. Virg. lib. 2. Georg.

Pomaque degenerant succos oblita priores:

id est deterioris fiunt saporis. Propert.

DI mihi sunt testes non degenerasse propinquis.

Dicimus autem, degenerare tam à malo, quàm à bono. Liv. lib. 8. Ne degeneraveris à familia imperiosissima & superbissima. Suet. in Aug. cap. 16. Degenerare à civili more.

DEGERO, is, ere: Defeto, gero. ἡ φέρω. **GALL.** Prendre d'un lieu & porter en l'autre, transporter. **ITAL.** Portare. **GERM.** Tragen. **HISP.** Traer. **ANGL.** To tak out of one place and bring to another. Plaut. in Men. sc. 2. a. 5. At ille mihi supulat aurum & pallas ex arcis: modò me spoliat, mea ornamenta ad meretrices degerit, id est, defert. Quidam legunt apud meretrices: & degerit, pro absomit, exponunt. Idem Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Supulas aurum, & illud tuæ degeris amica.

DEGLABRARE, est depilare, & glabrum facere. ἡ ψάω. **GALL.** Oster l'écorce, ou le poil, peler. **ITAL.** Pelare. **GERM.** Ein baum schinden vnd glatt machen. **HISP.** Descortezar. **ANGL.** To make balde, to pluck away the heare. Paulus in l. cadere, ff. arbor. furium casar. Cadere est non solum succidere, sed etiam ferire cadendi causâ: Cingere est deglabrare.

DEGLUBO, is, deglubi, deglubitum, ere: Corticem eximo, siliquam, aut folliculum excutio. ἡ ψάω. **GALL.** Ecorcer ou escoffer, oster la peau, ou l'écorce. **ITAL.** Sglanare, scorticare. **GERM.** Einschelen/ auß den hülßen klauen. **HISP.** Quitar el cuero de pellejo, descortezar. **ANGL.** To pill, or pell, to pull of the skinne or bark, as of a tree. Varr. 1. de re rust. cap. 48. Quod eo folliculo deglubitur granum. ¶ Ponitur etiam pro Excoriare. Unde proverbiali sententia dicitur, cuius auctor fertur Tiberius Imp. apud Suet. in vita Tiberii, cap. 32. Boni Pastoris est tondere pecus, non deglubere, quasi pellem detrahete. ¶ Deglubere in alio significato: vide Glubere.

¶ Deglupta manas, in Pænulo Plaut. act. 5. sc. 5. à deglubendo: ut ψάω. Utrumque verbum turpe. Turneb. lib. 20. 24. Gloss. deglubat, ἐκδέχει.

DEGLUTINARE, est dissolvere quod glutinatum erat. ἡ ψάω. **GALL.** Décoler, dégluer, dissoudre. **ITAL.** Dissolvere, discollare. **GERM.** Einwas zusammen geleimts von ein ander lösen. **HISP.** Desempegar, desengrudar. **ANGL.** To dissolve that which was glued. Plin. lib. 25. cap. 13. Purgat enim ulcera oculorum, explétque, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

DEGLUTIO, is, ivi, itum, ire, ex De, & Glutio. ἡ γλήνη. **GALL.** Avaler goulument, degloutir, engloutir. **ITAL.** Inghiottire, divorare. **GERM.** Verschlinden. **HISP.** Mucho tragar. **ANGL.** To swallie and devoure. Verbum medicis familiare.

DEGO, ex De, & Ago, abjecto a, præteritum facit degi, sine supino. Ago, vivo. ἡ γίνωμι. **GALL.** Mener à fin, conduire, continuer. **ITAL.** Condurre, menare. **GERM.** Vollstrecken/ verschleissen/ leben/ &c. **HISP.** Guiar. **ANGL.** To passe through, to live, to bring, to an end. Et ferè habet post se accusativum tempus denotantem: ut Degere vitam, ætatem, annum, diem, horam. Cicet. de senect. Degere omne tempus ætatis sine molestia. Idem 2. de finib. Degere omnem ætatem in tranquillitate. Virg. 4. Æneid.

Non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more fera.

Terent. Nam hunc diem miserè nimis cupio, ut ceppi, perpetuum in latitia degere. Cic. pro Roscio Amer. Inter feras facius est ætatem degere, quàm in hac tanta immanitate versari. ¶ Ponitur interdum etiam absolutè sine aliquo accusativo. Lact. lib. 5. Idcirco cum voluit sub aliena ditione atque imperio degere, ut ne rerum prosperitate corruptus in luxuriam laboretur. ¶ Legitur & passivum Degitur, idque in tertis tantum personis. Cicet. 1. de nat. deor. Quæ vita deorum sit, quæque ab iis degatur ætas. Lactant. lib. 4. Quo rectius vita degatur, non est necesse omnes circuire. ¶ Accipitur item Degere, pro Demere, detrahete. Plaut. in Aul. Nunc ego istum foror laborem degam & diminuam: id est, demam. Idem in Epid. Degitur corium de tergo meo. Deactio, Festo peractio: fit à verbo dego, is.

DEGRADO, is, are, pro suspendere ab officio & ministerio, & exauctorare. **GALL.** Degrader.

DEGRANDINO, as, are. Ovid. 4. Fast.

Da veniam culpa, nec dum degrandinat, obfit Agresti sano supposuisse pecus.

DEGRANDINAT, impersonale. ἡ ψάω. **GALL.** Il gresse fort. **ITAL.** Tempesta fieramente. **GERM.** Es hagelt. **HISP.** Graniza mucho. **ANGL.** It hayleth.

DEGRASSOR, aris, degrassatus sum, degrassari. ἡ ψάω. **GALL.** Se ruer dessus & piller, outrager, fourrager, faire dégat. **ITAL.** Assalire alla strada, oltraggiare. **GERM.** Verauben/ vâchten/ schädigen/ greulich anfallen. **HISP.** Mucho saltear. **ANGL.** To robbe of sea by the high wayes. Stat. 1. Achilleid.

ubi tanta injuria primos Degrassata duces.

DEGRAVO, as, are: gravem, & ponderosum reddo, gravo, deprimo. ἡ γίνωμι. **GALL.** Appesantir, affaisser, charger. **ITAL.** Aggravare, premere. **GERM.** Beschwâren/ belâstigen. **HISP.** Cargar. **ANGL.** To make heavie and of weight, to burden. Livius 4. ab Urbe. Alios in aquam compulsos gurgites ferunt, etiam petitos nandi lassitudo & vulnera & pavor degravant. Labore operis degravari, apud Col. lib. 6. cap. 2. Paulatim degravatum pondere suo præceps detraheretur, apud eundem lib. 2. cap. 5. Ovid. 13. Metam.

Aut gradiens ingenti littora passu

Degravat.

DEGRĒDĪOR, eris, degressus, sum, degredi. Deorsum gradior. *ἄνω βῆσθαι*. GALL. Descendre, se détourner vers en bas. ITAL. Discendere, dismontare. GERM. Hingehn/hinabgehn. HISP. Descendere abaxo, bajar. ANGL. To go or passe downe. } In specum degressus sacerdos, haulta fontis arcani aqua. Tacit. lib. 2. Utitur & Liv. lib. 2. dec. ad. 1. Cum quingentis haud amplius peditibus, ducentisque equitibus degressum jugis Massanissam persequutus. Idem lib. 4. ab urb. Degressi de montibus: nisi error librarii sit.

Dēgrūmārī: Ad grumæ mensuram dirigere. *δὲ γρῦμα καὶ τὰς ἀμφοῖς*. Est autem gruma, teste Nonio, mensura quædam, qua flexæ viæ ad lineam diriguntur. Lucilius,

— viamque
Vis degrumari ut castris mensur fecit olim.

Vide Gruma, a.
|| **DEGUADIARĒ**, guadiam, seu debitam constitutionem frangere. Cath. ||

DEGLŪLO, as: Gula absumo, obligurio. *ἔβλη lab, ἔβλη billab, ἔβλη ballab*. *καὶ λαλοῦμαι, καὶ λαλοῦμαι*. GALL. Engloutir. ITAL. Inghiottire. GERM. Verschlemmen, verprassen. HISP. Tragar. ANGL. To devoure, to wast. } Plautus, Postquam degulato patrimonio pauper est factus. Item Afran. apud Non. Lucius in Mido, apud Cant. lib. 1. Inter se degularunt omnia.

Dēgulātōr, gulofus, *ἀσπιδ*. Apul. Apologia, Quæ tamen omnia in paucis annis ita hic degulator studiosè in ventrem condidit.

DĒGVMIĀRĒ: Antiquam planè verbum, idem significans quod Devorare, aut degustare. Legitur autem malè apud Festum degunere, ut rectè advertit Scaliger in l'arronem. Deducitur enim à Gumia, de qua voce infra suo loco. Gloss. Degumare, *ἀπογύσσειν*.

DĒGŪSTO: Gusto, delibo, leviter attingo. *ἔβλη tabām, γούγου, ἀπογύσσειν*. GALL. Guster de quelque chose, en tâter. ITAL. Gustare, assaggiare. GERM. Versuchen. HISP. Gustar, o provar. ANGL. To tast, to touche softly with the lippes. } Plin. lib. 18. cap. 2. At ne degustabant quidem novas fruges, aut vina. Cato cap. 148. Vinum boni viri arbitratur degustato. D. gustare pabulum. Varro 2. de re rust. cap. 5. Quint. lib. 4. cap. 1. Degustanda tamen hæc proœmio, non consummanda: id est, breviter indicanda. Cic. 1. Tuscul. Visne igitur, inquit, ô Damocle, quoniam hæc te vita delectat, ipse eandem degustare, & fortunam experiri meam? Huc etiam referendum est illud Lucret. lib. 1. Ignis degustat tigna celeri flamma, hoc est, leviter attingit. ¶ Ponitur aliquando pro explorare. Cic. lib. 4. Epist. ad Atticum, Velim Fabium, si quem habes aditum, odore, & istum convivam degustes.

DĒGŪSTĀRĪO, *ἀπογύσσειν*. Ulpianus D. lib. 18. tit. 6. l. 1. Periculum vini utique ad degustationem sustinere.

DĒHĀBĒRĒ, verbum rarum. Palladius in Appendice Histor. Lausiacæ, ex vetere interpretare, cap. 13. Maxime si dehabent, & egeniores sunt.

DĒHĀŪRĪO, is, ite: Haurio. *ἔβλη schaáb, ἀντλία*. GALL. Epuiser. ITAL. Cavar fora. GERM. Erschöpfen. HISP. Sacar fuera lo liquido. ANGL. To draw water or things liquide. } Cato cap. 66. Quum oleum fastuleris cortina, amurcam deaurito.

DĒHĪNC, posthac, abhinc. *ἔβλη hattáh, τὸ ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τῆς*. GALL. Deormais, doresevant, par cy après, d'icy en avant. ITAL. Dipoi, per lo innanzi. GERM. Sühin/dannenhin/dennach. HISP. Desde ò despues. ANGL. From henceforth. } Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Nemo est quem jam dehinc metuum mihi. Idem ibid. sc. 3. a. 1. Ego te dehinc, ut merita es, tractare exequar (i. posthac.) Idem Asin. sc. 2. a. 5. At nunc dehinc scito illum nihili esse. Terentius in Andria. Dehinc ut quiescant porro moneo. ¶ Item significat Deinde, ut sit adverbium ordinis, *ἔβλη*. Salustius, In primis arduum videtur res gestas scribere: primum quòd facta dictis exaquanda sint: dehinc, quia plerique delicta quæ tu reprehenderis, malevolentia atque invidia putant esse dicta. Utitur & in hac etiam significatione Cicero 2. Tuscul. Primum igitur de imbecillitate multorum, & de variis disciplinis Philosophorum loquar: quorum princeps autoritate Socraticus Aristippus, non dubitavit dolorem, summum malum dicere. Dehinc, aliquando in unam syllabam contrahitur à poëtis. Virg. 1. Æneid.

Oscula libavit nata, dehinc talia fatur.

DĒHĪSCĒRĒ: Aperiri, findi, rimas agere. *ἔβλη*. GALL. Bailler, s'épanir, s'ouvrir. ITAL. Aprire sorte, spalancare. GERM. Auffgyngen/sich auffthun/zerspalten. HISP. Henderse, ò abrir. ANGL. To gape. } Plin. lib. 8. Acus, sive belone, unus piscium, dehiscente propter multitudinem utero, parit: hoc est, se aperiente. Ovid. 3. Fast.

A media cælum regione dehiscere caput.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Tristium,
Cunãque fortunã rimam faciente dehiscunt.

DĒHŌNĒSTŪS, a, um: Non honestus, *ἀνόητος*. Gell. lib. 19. cap. 10. Dehonestum deculpatumque verbum.

DĒHŌNĒSTO, as. ¶ Honestus. *ἔβλη nibbél, ἔβλη chittáb, ἀλλοτρία*. GALL. Deshonerer, enlaidir. ITAL. Dishonestare, dishonorare. GERM. Dnehr anthun/entehren. HISP. Denostar, o deshonrar à otro, ANGL. To make unhoneft, to soyle. } Suet. in Claud. cap. 30. Multa cum dehonestabant. Liv. lib. 1. d. 5. Dehonestari famam.

DĒHŌNĒSTĀMĒNTUM, dicitur id, quod gratiam & honestatem alicui rei adimit. *ἔβλη heráb, ἀχρῶν*. GALL. Enlaidissement, deshonneur, laideur. ITAL. Dishonestà, guastamento. GERM. Dnehr /schmach. HISP. El denuesto. ANGL. A soyling or dishonstie. } Unde vultus dehonestamentum dicitur cicatrix vultum hominis dedecorans, a. 1. oculi effusio. Gell. lib. 2. cap. 27. de Sertorio duce loquens: Quo dehonestameto corporis maxime lætabatur. Pro contumelia usus est Tacit. lib. 2. Atque ille non propinquum, neque Arfacis de gente, sed alicuigenam & Romanum increpans, auribus decisis vivere jubet, ostentui clementiæ suæ, & in nos dehonestamento.

DĒHŌRTŌR, atis, dissuadeo, deterreo, avoco. *ἔβλη πῆσι*. GALL. Dissuader, déconseiller, destourner. ITAL. Dissuadere. GERM. Abmanen/misrahten. HISP. Dissuadir alguna cosa con razones. ANGL. To call bák to give à contrare counsaille, to dissuade. } Plaut. Capt. sc. 1. a. 2.

Si erit occasio, haud dehortor fugam. Terent. Phorm. At hic dehortatus est me ne illam illi darem. Cic. in Pison. Res ipsa, & Republicæ tempus, aut meipsum, quod nolim; aut alium quempiam aut invitabit, aut dehortabitur.

DĒHŌRTĀRĪO, *ἀπογοή*. Diomed. Gramm. lib. 2. *ἀπογοή* est narratio exempli, vel rei præteritæ relatio, significans adhortationem, dehortationemve.

DĒIĀNĪRĀ, *δηϊάνειρα*. Filia fuit Orcei Ætolix regis, cujus Regia Calydon erat. } GERM. Die haupstraw Hercules. } Hæc adeo formosa erat, ut multos procos haberet: tandem Acheloo desponsata est primò, deinde Herculi. Itaque nuptiarum gratiã ortum est inter eos certamen: sed Acheloo victo, Herculi cessit. Porro quum Hercules transiturus esset Evenum Ætolix fluvium, qui tum temporis maxime excreverat, Nessus Centaurus seipsum ultro obtulit ad transvehendam Deianiram: quam quum Nello commisset, ipse prius intrepidè tranavit fluvium, Nessus autem adhuc in altera ripa stans, novam nuptam vitare voluit: quod videns Hercules, sagittis hydræ sanguine infectis Centaurum transfixit: qui se moriturum sentiens, ut hostem ulcisceretur, Deianiræ vestem suam proprio sanguine perfusam dono dedit, asserens ei vim amatoriam inesse, & si hac maritus indueretur, ipsum ab aliarum mulierum amore iri avocatum. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & quum audisset maritum suum in Eubœa amote Ioles Euryti filix detineri, Nessi vestem domino suo perferendam Lychæ famulo tradidit. Hercules igitur nihil mali suspicans, quum sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, ut in furorē versus, Lycham à Cenæo monte in Euboicum mare dejecerit, qui in scopulum mutatus est: ipse autem Hercules arcu & sagittis Philocteræ commissis, se in ardentem pyram in Ceta monte constructam conjecit. Quod Dejanira audiens, dolore percita, Hercules clava se interfecit, ex ejus sanguine postea nata est herba, quæ nymphæa & heracleon dicitur. Ovid. lib. 9. Metam.

Victor ab OEchalia Cenæo sacra parabat
Vota Iovi, quum fama loquax pervenit ad aures
Dejanira tuas, &c.

|| Dejectare, dictare, antiq. Lips. ||

DĒIDĀMĪĀ, *δηϊδάμεια*. Filia fuit Lycomedis regis Scyri insulæ, quam Achilles, quum ipse inter regis hujus filias iud muliebti habitu lateret, gravidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Vide Stratum in Achilleid.

DĒIĒRO: Sanctè juro, jurejurando affirmo. *ἔβλη aléh, ἔβλη δόσυνυ*. GALL. Jurer fort & ferme, faire grand serment. ITAL. Giurare santamente. GERM. Theur vnd hoch schwören. HISP. Mucho y santamente jurar. ANGL. To swear with a great othe. } Gell. lib. 1. cap. 3. Nam quum amicus eum rogaret, ut pro te causaque ejus falsum dejeraret, his ad eum verbis usus est. Terent. in Eunuch. Illum liquet dejerare, his mensibus sex, vel septem prorsum non vidisse proximis. Idem in Hecyr. Phidippe, Bacchis dejerat persanctè, &c. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Quæ arguit surripuisse, atque abstulisse dejerat.

DĒIŪRO, as, are: Dejero, *ἔβλη δόσυνυ*. Plaut. in Castor. Per deos omnes, & deas dejeravit. Idem in Rudente, Dejura te mihi argentum daturum.

DĒJŪRĪUM: Jusjurandum. *ἔβλη aléh, ἔβλη δόσυνυ*. GALL. Jurement, serment. ITAL. Sacramento. GERM. Ein schwur. HISP. El grande y solenne juramento. ANGL. An othe. } Gell. lib. 17. cap. 18. Tum octo ex iis postliminium justum non esse sibi responderunt, quoniam de jure vincti essent.

DĒJŪRŪS, qui sanctè & valdè jurat. *ἔβλη δόσυνυ*.

DĒIĒCĪO, is, deorsum jacio, vel deorsum mitto. *ἔβλη hippil, ἔβλη bischpil, ἔβλη ἀνάσθαι*. GALL. Jetter en bas, jetter par terre, ruer sus. ITAL. Gettare abasso. GERM. Herabwerffen/ombwerffen. HISP. Echar de arriba, arrojar à abaxar. ANGL. To cast or throw downe. } Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Hinc me ex ædibus dejecit. Seneca cap. 16. de cons. ad Marc. Dejecit Regem Romanis capitibus Brutus. Plaut. Asin. sc. 4. a. 2. Columnis dejeci operas araneorum. Senec. cap. 15. al. 34. de cons. ad Polyb. Dejecit altè aliquem, vel deponere. Idem cap. 13. al. 32. de cons. ad Polyb. Ab illo nunquam dejecis animum. Idem cap. 12. de cons. ad Polyb. Plautus in Asin. sc. 4. a. 2. Jussin' columnis dejeci operas araneorum? Livius 4. ab Vrbe, Quem quum ictum equo dejecisset. Virg. 8. Æneid.

— toto genitor qua plurima coelo
Dejecit in terras.

Livius lib. 1. pro jaciendo defigo, posuit, *ἔβλη φῆρα*. Dum (inquit) intentus in eum rex totus adverteret, alter elatam securim in caput dejecit. ¶ Per translationem ponitur pro avetto. *ἀπογοή*. Cicero, in Philip. Nec verò usquam, nec à Republica oculos dejeciebam. ¶ Item pro depellere, vel deturbare. *ἀπογοή*, *ἔβλη*, ut apud eundem 2. in Verrem, Pollicitus est quantum vellent pecuniæ, si me Adilitate dejecissent. Idem pro Murena, Qu. Tubero Prætura dejectus est. Livius 4. ab Vrbe, Dejectisque honore duobus Quintiis. ¶ Dejecete de gradu, id est, dignitate. Cicero, Attic. lib. 6. Ex quo mihi videtur *ἀπογοή* ille dejectus de gradu. Dejecere de gradu, pro eo quod est de constantia deducere, & à proposito, in quo pedem fiximus. Idem Offic. Fortis enim & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu dejeci, ut dicitur: sed præsentis animo uti & consilio, nec à ratione discedere. Ad eundem modum dicimus, Dejecere de possessione, Dejecere de sententia, Dejecere de dignitate.

DĒJĒCTŪS, a, um, particip. *ἔβλη muppál, ἔβλη muschpál, ἔβλη ἀνάσθαι, ἔβλη βλάπτειν*. GALL. Abaisse, incliné. ITAL. Abbassato, inclinato. GERM. Herabgeworffen. HISP. Echado de arriba, inclinado. ANGL. Caste or throwne downe. } Plin. lib. 2. c. 9. de Lunæ natura, aliàs contigua montibus, nunc in Aquilonem elata, nunc in Austrum dejecta. Vi dejectus. Cicero pro Cecin. Spe dejectus. Sil. lib. 10. Gell. cap. 5. lib. 4. Dejectus: de eo qui lapidibus depulsus est. Cæc. lib. 1. de bel. civ. Dejectus & inferioribus locis.

DEJECTIO, verbale. Depulsio. { מַרְפָּלָהּ. καὶ βλάπτει, καὶ βολῆ, ἐπιβολῆ, ἀποβολῆ. GALL. *Dejettement, abattament, abaissement.* ITAL. *Abbatimento, abbassamento.* GERM. *Abrouff, das niderwerffen.* HISP. *Obra de echar de arriba, abatimiento, abaxamiento.* ANGL. *A casting downe.* Cic. *pro Cacin.* Qui illam vim dejectionemque tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit. ¶ Dejectio apud Celsum, & Col. pro subductione alvi ponitur. { ἐκχάρασις, ἀπαχάρασις. GALL. *Quand on va à la selle, purgation.* ITAL. *Purgatione.* GERM. *Der stulgang nach beschädhener purgation.* HISP. *Purga.* ANGL. *A purgation by the stoole.* Cels. *lib. 1. cap. 3.* Dejectio quoque medicamento petenda est, ubi venter suppressus parum reddit. Et moliri dejectionem *lib. 2. cap. 12.* ¶ Dejectiones stellarum & altitudines: apud Julium Firmicum *lib. 1.*

DEJECTUS, us, pro dejectione, καὶ ἐσοῖ ἡ. Liv. 9. *ab Vrbe.* Quum ad alias angustias protinus pergerent, dejectu arborum, & saxorum ingentium objacente mole invenere. Seneca *cap. 18. de consol. ad Marc.* Dejectas fluminum & defusi amnes.

DEIN, per apocopen dictum est à Deinde. { ἐπιῆν. GALL. *Après, en après, par après.* ITAL. *Doppo, poscia.* GERM. *Darnach, dannenhin.* HISP. *Dende à despues.* ANGL. *Furthermore, moreover.* Sicut Exin, ab Exinde; Proin, à Proinde; Subin, à Subinde. Significat autem dein, idem quod deinde, sive postea: & est Poëtis familiaris quam Oratoribus. Terent. *Andr.* Accepit conditionem, dein quantum occipit. Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.* Hunc senem exollabo, dein dedolabo viscera.

DEINDE, adverbium est, ordinem sive tempus importans, idemque ferè significans quod postea. { ἐπιῆν. GALL. *Après, en après, par après.* ITAL. *Dappoi, nel tempo à venire.* GERM. *Demnach, darnach.* HISP. *Dende, à despues.* ANGL. *Furthermore, moreover.* Componitur ex De præpositione, & adverbio Inde: & habet accentum, teste Prisciano in antepenultima, ne duæ videantur dictiones separata: quod etiam contingit in Exinde, nimirum, aliquando, & similibus. Cic. *ad Quintum frat. lib. 3.* Tu velim cures, ut sciam quibus nos dare oporteat eas, quas ad te deinde literas mittemus. Plaut. *Men. sc. 2. a. 3.* Post deinde adibo. ¶ In carmine ferè semper contractionem patitur, sitque dictio dissyllaba. Virg. 3. *Eclog.*

Incipe Damoeta, tu deinde sequere Menalca.

DEINCEPS, deinde, postea, posthac, continuò. { ἡγεμὸν. GALL. *Conséquemment, par ordre, en ensuirant, en après, d'ordre.* ITAL. *Ordinamento, per ordine, di poi.* GERM. *Demnach, volgends.* HISP. *De aqui adelante.* ANGL. *Frome encoforth.* Liv. *lib. 1.* Ita duo deinceps reges, alius alia via, ille bello, hic pace civitatem auxerunt. Cic. *Thermo.* Sed tamen tres fratres summo loco natos, promptos, non indifertos, quos video deinceps Tribunos plebis per triennium fore, te nolo habere iratos. Colum. *lib. 6.* Quod quomodo & qualis generis faciendum sit, non pigebit deinceps præcipere, id est, per ordinem. Cic. *Attic. lib. 7.* Velim deinceps meliora fiat. ¶ Interdum Pro præterea. Liv. 1. *ab Vrbe.* Extemplò advocato concilio, scelera in se fratris, originem neporum, ut geniti, ut educati, ut cogniti essent, eadem deinceps tyranni, seque ejus auctorem ostendit.

DEINSUPER, significat desuper. { ὑπὲρ. GALL. *De dessus.* ITAL. *Di sopra.* GERM. *Von oben herab.* HISP. *Dende arriba.* ANGL. *Frome above.* Salust. *lib. 1. hist.* ut citatur à Nonio, Ad medium deinsuper astantium manibus in murum attollitur.

DEINTEGRÒ: Denuò, à principio. { ἡγεμὸν. GALL. *De nouveau.* ITAL. *Di nuovo.* GERM. *Von neuen.* HISP. *De nuevo ò de comienço.* ANGL. *Of new, againe.* Terent. *in Andr.* Posthac quas faciet deintegrò comœdias. Deintegrò incidere in morbum. Cic. *ad Cornif. lib. 12.* Gratulari alicui deintegrò. Idem *Attic.*

DEINTEORO, as, are, verbum significans imminuere, & ex integro, & non vitiatò, vitiatum reddere. Cæcilius: Nomen virginis nisi mirum est, deintegravit. Apud Non. *cap. 2.*

DEIOCES, Phraortæ filius, ob judicandi æquitatem primus Medorum rex declaratus. Auctor Herod. *lib. 1.*

DEIÖNE, δειόνη. Mater fuit Mileti ex Apollinis concubitu. Unde Miletum Deionidem vocat Ovid. *lib. 9. Metam.* ubi sic habet,
Tunc erat invalidus, Deionidémque juvenem
Robore Miletum, Phœboque parente superbum
Pertimuit.

¶ Magni Deionei filium. Plaut. *Amph.*

DEIÖPEIA, sive Deiope δειόπεια, una ex nymphis Junonis, quam illa apud Virg. *lib. 1. Æneid.* Æolo uxorem pollicetur,
Sunt, inquit, mihi bis septem præstanti corpore nympha,
Quarum qua formâ pulcherrima, Deiopeiam
Connubio jungam stabili, propriamque dicabo.

DEIÖTÄRUS, δειόταρος, Galatiæ rex fuit, populo Romano amicissimus, qui tempore belli Pharsalici Pompeii partes sequutus est, eoque profligato ad Cæsaris victoris clementiam confugit, à quo Regis quidem nomen retinuit, parte tamen regni multatus est. Postea accusatus quòd Cæsari apud se divertenti insidias straxisset, à Cicerone defensus est elegantissima oratione, quæ etiam hodie extat. ¶ Fuit & Deiotarus alter Adramyttenus, ludi literarii magister, apud Gargara Troadis, ut scribit Steph.

DEIÖPHILĒ, δειόφιλη, nomen Adraiti regis filia, & Tydei uxoris, matris Diomedis, Græcorum omnium post Achillem & Aiacem Telamonium fortissimi.

DEIÖPHÖBĒ, es, δειόφωβη, nomen proprium Sibyllæ Cumanæ, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virg. 6. *Æneid.*
Phœbi Triviaque sacerdos,
Deiphobe Glauci.

DEIÖPHÖBUS, δειόφωβος, nomen filii Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit uxorem: cujus tamen dolo & prodicione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit, ut auctor est Virg. *lib. 6.*
Atque hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, &c.

DEIÖPHYLUS, δειόφυλος. Fuit Steleni filius, Capanei in bello Troiano

amicus fidissimus, teste Homer. 5. *Iliad.*
DEIPITES, vir Troianus, quem Ulysses in bello interemit, teste Homer.

DEIÛGO, as: Disjungo. { ἀποζεύγω. GALL. *Desaccoupler, oster du joug, separer.* ITAL. *Disgiungere.* GERM. *Auswärtten / von einander jochen.* HISP. *Desuñir, ò apartar.* ANGL. *To uncouple and loze the yoke.* Cui contrarium est Conjungo. Pacuvius Chryse, ut citat Nonius, Pèrque nostram egregiam unanimatem, quam memoria dejugat. Dejungo, disjungo. { ἀποζεύγω ἡβραϊστικῶς, גזר גזר. ἀφοείζω. GALL. *Déjoindre, decoupler.* ITAL. *Disgiungere, disunire.* GERM. *Von eis nander fügen / oder zertheilen.* HISP. *Desuñir ò apartar.* ANGL. *To loze, to disjone.* Plaut. *Asin.* Ne nos dejunge amantes. Cic. *de Univers.* Ita necessitas cogit, ut eadem sint ea, quæ dejuncta fuerunt.

DEJURIUM, Dejuro, Dejurus, vide *Dejuro.*
DEJUVO, as, antiqui dicebant pro non juvare. Plaut. *in Trinum.* Deserere illum, & dejuvare in rebus adversis pudet.

DELÄBÖR, eris, delapsus sum, significat deorsum labor, decido, devenio. { נָפַל naphäl, שָׁבַט mat. καὶ ἐπιπύω, καὶ ἐπιδαίω. GALL. *Tomber bas, cheoir.* ITAL. *Scorrere abasso, cadere abbasso.* GERM. *Sinabfallen.* HISP. *Deslizarse, ò caer abaxo.* ANGL. *To shippe, slide or fall downe.* Virg. *in Sileno.*

Serta procul capiti tantum delapsa jacebant.

Livius, Cælo repente delapsus. ¶ Et cum præpositione. Cicero *Offic. 1.* Ita consiliis, diligentiaque nostra celeriter de manibus audacissimorum civium delapsa arma ipsa ceciderunt. Idem *ad Quintum fratrem*, Nam Græci quidem sic te ita viventem intuebantur, ut quendam ex annalium memoria, aut etiam è cælo divinum hominem esse in provinciam delapsum putent. Idem *Orat. lib. 3.* Capitolii fastigium illud, & cæterarum ædium, non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est. Nam quum esset habita ratio, quemadmodum ex utraque parte tecti aqua delaberetur, utilitatem templi fastigii dignitas consequuta est. ¶ Ponitur aliquando pro dessecto. Idem *de Orat.* Insperanti mihi cecidit, ut in justum sermonem delaberet. Idem *in Lal.* Jam enim à sapientum familiaritatibus, ad vulgares amicitias, & filiam in idem genus morbi delapsam, curam tibi afferre majorem sentio. Et *de Orat. lib. 2.* Sed nonnunquam in hoc vitium scuriliter delabitur. Idem *Treb. lib. 6.* Nam & ipse, qui plurimum potest, quoties mihi delabi ad æquitatem videtur, id est, paulatim ad æquitatem propius accedere. Et *Offic. lib. 2.* Habenda autem est ratio rei familiaris, quam quidem delabi sinere, flagitiosum est: id est, consumi, ad nihilum redigi. οὐκ ἔστι.

DELÄCERO, as: In partes conscindo, consumo. { שָׁרַף scharät, פָּרַק parak, קָרַק karab. καὶ ἐπιπύω, ἀσφίγγω. GALL. *Mettre en pieces, deschirer.* ITAL. *Lacerare, stracciare.* GERM. *Zerzeren, zerthun.* HISP. *Despedazar in partes divisas.* ANGL. *To teare and rent in pieces.* Plaut. *Capt. sc. 5. a. 3.* Qui me meamque rem, quod in te uno fuit, tuis scelestis fallidicis fallaciis delaceravisti.

DELÄCHRYMÄRĒ, est lachrymas, vel aquam more lachrymantis demittere. { δάμαρ. δάμαρ. GALL. *Pleurer, larmoyer.* ITAL. *Lagrimare.* GERM. *Beweynen.* HISP. *Hechar lagrimas, llorar.* ANGL. *To weepe and lettears fall.* Col. *lib. 5.* de vite loquens: Ut interdum porius denexa, quam in germine delachrymet.

DELÄCHRYMÄTĪO, nis. { δάμαρ. καὶ δάμαρ. GALL. *Pleurement.* ITAL. *Esso lacrymare, lacrima.* GERM. *Beweynung.* HISP. *Lloro.* ANGL. *A weeping.* Plin. *lib. 37. cap. 11.* Vis ejus collyrii oculorum aptissima, & delachrymationibus mordendo proficiens.

DELÄVO, as, compositum est à lævo, idem significans quod simplex. { ἡλίκη hechelik, λαίω. GALL. *Applanir, unir, faire égal.* ITAL. *Pianare, lisciare, far eguale.* GERM. *Glätten / oder glatt machen.* HISP. *Alisar ò acopillar.* ANGL. *To make plane and even, or smash.* Col. *de arb. cap. 6.* Plagam acutissimo ferro delævato.

DELÄMBO, is, ere. Lambo. { לקק lakät, לָקַט, λάπτω. GALL. *Lécher.* ITAL. *Leccare.* GERM. *Lecken.* HISP. *Lamber ò lamer.* ANGL. *To lick, or lape.* Stat. *lib. 2. Theb.*

Molliaque ejectâ delambit vellerâ linguâ.

DELÄMĒTÖR, aris. Desleo. { שָׁפַח saphädh. καὶ ἀδύκω, ἡλυώ. GALL. *Lamentör, pleurer.* ITAL. *Lamentarsi, dolersi.* GERM. *Schmerzlich weynen.* HISP. *Llorar con gritos y voces.* ANGL. *To weepe or waile.* Ovid. 11. *Metam.*

natam delamentatur adeptam.

DELÄNĪO, as: Discindo, & quasi lanam traho. { שָׁרַף scharät, פָּרַק parak, קָרַק karab. ἀσφίγγω. GALL. *Mettre en pieces, deschirer.* ITAL. *Stracciare, sbranare.* GERM. *Zerzeren / zertheissen.* HISP. *Despedazar como sacando lana.* ANGL. *To cut or teare in pieces.* unde Lanus, qui pecus discindit. Festus.

DELÄPĪDÄRĒ, dicuntur lapide strata. λείψωλα, cujusmodi est via Appia, quam à porta Capena Brundisium usque quadratis saxis stravit Appius ille Cæcus. Ex Festo.

DELÄS, & Tygris minor, fluvij, Apamam Mesonorum civitatem circumdant. Steph. in *Apamea.* δέλας.

DELÄSSO, as. Lasso. { ἡτριχ. ἡτριχ. ἡτριχ. καὶ ἡτριχ. GALL. *Lasser.* ITAL. *Stancare.* GERM. *Müd machen.* HISP. *Fatigar ò cansar à otro.* ANGL. *To wearie, to tire.* Plautus in *Asin. sc. 2. a. 5.* Eum etiam hominem in Senaru dare operam, aut clientibus, ibi labore delassatum totam noctem stertere. Horat. 1. *Serm. satyr. 1.*

Cætera de genere hoc (adèd sunt multa) loquacem

Delassare valent Fabium.

DELÄVO, as, lavi, lotum, delavare: LAVO. { ῥαχάσ. καὶ ῥαχάσ. ἀπύω. GALL. *Laver.* ITAL. *Lavare.* GERM. *Waschen oder abwaschen.* HISP. *Lavar.* ANGL. *To wash.* Plaut. *Rud.* Eho an te pœnitet, in mari quod delavi, ne hic in terra quoque eluam? Antiquum verbum.

DELÄCTO, & Oblecto. Composita sunt à lecto, quod est frequentativum ab antiquo verbo lacio. Delectationem habeo, delectationem affero. { ἡτριχ. ἡτριχ. ἡτριχ. καὶ ἡτριχ. GALL. *Delecter, recréer, réjouyr, donner plaisir.* ITAL. *Dilettare, dar piacere.* GERM. *Belustigen.* HISP. *Deleytar.* ANGL. *To lead and allure, to deliger.* Delecto sapiens in tertia persona utuntur Authores. Cic. *Ruso.* Itaque me superiores

literæ tuæ admodum delectaverunt, quibus expectatum meum adventum abs te amanter videbam. Quando autem cum infinito jungitur, ponitur impersonaliter. Alioqui verbum est activum, & habet passivum per omnes modos, tempora, & personas usitatissimum. Cicero *Pato*, Plures etiam pavones confeci, quam tu pullos columbinos: tu te istic Atheriano jure delectato, ego me hic Hirciano. Oblecto verò plerumque in se significationem passivam habet, quanvis & activam, *ὀφραίνω*. Et quanquam passivam habet, tamen regit accusativum non alterius personæ, aut rei, quam ejus qui se oblectat. Et ultra accusativum ablativum postulat, ex quo passiva significatione monstratur. Et hoc tribus potissimum modis. Interdum enim hoc contingit nulla præcedente præpositione, Terentius in *Eunucho*, se. 2. a. 1. Me speres, ne te oblectes. Interdum præcedente præpositione Cum. Idem, Tu cum illa te intus oblecta invenirim. Ego me istoc assiduo victu delecto domi. Plaut. *Capt. se. 2. a. 1.* Non solum delectant, sed etiam placent. Senec. *Epist. 39.* Non delectatus modò, sed gavifus sum. Idem *epist. 46.* Tibicen interea vos hic delectaverit. Plaut. *Pseud. se. 5. a. 1.* Idem *Capt. se. 4. a. 5.* Quæ me delectet mihi data est. Aliquando etiam cum præpositione In. Idem, In eo me oblecto solum, quod est mihi charum. Cicero in activa significatione sumpsit, quum in *Catone* ait: Quas si exequi nescirem, tamen me lectulus meus oblectaret, quod est, quasi delectaret. Et pro *Archia*, Adolescentiam agunt, senectutem oblectant, scilicet literæ. Est autem oblecto, sicut & delecto, compositum à verbo lacto, propriè dulcedine, vel spe aliqua duco: & ferè semper in pejorem partem accipitur. Terentius: Sollicitando, & pollicendo eorum animos lactas. ¶ Delectate, *ἐφραίνω*, propriè significat attrahere, ducere. Ennius: Et me Apollo ipse delectat, adducit Delphicus. Quadrigarius, Fabius de nocte cepit hostium sacra oppugnare, hostem delectare. ¶ Et quoniam quæ grata ac jucunda sunt, nos atrahere solent, factum est, ut Delectare sit gratum esse, ac jucunditate afficere. ¶ Passivum etiam ipsum Delector, habet post se ablativum, & hoc sine præpositione, vel mediante præpositione Cum, vel In. Casum autem peculiarem omnibus verbis passivis, qui est ablativus præcedente præpositione à, vel ab, non admittit. Unde etiam nonnulli deponens esse crediderunt. Est autem Delector, delectatione, vel jucunditate afficior. *ἡδονή, ἀφραίνω, φιληδία*. GAL. *Se donner plaisir, se réjouyr, se plaire.* ITAL. *Diletarsi.* GERM. *Lust vnd freud haben.* HISP. *Deleytarse.* ¶ Colum. *lib. 1.* Jucundius utique viro, si etiam matronâ comitatus: cujus ut lexis, ita animus est delicatior: amenitate aliqua delectanda erit, quò patientius morctur cum viro. Quod aliis etiam verbis fieri solet: ut, Desiderium tenet me, id est, tencor desiderio. Sic Oblector, & hujusmodi, quæ significationem passivam innatam habent. Lactant. *lib. 2.* Auro & gemmis, & ebore delectantur. Idem, Oblectatur frivolis, & specie simulachrorum capitur. Cic. *Cal.* In communibus miseriis hac tamen oblectabar specula.

Delectamentum, i. Oblectatio, voluptas. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Delectation & plaisir, passetems.* ITAL. *Diletto.* GERM. *Belustigung.* HISP. *El deleyto.* ANGL. *Delight pastime, solace.* ¶ Cic. *de senect.* Possim persequi qui permulta delectamenta rerum iusticarum: sed ea ipsa quæ dixi, sentio esse longiora. Idem in *Pison.* Inania sunt ista (mihi crede) delectamenta penè puerorum. Gell. *cap. 1. lib. 20.* Is pro delectamento habebat os hominis palmâ verberare.

Delectabilis, *ἡδονή*. Cornel. Tacit. *lib. 12.* Infusum delectabili cibo boletorum venenum. Gell. *1. 4.* Doctrina delectabili.

Delectabiliter, Adverbium. *ἡδονή*. Probus, In Catholicis structuræ delectabiliter componendæ. Gell. *lib. 13. cap. 23.* Delectabiliter ac decorè multis variisque verbis depicta est. Et *cap. 1. lib. 15.*

Delectatio, à delectando, Oblectatio, voluptas, jucunditas. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Delectation, plaisir.* ITAL. *Dilettatione.* GERM. *Lust vnd freud.* HISP. *Deleyte.* ANGL. *A delighting, or delight.* ¶ Et jucunditas, quam ex re aliqua percipimus: quam sic definit Cic. *lib. 4. Tusc.* Delectatio est voluptas suavitate auditus animum deliniens, & qualis hæc est aurium, tales sunt oculorum, & tactuum, & odoratorum, & saporum: quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ voluptates.

Delectatior, Comparativus sine positivo, apud Gell. *lib. 20. cap. ult.* Aut sermo incorruptior, aut delectatior motio, aut in ludo liberalior.

Delectus, vide *Deligo, is.*

DELEGO, as: Deputo, præficio quempiam meo loco, officio negotiove exequendo præficio. *ἡπικίδι, ἡπικίδι*. GALL. *Deleguer, envoyer & bailler charge, bailler commission, commettre.* ITAL. *Deputare, assignare.* GERM. *Befelhen/ einem etwas zuthun auflegen.* HISP. *Embiar, mandar.* ANGL. *To assigne, to some office or charge, to send in ambassage, to attribute or impute.* ¶ Col. *lib. 4.* Imò quis non imprudentissimum quemque, etiam eum, qui nihil aliud operis facere valeat, huic negotio delegat? Cicero, Post delegatam mihi hanc provinciam: id est, post onus mihi impositum. Sueton. in *Neron. cap. 32.* Delegare officium. Idem in *Calig. cap. 57.* Delegare aliquem occidendum. Idem in *Tib. cap. 16.* Delegatus pacandæ Germaniæ status. ¶ Hinc Subdelegare dicimus, delegatas nobis à Principe causas alteri cognoscendas injungere. ¶ Delegare spes suas fortunæ loci. Liv. *6. ab Urbe.* Has inanium rerum inanes ipsas volventes cogitationes, fortunæ loci delegaverant spes suas: id est, numini loci Romanis religiosi & infausti fidentes. ¶ Delegare etiam significat Legatos mittere, *ἀποστέλλω*. Livius, Decernunt ut duodecim delegarentur ad regem. Plaut. in *Amph.* Si quot favores delegatos viderint. ¶ Et delegata dixerunt diis consecrata, quæ nunc dedicata dicimus. *ἀφραίνω*. ¶ Delegare etiam frequens est apud Jurisconsultos, pro eo, quod mercatores vulgò vocant *Assignare*, hoc est, alium pro se debitorem dare, quo recepto à creditore, prior debitor liberatur. Justinianus *Cod. de novationibus, & delegationibus.* Delegatio debiti, nisi consentiente, & stipulanti promittente debitore, jure perfici non potest.

Delegatio, verbale, Mandatum, munus, provincia. *ἡπικίδι, ἡπικίδι*. GALL. *Charge & commission, assignation.* ITAL. *Commissione, carico.* GERM. *Ein befehl/ auflegung/ ein gegäbner gewalt.* HISP. *Embaxada, la carga.* ANGL. *The assignation of an office or charge commission.* ¶ Cic. *ad Artic. lib. 12.* Perdere malo delegationem in mancipis, annua die. Delegationem ista res non recipit. Senec. *cap. 27.*

Delegatus dicitur, cui causa dimittitur terminanda, vel exequenda, vices delegantis representans & in jurisdictione nihil proprium habens, ff. *de offic. ejus cui mand. est jurisdictio, l. 1.* Plaut. *Amph. prolog.* Qui sibi mandassent, delegati ut plauderent. Vide *Index.*

DELENIO, is, ere, compositum est à lenio, idem significans quod demulceo, vel lævem, hoc est, mansuetum reddo. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Adoucir, appaiser, amadoüer.* ITAL. *Ammolire, addolcire.* GERM. *Besänstigen/ begütigen.* HISP. *Halagar à aman sar.* ANGL. *To mackmeck, gentle, and tame.* Colum. *lib. 10.* Sed tamen iracundia notæ melioris apum facilè delenitur assiduo intervatu eorum, qui curant olvearia. Plautus *Asin.* Vah delenire apparatus, mihi scio vicarium esse.

Delenimentum. Tacit. *lib. 2.* Delenimentis curatum.

Deleñificus, Blandiloquus, *ἡδονή, ἡδονή*. Plaut. in *Milit. se. 2. a. 2.* Domi dolos, delenifica verba, domi fallacias. Turpill. apud Nonium, Vide mirum ingenium mulierum ac delenificum, commorat hominem lachrymis.

DELEO, evi, etum, ex De, & Leo (ut inquit Priscianus.) Extinguo, induco, abstergeo: & aliquando everto, perdo, & destituo. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Effacer, casser, rayer, annuller.* ITAL. *Cancellare, cassare, annullare.* GERM. *Durchstreichen/ aufstulgen/ zerstören.* HISP. *Quitar à raer.* ANGL. *To destrey, to scrape and put out, to deface.* ¶ Cic. *pro Cluent.* Eadem hac Dinea testamentum faciente, quum tabulas pendisset Oppianicus, qui gener ejus fuisset, digito legata delevit: & quum id multis locis fecisset, post mortem ejus ne lituris coargui posset, testamentum in alias tabulas transcriptum signis adulterinis obsignavit. Cæs. *lib. 2. bell. civ.* Quin spe prædæ in urbem irrumperent, urbemque deleverunt. Cic. *pro lege Manil.* Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. Terent. in *Eunucho.* Delebo omnes dehinc ex animo mulieres. Ovid. *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*

Tunc quoque si forsân nostrum delevit amorem
Tempus.

Idem 13. *Metam.*

Delendaque pergama possat.

Deletus, a, um, & Delitus, teste Diomede. Exinctus, inductus. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Effacé, cassé, annullé.* ITAL. *Cancellato, annullato.* GERM. *Durchgethon/ durchstrichen/ aufgestilgt/ zerstört.* HISP. *Raido, quitado.* ANGL. *Destroyed scraped or put out, or defaced.* ¶ Varr. Deleat, vel Deleat litteræ: quod tamen à delino esse potest. ¶ Quod à Deleor est, non delino. Diomedes. *Grammat. lib. 1.* Deleor, delitus & deletus. Cic. *ad filium.* Cæteris delitis. Calvus ad uxorem 1. *epist.* Invita deleta, &c.

Deleto, verbale. Exinctio, inductio. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Effacement, destruction.* ITAL. *Difacimento, distruttione.* GERM. *Xufstreichung.* HISP. *Raedura, ò quitamiento.* ANGL. *A crasping or scraping out.* ¶

Delebilè, quod deleri potest. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Aisé à effacer, que facilement on efface.* ITAL. *Che facilmente si cassa, & disfaccia.* GERM. *Das leichtlich mag aufgestilgt werden.* HISP. *Cosa que se quita, o puede facilmente quitar.* ANGL. *That may be crossed and scraped out, or defaced.* ¶ Mart. *lib. 7. ad Librum.*

Casibus hic nullis, nullis delebilis annis
Vivet.

Cujus contrarium est, Iadebile: quod deleri non potest. *ἡδονή, ἡδονή*.

Delellis, quod delet. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Propre pour effacer, de quoy on efface.* ITAL. *Che disfaccia, cassa ò distrugge.* GERM. *Damit man aufstilgt oder durchthut.* HISP. *Cosa para quitar ò raer.* ANGL. *That is meete and serveth to crosse out with.* ¶ Varr. Si displicet tibi tam magnum, sumam spongiam deletilem. Interdum deletile, seu deletitium, passivè sumitur, pro eo quod deletur, sive deleri solet: vt, Charta, seu tabula deletitia, quâ abrafis, vel inductis prioribus litteris rescribitur. *ἡδονή, ἡδονή*.

Delelitus, adjectivum. *ἡδονή, ἡδονή*. Ulpianus in *l. charta, ff. de bon. poss. secundum tab.* Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam, *ἡδονή, ἡδονή*.

Deletrix, verb. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *She that abolishes or destroyeth.* ¶ Quæ delet. Cic. *de Arusp. resp. tum est illa in templo Castoris scelerata, & penè deletrix hujus imperii fida deprehensa.*

Deletrici, medicamenta, *ἡδονή, ἡδονή*, à medicis appellantur noxia & mortifera, quæ scilicet quum à calore nostro vinci non queant, neque concoqui, alia celerius, alia tardius mortem inferunt. Dicta deleteria à verbo Græco *δηλέω*, quod est lædo, sive noceo.

Deliacus, vide *Delos.*

DELIBERARE, dictum est à libella, quâ quid ponderatur: & significat consultare, perpendere, deliberationem habere, consilium capere: item, decerno, statuo, certus sum. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Deliberer, consulter, & penser comme on doit faire.* ITAL. *Deliberare.* GERM. *Rathschlagen/ sich berathen.* HISP. *Deliberar.* ANGL. *To advise and tak counsaile is best to be doone.* ¶ Cic. postquam reversus est ab exilio, Noctem sibi ad deliberandum postulavit. Idem in *Verr.* Deliberatum est, id est, fixum & decretum est. *ἡδονή, ἡδονή*. ¶ Aliquando dubitare, *ἡδονή, ἡδονή*. Cic. *lib. 2. Offic.* Est enim totum sceleratum & impium, qui deliberant utrum id sequantur, quod honestum esse videant.

Deliberatur, impersonale. Cæs. *2. bell. Gall.* Deliberatur de Avarico in communi consilio, incendi placeret, an deseri.

Deliberatus, particip. *ἡδονή, ἡδονή*. GALL. *Deliberé, consulté, arrêté, après avoir délibéré.* ITAL. *Deliberato.* GERM. *Berathschlagt*

rahtschlagt/mol bedacht. HISP. Deliberado. ANGL. Advised upon. } Horat. 1. Carm. Ode 37.

ut atrum

Corpore combiberet venenum
Deliberata morte ferocior.

Cæsar lib. 1. de bell. civ. Deliberata Cæsar respondit.

Deliberatîus, nomen ex particip. Cic. Metell. lib. 5. Neque illi quicquam deliberatius fuit, quam me quacunque ratione posset, non iudicio, neque discretionem, sed vi atque impressione evertere.

Deliberatîum, substantivum, Cæsar 1. bell. civ. Illi deliberata respondent, scriptaque ad eum mandata per eos remittunt.

Deliberatîor, is. { γρη jobets, βελδοτης, συμβουλῶ. GALL. Deliberant, qui deliberare, ou a delibéré. ITAL. Chi delibera. GERM. Ein rahtschlager. HISP. El que delibera. ANGL. He that adviseth and taketh leyfure before he beginne a thing. } Cic. pro Sest. Illi interea deliberanti merces, longa interposita nocte, duplicata est.

Deliberatîo, nis: Consultatio, consilium. { γρη mehetsáh, οίμυος. GALL. Deliberation, pensément, consultation. ITAL. Pensamento, consultazione. GERM. Rahtschlag/Betrachtung. HISP. Deliberacion. ANGL. An advising and taking of counsaille. } Cic. 1. Offic. Triplex igitur est, ut Panætio videtur, consilii capiendi deliberatio. Idem 3. Offic. Sapientem & bonum virum fingimus, de ejus deliberatione & consultatione quærimus.

Deliberatîvûs, a, um. Ex deliberatione constans, συμβουλῶν: ut. Deliberativum genus orationis, apud Cic. 1. de Invent. Causa deliberativa. Idem 2. de Invent. Materiam deliberativam. Quint. lib. 2. cap. 7.

Deliberatîvûs, a, um. Deliberans. { βελδοπίῶ, συμβουλῶπιῶ. GALL. Qui delibere & consulte sur quelque chose. ITAL. Chi consulta & pensa à qualche cosa. GERM. Der da rahtschlagt. HISP. El que mucho delibera. ANGL. That adviseth upon any thing. } Liv. 2. ab Urbe, Consules velut deliberandi capita conferunt, diu colloquuntur. Idem lib. 1. Rex velut deliberandus, in hortum ædium transit.

Delibo, as, significat Decerpo, quasi libando| minuo, degusto. { βυω taham, ἀπλάσω. GALL. Atoucher tant seulement du bout des lèvres, prendre un peu du dessus, gouter. ITAL. Menorare gustando, assaggiare. GERM. Abbrechen. Item, ein wenig versuchen. HISP. Gustar como quien haze saliva. ANGL. To tast, to touch lightly, or litle with the lippes. } Cic. pro Sest. Non sum tam ignarus, judices, caesarum: non tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undique flosculos carum atque delibem. ¶ Nonnunquam etiam accipitur pro leviter attingo, & quasi summis labris degusto, ἀπλάσω. Planc. Cic. Putabam posse me nec de laude jejuni hominis delibare quicquam. Christoph. Longolius Epist. 1. Verum quod ad rem pertinet, tantum abest ut ille de laude tua quicquam delibaret, ut eo quidem facto & stultitiam ipse suam prodiderit, & virtutem tuam claram illam omnino, & sua sponte nobilem, sed illustriorem tamen reddiderit. Livius, Nec satis constat cur primus ac potissimus ad novum delibandum honorem sit habitus. Suet. in August. cap. 19. Digitis delibatum osculum ad os suum referte. Idem ibidem cap. 68. Delibare pudicitiam. Idem ibidem cap. 57. Delibare summarum acervos. ¶ Interdum violo, destruo, vitio. Gellius lib. 1. Rependitur quippe & compensatur leve damnium delibata honestatis, id est vitiatæ. Flos delibatus populi dictus Cerhegus ab Ennio, aut potius à pop. Rom. id est, eloquentia excellenti. Cic. de clar. Orat. Delibatus, hoc est (ut opinor) intactus, incorruptus, illibatus. Melius autem hujus verbi significationem assequetur, qui sciverit Græcam habere originem. Est enim compositum à verbo libo: Græcè λείβω, quod idem significat quod rigo, vel humecto: unde quum summa tantum labra rigamus & leviter degustamus, proprie libare dicimur. Nimis itaque puerilis lapsus est eorum, qui libare dictum putant, quasi labiare.

Delibamentum, libatio quæ diis inferis fiebat de fuso liquore: deorsum libatio in exequentis porricendisque inferis. Valer. Max. lib. 2. cap. de insit. antiq. inter Externa, de duab. Arcis, Tunc defusus Mercurio delibamentum, & invocato nomine ejus, &c.

Delibatorîum, locus delibationi accommodatus. Plin. lib. 16. Fuit & memoria nostra in porticibus septorum à M. Agrippa relicta, æquè miraculi causa, quæ delibatorio superfuerat, viginti pedibus brevior, sesquipedali crassitudine. Alij legunt apud Plinium divinatorium.

Delibatîo, ἀπλάσις, Degustatio. Florentinus D. lib. 30. tit. 1. l. 116. Legatum est delibatio hæreditatis, qua testator ex eo quod universum hæredis foret, alicui quid collatum velit.

Delibro, as. Decortico librû, id est, corticem arbori detraho. { γρη pitsel, ἀπλοπιζῶ. GALL. Peler & ôster l'écorse. ITAL. Scorzare, levare la scorza. GERM. Einbaum schelen/ entroen. HISP. Descortezar arboles. ANGL. To peale and tak the bark of trees. } Col. lib. 3. In ca nitidissimum ramum eligito, & ejusmodi spatii corticem circuncidito, & materiam delibrato. Idem lib. 5. Cortex quoque aridus fissusque per summa trunci dependens delibrandus est.

Delibro, as, à libra compositum, Ponderate. γρη μέτρον. Gell. lib. 15. c. 8. Quid relinquitur, nisi ut delibrari sibi cænas jubeant, nec edendo detatigentur? Quo in loco quædam exemplaria legunt, delibrari.

Delibuo, Solin. cap. 18. de Delphino: Proconsul Africa Flavianus ipse eum contigit, unguentis etiam delibuit. ¶

Delibutûs, ab antiquo bno, βύω, ut Imbutus, sic delibutus. Unctus, quasi oleo, aut alio liquore imbutus. { γρη nimschách, מלמל. GALL. Oint, imbu, plein. ITAL. Unto. GERM. Besalbt/ mit salb begossen. HISP. Ungido de olores. ANGL. Oynted or dipped in oyle or other licour. } Col. lib. 7. cap. 4. Ubi per triduum delibuto teylore medicamina perbibent. Cic. de clar. Orat. Qui devinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus. Author ad Heren. lib. 3. Aut si quam rem deformabimus turpem, ut si cruentam, aut cæno oblitam, aut rubrica delibutam judicamus, id est, conspersam. ¶ Transfertur & ad animum. Terent. in Phorm. Sartin' est, si te delibutum gaudio reddo? Salust. Uxor sacrilega ac perjuriis delibuta. ¶ Est autem participium sine verbo, nescio an compositum sit.

Delicātûs, a, um, à delictum sit. Mollis, deliciis plenus. { γρη hanogh, γρη rach. γρη φηρος, ἀδής, ἀγρηπίῶ. GALL. Delicat, délicieux, dohillet. ITAL. Delicato, pulito. GERM. Zart/ schlächterhaftig/ welches der schlacken und wollust gewont ist. HISP. Delicado y regalado. ANGL. Delicat, drintie, wanton. } Cic. 6. in Verr. Nostrum enim unusquisque, qui tam beati quam iste est, non sumus, tam delicati esse non possumus. Idem 1. Offic. Turpe est enim valdeque vitiosum, in re severa, conviviæ dignum, aut delicatum aliquem sermone inferre, Molles & delicatas voluntates, apud Cic. de nat. deor. Quintil. Delicatas aures ne hoc raderet. Plaut. Cure. sc. 3. a. 5. Delicatum te hodie faciam cum catello ut accubes, ridicule. Idem Men. sc. 2. a. 1. Nimum te habui delicatam. Delicati (principis à deliciis.) Suet. in Tit. Vespas. cap. 7. ¶ Delicatiores quidam Philosophi. Gell. c. 4. lib. 14.

Delicātè, adverb. Molliter. { γρη φηρος, ἀδής. GALL. Dlicatement, deliciensément. ITAL. Delicatamente, deliciosamente. GERM. Schlächterhaftig/ zartig. HISP. Deleytosamente. ANGL. Delicatlie, dente fullie. } Columella, Cultam, vestitamque familiam uiliter magis habeat, quam delicatè.

Delicia, æ, authore Festo, rigni genus dicitur, quod è culmine ad tegulas angulares infimas versus fastigiatum collocatur. Unde & tectum ipsum deliciarum, & regulæ deliciares, sive collicares, appellantur. Cato de re rust. cap. 14. Deliciares regulæ quæ erunt, pro binis integris computabuntur.

Delicia, numero singulari rarum est. Plaut. Mea voluptas, mea delicia. Idem est quod delictum, id quod delectat. Solin. cap. 48. Senatui adeo placuit odorum delicia, ut ea etiam in penetralibus tenebris uteretur.

Delicio, est illicio. Non. ex Titin. lib. 5. Quod ea parasitus habeat, quibus illum sciat delicere, & noctem facere de die. ¶

Delictum, ii, in singulari, & Delicia, arum, in plurali: Oblectamentum, oblectamentave, quæ nobis voluptati sunt: à Delicio, quod ex De, & Lacio componitur. An à deliquendo (id est, deliquescendo, vel à diligendo, g in c mutato. { γρη hedhnáh, γρη hadhanim, γρη παδία. GALL. Delicos, ébats, menus plaisirs, passetems. ITAL. Delicie, delicatezze. GERM. Wollust/ergerung/ turnweil. HISP. Los deleytes, de regalos. ANGL. Delights, delight and pleysour. } Mart. lib. 13.

Delictum parvo donabis Dercada nato.

Idem lib. 1. ad Maximum,

Stella delictum mei columba,
Verona licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, passerem Catulli.

Cic. 6. Verr. Unde igitur potius incipiam, quam ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in deliciis fuit? Sueton. Titus amor, ac delicia generis humani. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Deliciae populi (de scurra.)

Delicias si quis lascivæque carmina quarit.

Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. Phœnicium, delicia summatum virum. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Vos quæ in munditiis, mollitiis, deliciis ætatum agitis. Ibidem, Pallam in deliciis quam habet. Idem Asin. sc. 2. a. 3. Delicia distandi. Quintil. Legere delicias (id est, libros amorum.) Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. bis. Fluentes carminum delicias facere. Gell. cap. 9. lib. 19. ¶ Delicias facere, γρη παδία, καβα γρη φηρος, καπιχλιδω, sæpe legitur pro eo quod est ferme lascivire, ac luitare, quodammodo fastidire, ac se superiorem esse verbis, aut gustu ostendere: quod aliter dicitur deliciari, γρη φηρος. Plaut. Eia delicias facis, mi Menæchme, quin amabò, is intro. Delicia, in malum, pro morositate. Cic. ad Atticum, lib. 1. Ecce autem alia delicia equitum, vix ferenda, quos ego non solum tuli, sed etiam ornavi. Deliciarum causa, ut Animi causa. Cic. Quos Antonium deliciarum causa loris in convivio cædi jubebat à suis publicè.

Delictolum, diminutivum à delictum. γρη δίκια. Senec. 12. Epist. lib. 2. Ego sum Philosti villici filius, delictolum tuum. Perfecit, inquam, iste delirat verulus, etiam delictolum meum factus est.

Delico, as: Explico, explano, interpretor. { γρη beér, δηλώ. GALL. Expliquer, exposer. ITAL. Spianare, mostrare. GERM. Auflegen/ erklæren. HISP. Esplanar, à allanar lo oscuro. ANGL. To unfold, to open out or expone. } Titin. lib. 5. ut citat Nonius, Quid istuc est, aut iste vult sermo? mater delica, id est, explana. ¶ Veteres etiam Delicare, pro dedicare, quandoque dicebant. Unde Delicata, orum, dicebantur diis consecrata, quæ nunc dicata appellantur.

Delictum, vide Delinquo.

Delicus, porcus qui dicitur, exponit Varr. 2. de re rust. cap. 4. his verbis, Quam porci deculus sunt à mamma, à quibusdam delici appellantur, neque jam lactentes dicuntur.

Delicuum, γρη γρη. Gloss. à delinquo, γρη γρη. ¶

Deligo, is, ex De, & lego compositum. Lego, eligo, delectum habeo. { γρη bachar. γρη γρη. GALL. Eslire, choisir. ITAL. Eleggere. GERM. Auflesen/ erlesen. HISP. Elegir lo meior. ANGL. To choose or pike out. } Deligere & Eligere sic differunt, ut Deligere sit, quod magis idoneum ad rem agendam est, cernere: Eligere verò, vel ad nostrum emolumentum, vel ad illius, qui eligitur, dignitatem. Vide Vallam lib. 5. Cæf. 3. bell. Gall. Duces verò hi deliguntur. Plaut. Amph. Deligit viros primorum principes: eos legit Telebois. Idem. Men. sc. 1. a. 3. Ad eam rem homines otiosos decuit deligi. Cic. 2. Offic. Quibuscumque, si frequentes sint, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum. ¶ Deligere, pro Deligite. Gell. cap. 9. lib. 7. ¶ Deligere pro Colligere: tenui primam deligit ungue rosam.

Ovid. epist. 4.

Delictus, participium. { γρη nibchár. γρη γρη, γρη γρη. GALL. Esten, choisi. ITAL. Eletto. GERM. Aufselâsen/ erliest. HISP. Elegido. ANGL. Choosed, piked out. } Cic. pro Rosc. Amer. Ad eam rem vos reservati estis, ad eam rem delecti, ut eos condemnaretis? &c.

Delictus, us, verbale à deligendo: Electio. { γρη nibchár, γρη γρη. GALL. Election, chois. ITAL. Selta, elettione. GERM. Ein aufselâsung/ erliesung/ erwählung. HISP. Eleccion. ANGL. A choesin or piking out. } Inde Delectus militum, dicitur militum electio, quum scilicet Imperator

Imperator imperii sui autoritate, quos ei visum fuerit ad militiam conscribit, etiam inuitos: quod in maioribus tantum Reipubl. periculis fieri consuevit: alioqui contenti erant iis, qui ultrò nomina dabant. Homines autem per quos Imperatores militum delectum habebant, à conquirendis militibus, Conquistores appellabantur. Cic. *ad Attic.* Nullus usquam delectus: nam conquistores *Quint.* non audent, nec nomina dant. Idem *de provinciis Cons.* Exercitus ille noster superbissimo delectu, & durissima conquisitione coactus, omnis interiit. *Cæs. lib. 1. de bell. civ.* Delectum Cæsar institui iubet. ¶ Delectum neutro genere videtur Cæsar dixisse *lib. 2. de bell. civ.* ¶ In delectu in quæ verba milites adigerentur. Vide apud Gell. *cap. 4. lib. 16.* Frequentissimè autem Delectus accipitur pro discernere, sive iudicio, *quædam*, quod inde factum videtur, quod rectè deligere, nisi adhibito iudicio, & perspecto rerum discrimine, non possumus. Hinc dicimus, In usu verborum & sententiarum adhibendum esse delectum, id est, iudicium. Cic. *de clar. Orat.* Verborum delectum originem esse eloquentiæ.

DELIGO, as, are. Ligo vincio. { *ῥῶν ἀσῶν. δῖα, δῖα, δῖα.* GALL. *Lier & attacher.* ITAL. *Legare.* GERM. *Binden.* HISP. *Atar.* ANGL. *To knitt, to bindde.* } Varro 1. *de re rust. cap. 47.* Ea summa integenda binis tabellis dextra, ac sinistra deligatis, herbæque elidenda. ¶ Deligata ad palum. Cic. 7. *Verr.* Deligatis omnibus membris. Idem 6. *Verr.* Deligata in linteolo grana. Plin. *lib. 22. cap. 2.* Deligare vulnus (id est, obligare.) Quint. Homini apud mensam plenam rostrum diliges. Plaut. *Men. sc. 1. a. 1.*

¶ Delimitare, limen auferre. Cath. ¶

DELIMO, Compositum est à verbo Limo, limá abrado. { *ῥῶν ἀσῶν.* GALL. *Limer de quelque chose, en tirer avec la lime.* ITAL. *Limare.* GERM. *Abfeilen.* HISP. *Limar.* ANGL. *To tak away with an file.* } Plin. *lib. 34. cap. 11.* Alii delimatam aris scobem accro spargunt. Pro eodem etiam alio in loco Plin. dixit Elimare.

¶ Delimpidare, clarificare. Voc. Eccl. ¶

DELINGO, xi: Lingo. { *קקל lakák. לָיַגוּ.* GALL. *Lécher.* ITAL. *Lechare.* GERM. *Abtácten.* HISP. *Lamber, d lamer.* ANGL. *To lick.* } Plaut. *in Curcul.* Hic hodie apud me nunquam delinges salem. Vide latius in verbo Lingo.

DELINŪO, is, ere, si partium compositionem spectes, idem erit quod perungo. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, ἴλα.* GALL. *Oindre doucement.* ITAL. *Vngere.* GERM. *Bestreichen / vbersalben.* HISP. *Vntar.* ANGL. *To aneynt softlie, to over rubbe with oyntment.* } Frequentius tamen accipitur pro permulceo, placeo, & illecebris quibusdam allicio. { *קקל hechelik, פתח pittáh. חָלַו, חָלַו.* GALL. *Amadouër, adoucir, appaiser, flatter.* ITAL. *Placare, mitigare, allettare con belle parole, lusingare.* GERM. *Bestreichen / vbersalben.* HISP. *Amanfar d ablandar.* } Plaut. *Srich.* Ut eum aduenientem meis dictis deliniam. Cic. *pro Milone.* Ut non modò virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. Plaut. *Asin. sc. 4. a. 2.* Vah, delinite apparatus (id est, mulcere) iratum.

DELINŪTIS, participium: Captus, deceptus, mitigatus. { *קקל mephuttéh. κάλυψα, δῖα, κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Alleché, amadoué, attrait.* ITAL. *Allettato, lusingato, attratto.* GERM. *Mit guten worten einen vberreden / oder erwaichen.* HISP. *Halagado.* ANGL. *Touched gentillie, appease, an oynted.* } Cic. *in Epist.* Jam est biennium quum virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis. Plaut. *in Amph.* Delinitus sum profectò, ita ut qui sim nesciam, id est, animo alienatus. Cic. *de Orat.* Genus hominum disertorum oratione delinitum, id est, mitigatum.

DELINŪTOR, is. Blandus lenisque moderator. { *קקל mephuttéh. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Flatteur, amadouëur, attréur.* ITAL. *Lusingatore.* GERM. *Ein vberredet / der einem mit guten worten vberredet / oder erwaicht.* HISP. *Halagador.* ANGL. *An asswager appeaser.* } Cic. *de clar. Orat.* Ut non cum adversario solum, sed etiam (quod mirabile esset) cum iudice ipso, cujus delinitor esse debet orator, iudicio sæpe contenderet.

DELINŪTIO, nis, Mitigatio, placatio. { *קקל chelkáh. חָלַו, חָלַו.* GALL. *Amadouement, adouissement.* ITAL. *Lusingamento.* GERM. *Erwaichung / streichlung mit saufften worten.* HISP. *Halago.* ANGL. *An asswaging or appeasing.* } Cic. 2. *Offic.* Ipsaque illa delinitio multitudinis ad breve exiguumque sit tempus.

DELINŪMENTUM, idem quod Delinitio. { *קקל ἴλα.* GALL. *Adouissement, allegement, rafraichissement de douleur.* Item, *Amadouement.* ANGL. *An asswaging, or appeasing.* } Senec. c. 17. *de vita beat.* Delinimenta magis, quàm remedia podragæ meæ compono. *Lactant. lib. 6.* Vitia verò quibusdam delinimentis naturalibus illicere animos hominum, & inanium iucunditatum specie captos, ad acerbas amaritudines, miseriasque perducere. Liv. 4. *ab Vrbe.* Apertissimum tempus erat, vindicatis seditionibus, delinimentum animis Nolani agri divisionem objici. Idem 10. *d. 4. & lib. 10. bell. Pun.* Vide *Morigeratio.*

DELINŪO, as, compositum ex De, & lineo. Lineas duco, designo & ruditer depingo: ut sit, quum pictores primùm pingui quadam minerva futuri operis lineamenta ducunt. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Tirer les premiers traits de quelque pourtrait, dessigner, esbaucher.* ITAL. *Designare.* GERM. *Entwerffen / die ersten linien ziehen.* HISP. *Tracar d dibuzar rayando.* ANGL. *To drave or describe the first begininges of any thing by lines.* } Plin. *de Apelle.* Arrepto carbone extincto è foculo imaginem in pariete delineavit. Unde lineamenta dicta sunt, *καλυψα.* Idem paulò post, Nec qui succederet operi ad præscripta lineamenta inventus est.

DELINŪO, is, delini, delevi, & delivi, delitum. Fædo, corrumpo, extinguo, ferè idem cum deleo. { *ῥῶν ἀσῶν. ἴλα, ἴλα.* GALL. *Effacer, soüiller.* ITAL. *Cancelare, sporcare.* GERM. *Durchstreichen / besten.* HISP. *Quitar d raer, ensuziar.* ANGL. *to deface, to defile.* } Unde Delitus, pro fædatus. Cic. *Calvo.* Tuli molestè, quòd literæ delitæ mihi à te redditæ sunt. *Prisc. lib. 9.*

DELINŪO, is, deliqui, delictum: Pecco, & propriè, non prætereunda prætermitto. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Failir, laisser à faire son devoir, ne faire ce qu'on doit.* ITAL. *Fallire,*

peccare. GERM. *Sündigen / sâlen.* HISP. *Faltar, pecar.* ANGL. *To fallle, to omit that which suld be doone.* } Plin. *in Amph.* Ex me quæris quid deliquerit? Nunquam quicquam deliquit (in virum sup.) Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Ne tu delinquas (qui magnus amator es mulierum.) *ibid. sc. 1. a. 2.* Non adepol, deliqui quicquam in te, ô uxor. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Num quis fervorum deliquit. *Ibidem.* Quid ego tibi deliqui, si cui nupta sum, tecum fui? Idem *Amph.* Si quid ille deliquerit, tanto accuabo amplius. Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Quid ego deliqui? Idem *Capr. sc. 5. a. 3.* Quid deliquit? Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.* Quoniam verò prætermittere ea quæ præteriri non debent, peccare est, delinquere pro peccare ponitur. Cic. 3. *de nat. deor.* Fertène civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius, aut nepos, si pater, aut avus deliquisset? Plaut. *in Menach.* Ne tu delinquas, neve ego irascar tibi. ¶ Propriè tamen delinquere minus est, quàm peccare, unde apud Jurisconsultos obligationes ex delictis privatis nasci dicuntur: accusationes ex criminibus. Cic. *de Invent. 2.* Nam necesse est eum, qui velit peccare, aliquando primùm delinquere. Ex Horomano.

DELINŪOR, passivum. Papin. *l. si adulterium, §. fratres denique. ff. ad legem Iul. de ndult.* Adulterii crimen quod pubertate delinquitur, non excusatur. Cic. 1. *Offic.* Si quid delinquitur, sit nescio quomodo, ut magis in aliis cernamus, quàm in nobismetipsis. Gell. c. 2. *lib. 5.* loquens de libris: Si in una uspiam litera delictum esset.

¶ Delinquentia, id est, actus delinquentis, peccantis: sicut peccantia, nocentia, obvenientia, prospicientia. Tertull. ¶

DELŪIQUŪM: Defectus. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα.* GALL. *Defaut, de failance.* ITAL. *Diffetto, mancamento.* GERM. *Ein gebraffen / abgung / oder abbruch.* HISP. *Menoscabo d falta.* ANGL. *A lak, a failling.* } Plaut. *in Capr. sc. 4. art. 3.* Hoc si secus reperies, nullam causam dico quia mihi & parentum, & libertatis apud te deliquium sit. Deliquium Solis, quum luna inter solem terramque interposita, lumen ejus nostro eripit conspectui. Plin. *lib. 2. cap. 12.* ¶ Deliquium animi, *καλυψα*, quum animus linquitur, & quis animo deficit, quod medicæ *συνκοπην* vocant.

DELŪIQUŪM, deliqui. Minus. { *ῥῶν ἀσῶν.* GALL. *Moindre, manque.* ITAL. *Meno, manco.* GERM. *Minder.* HISP. *Menos.* ANGL. *Lesse, manke.* } authore Fisto, qui Plautum ejus rei testem dicit: sed ejus verba non affert. *In Casina* autem, ubi nonnulli legunt *Deliquum*, legendum est *deliquium*, authore Varr. *lib. 6. de ling. Lat.*

DELŪICTUM, Peccatum. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα.* GALL. *Faute, peché.* ITAL. *Delitto, peccato.* GERM. *Ein sünd oder sesh.* HISP. *Pecado, menoscabo.* ANGL. *A faulte, an offence.* } à delinquo, is, quòd qui peccat, delinquat officium suum. Nam propriè delictum est, quum non fiunt quæ fieri debent. Plaut. *in Bacch.* Sine hoc exorare me obsecro abs te, ut istud delictum desistas tantoperè ire oppugnatum. Plin. *lib. 14. cap. 1.* Atque etiam in delictis pœnam ipsam ignorat. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

————— *Cum te delicta notantem Præterit* (id est, Censorem.)

DELŪIQUEO, es, ere, vel Deliquesco, is, delieui: Dissoluo, liquefio, difflo. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Se fondre & venir en liqueur.* ITAL. *Risolversi, divenir liquido.* GERM. *Berschmelzen.* HISP. *Derretirse.* ANGL. *To melt, to be readie to mell.* } Ovid. 4. *Metam.*

Protinus imbutum celesti nectare corpus Delicuit
Idem 17. *Metam.*

————— *flendo*
Delicuit, stagnumque suo de nomine fecit.

Colum. *lib. 12. cap. 41.* Hæc ita coquantur, ut omnia poma deliquescant cum multo. ¶ Per translationem, Cic. 4. *Tusc.* Nec sitienter quid experens ardeat desiderio, nec alacritate futili deliquescat.

DELŪIQUŪA, arû: Stillicidia. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Gouttieres.* ITAL. *Solchi da condurre via l'acqua.* GERM. *Die stier in welche das wasser der tachtropfen selt vnd hinweg fleusst.* HISP. *Sulcos para sangrar el agua lluvia.* ANGL. *Gutters in to the which caves do drappe.* } et, Deliquia quæ stillicidia excipiunt in cavedio, *Vitr. lib. 6. cap. 3.* Cavedia autem despluviata sunt, in quibus deliquia aquam sustinentes, in stillicidia rejiciunt. Quædam exemplaria habent, *aream sustinentes.*

DELŪIQUO, as, deliquare, Effundo, { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Verfer quelque liqueur d'un vaisseau en autre, faire découler.* ITAL. *Versare un liquore in altro vaso.* GERM. *Abgießen / abschütten.* HISP. *Derramar de un vaso en otro.* ANGL. *To drayne out wacer, to powor out licour.* } Col. *lib. 12. cap. 39.* Deinde post viginti, vel triginta dies quum deferbuerit, in alia vasa deliquare, & confestim opercula gypfare & pelliculare. ¶ Deliquare item est, ex turbido liquidum facere. Varro *lib. 6. de ling. Lat.* Turbida quæ sunt, deliquantur, ut liquida fiant. Hinc deliquium, deliquandi actio. Plaut. *in Casin.* Sine amer, sine quod lubet id faciat, quando tibi nil domi deliquium est, id est, quandoquidem nihil turbulenti, nihil molestiæ domi tuæ habes, ut quemadmodum cæteri quoque habeas quod sufferas.

DELŪRO, as: A recto decedo. { *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *ῥῶν ἀσῶν. κάλυψα, κάλυψα.* GALL. *Fourvoyer de la raye en labourant, n'aller point droit, rêver, radoter.* ITAL. *Partirsi dal vero, deviare dal dritto.* GERM. *Nâben außhin auß der rechten fuhren / fâhren / irr gehn / in abawig kommen.* HISP. *Desvariav.* ANGL. *To dote and waxe foolish.* } Translatio ab aratore: nam Lira est recta fossa, quæ in agris ducitur, ut in eam aqua pluvia & terræ uligo defluat. Et quia rectus est sulcus, delirare dicuntur, qui extra sulcum, id est, à recta via declinant. Plaut. *in Epid.* Profectò deliramus interdum senes. Cic. 1. *Tusc.* Adcône me delirare censes, ut ista esse credam? & *lib. 1. Offic.* Falli, errare, labi, decipi, tam dedecet quàm delirare, & mente esse captum. Horat. *lib. 1. epist. ad Lollium.*

Quicquid delirant reges, plebuntur Achivi.
Plaut. *Amph.* Hæc qui ludificat dictis delirantibus. *Ibid.* Delirat uxor.

Dēlta, *Δ*, insula est in Nilo *Ægypti* fluvio, non procul ab Alexandria: ita dicta, quod literæ Græcæ *Δ*, imaginem referat. Hircius *lib. 4. bell. civil.* Locus, inquit, est illarum fere regionum nobilissimus, non longè ab Alexandria, qui nominatur Delta, quod nomen à similitudine literæ cœpit. Nam pars quædam fluminis Nili derivata inter se duobus itineribus, paulatim medium inter se spatium relinquens, diversissimo ad littus intervallo à mari adjungitur. ¶ Est item Delta nomen urbis non procul à Syria, teste Stephano. ¶ Item pudendum muliebres.

Deltius, literatus homo, Doctor. Gloss. Isid. ¶ **Dēlton**, *Δελτον*. Signum est in cœlo supra Arietis caput positum, triangulari figura, à Græcæ literæ imaginem referens, à qua etiam nomen habet, duobus æquis lateribus, uno breviori, in unoquoque angulo stellam habens. Cic. in *Arati Phœnom.*

*— Deltoton dicere Graij
Quod soliti simili quia formâ litera claret.*

Dēlubrum, locus in quo Dei simulacrum dedicatum est. ¶ *τίμω*, τὸ. GALL. Temple, lieu consacré aux dieux à la mode des Payens. ITAL. Delubro, templo, chiesa. GERM. Ein tempel/ ein gödentüchen. HISP. Templo. ANGL. A temple of the heathen goddess. ¶ Ita dictum, quod in eo dii ponantur: sicut candelabrum dicitur, ubi candela ponitur. Author est Varro, & Macrobius. *Saturn. lib. 3. cap. 4.* Cicero. *3. de nat. deorum.* Est enim mihi tecum pro aris & focus certamen, & pro deorum templis atque delubris. Virg. *2. Aeneid.*
*At gemini lapsu delubra ad summa dracones
Effugiunt.*

¶ Alii accipiunt pro loco ante aras, ubi aqua currit: à diluendo. Religio enim sacrificii apud antiquos exigebat, ut ante sacrum sacrificulus manus ablueret. ¶ Alii delubrum Dei simulacrum accipiunt, à delibrato ligno ita dictum, *ἐλασ*. Plinius, Præcipuam eam esse arborem circa Ammonis delubrum. ¶ Vide Suet. in *Vitellio, cap. 3.* ¶ Delubrum. Corv. Front. *de different. vocab.* dicit esse in quo homines pericula sua deluunt, quum vel pilum, vel scutum, vel alia votis suscepta ponunt. Quomodo autem differat à fano, templo, sacello, & luo, vide in dictione *Fanum.*

Dēluctōr, aris: Luctor. ¶ *δρῶν* *νεβῆκ*. *παλῶν*. GALL. Lutter contre. ITAL. Giocare alla lotta, lotare. GERM. Ringen. HISP. Luchar. ANGL. To struggle. ¶ Plaut. *Persa*, Cum avibus Sympthalicis, cum Anteo deluctari mavelim. *D. lucto*, *α*. Activum. Idem *Trin.* Quibus ærumnis deluctavi, filio dum divitias quæro?

Dēludo, is: Irrido, decipio. ¶ *δρῶν* *τσίχέκ*, *αὐτῆ* *λαβῆ*. *καταπιζῶ*. GALL. Abuser quelqu'un, le tromper, se joûer de luy, s'en moquer. ITAL. Bessare, schernire. GERM. Verspotten/ verlachen/ speyen. HISP. Burlar y escarnecer. ANGL. To mak, to deceive. ¶ Deludimus verbis: Eludimus rebus. Plaut. *Amph.* Timet homo, deludam ego illum (verbis, sup.) Idem *Pseud. sc. 3. a. 2.* Ego hac Epistola tres deludam. Item, Vin' herum deludam? L. Dignus est sanè. Idem *Asin. sc. 4. a. 3.* Te ut deludam contra lusorem meum. Idem *Amph.* In partem hanc delude. Idem *Asin. sc. 3. a. 3.* Satis delusum cenleo. *Ibidem.* Idem *Asin.* Furficer etiam me delusisti. Idem, Quid me deluditis, & nocte excluditis foras?

Dēludificōr, aris, ari. ¶ *ἀλαπαζῶ*, *καλοῦμαι*. ANGL. To beguile, to mock. ¶ Idem quod Deludere. Plaut. *Mostell.* Deludificatus est me hodie in perpetuum modum.

Dēlumbo, as: Lumbos frango, debilito. ¶ *δρῶν* *δρῶν*, *ἐλασ*. GALL. Errener, affoiblir, rompre les reins. ITAL. Dilombare, indobolire. GERM. Kräftlos machen / einem schlagen daß er die lende nit mag naher bringen. HISP. Deslombo, derrengar, enflaquecer. ANGL. To broack the loynes, to make weak and feble. ¶ Plinius *lib. 28. cap. 4.* Hæc sæpe delumbata quadrupede approbatur. Vide *Lumbus.*

Dēlumbis, e, adject. quod lumbis caret, & ideo debile. ¶ *ἀδρῶν*, *ἀδρῶν*. GALL. Errené, qui a les reins rompus, effeminé. ITAL. Dilombato, debole. GERM. Dem die lende ab ist. HISP. Deslombo, derrengado, flaco. ANGL. Without loynes, weak. ¶ In lumbis enim vires corporis sitæ sunt. Plin. *lib. 10. cap. 33.* Perdix pragravem, ante delumbem sese simulans. ¶ D. lumbis, mollis, & effœminat. Pers. *Sat. 1.*

*— summa delumbe saliva
Hoc natat in labris.*

Dēlūo, is, utrum: Depurgo, diligenter luo, lavo. ¶ *δρῶν* *βέρ*. *ἀδρῶν*. GALL. Effacer en lavant, laver & nettoyer. ITAL. Lavare, purgare. GERM. Mit wäschen reynigen/ sauber aufwäschen. HISP. Lavar. ANGL. To rinse and wash cleane. ¶ Cato, Laferpitiū aceto deluito. ¶ Deluere item est madefaciendo aliquid delere. Varro, Obortæque inter legendam lachrymæ literas deluebant.

Dēlūto, as: Luto aliquid obduco. ¶ *καταπιζῶ*. GALL. Enduire de bouë, embourber. ITAL. Smaltare, lutare. GERM. Nächstichtig machen/ mit leim oder kâht versudeln. HISP. Cubrir de lodo. ANGL. To dawbe and oversmere with clay. ¶ Cato *de re rust. cap. 128.* Habitationem delutate quum volueris, terram quàm maximè ceterosam, vel rubricosam sumito. Inde fit Delutamentum.

Dēmadēo, es: Madeo. ¶ *βέζω*. GALL. Estre tout moillé, estre fort trempé & humide. ITAL. Essere humido. GERM. Gantz nass oder feucht sein. HISP. Mojarse. ANGL. To bewet. ¶ Ovid. *5. Trist.*
Et te flente suos demaduisse sumis.

Demades, *δημάδης*, Atheniensis orator fuit, Demosthenis æmulus, eique adversas in Republica partes fovens. Nihil enim aliud Demosthenes, quàm patriæ libertatem spectabat: ille ex Macedonum gratia potentiam quærebat & opes. Hunc jam ætate confectum, & ex nimio luxu ad summam jam inopiam redactum, cavillatus est Antipater, victimis cæcis similem esse, de quibus nihil nisi lingua jam superest. Vide Plutarch. in *vita Demosthenis*, & Quintilian. *cap. 17. lib. 2.*

Demænetus, *δημῆνός*, nomen viri proprium apud Plaut. in *Asin.* & significat populaream & idiotam.

Dēmagis, valde magis, ex D: & Magis. Lucilius *lib. 16.*
Rex Cotys ille duos ventos Austrum atque Aquilonem

*Novisse aiebat solos se demagis, istos
Ex nimio Anstellos nec nosse putare, nec esse.*

¶ Item, Demagis antiqui, pro minus dicebant, ait Festus. **Dēmagōgī**, apud Athenienses vocabantur duces quidam vulgi, populiarem auram concionibus aucupantes, homines populariter factiosi. Budæus in *l. venditor, commun. pradior. in Pandect.*

Dēmando, as: Committo, injungo, & *דפיקה* *hiphkid.* *ἐπιπέτω*. GALL. Bailler charge & commission, commettre & encharger. ITAL. Commettere del tutto. GERM. Befelhen/ einem etwas in befehl geben. HISP. Encomendar. ANGL. To give commission and charge. ¶ Liv. *8. ab Vrbe*, Curam eorum nominatim Legatis, Tribunisque & Præfectis demandabant. Idem *lib. 3. ab Vrbe*, Simulque plures pueri unius curæ demandabantur. ¶ Demandare alicui suam vicem, apud Sueton. in *Caligula, cap. 41.* Et quondam proximo collutori demandata vice sua, progressus in atrium domus, &c. Demandare, pro Valdè mandare. Sueton. in *Neron. cap. 35.* Demandatum bellum. Idem in *August. cap. 10.* Demandare testamentum virgini Vestali. Idem in *Cas. cap. 83.* Ablegare & demandare aliquem. Idem in *Calig. cap. 10.* Lacedæmonii publicè demandatus. Idem in *Tiber. cap. 6.*

Demanium. Terminus est quo utuntur leges ad significandas res dominicas. Itaque res dominicæ, & demanium idem sunt: ut & Domanium.

Dēmano, as: Mano. ¶ *δρῶν* *ιατῆ*. *μεταδιδῶν*. GALL. Sortir & proceder. ITAL. Colare, sorgere. GERM. Stieffen/ oder abhin stieffen. HISP. Manar como agua de fuente. ANGL. To spring out, to proceed. ¶ Catul.

*Ligna sed torquet, tenuis sub artus
Flamma demanat, sonitu suo
Tinnunt aures, gemina teguntur
Lumina nocte.*

Demaratus, *δημαρῆτος*, Lacedæmoniorum dux fuit, qui quum Athenienses, apud quos exulabat, ingens adversus Lacedæmonios bellum parare animadvertisset, plus se patriæ, quamvis ingrata, debere ratus, quàm privatæ amicitie, omnium quæ agebantur, cives suos fecit certiores. Vixit autem tempore Philippi regis Macedonum. ¶ Alius fuit (ut scribit T. Liv. *lib. 1. ab Vrbe*,) Corinthius negotiator dives, qui ob seditiones domo profugus, tyrannidem Cypseli fugiens, in Hetruriam commigravit, comportatis opibus luculentis: qui à Tarquinienis Hetrurizæ populis exceptus, Tarquinium Priscum regem populi Romani ex illustri Hetrusca uxore genuit. Hunc comitari sunt duo ex Corintho fictores, Eucirapus & Eugtannius, à quibus Italiæ traditam plasticen, hoc est, figulinam artem ferunt.

Dēmārcō, debilitate confici, seu arefcere. **Dēmārchūs**, *δημαρχ*. Princeps populi, aut Tribunus plebis dicitur. Spartianus in *vita Adriani*, Fuit Demarchus in patria sua, Athenis, Archon. Plaut. *Curc. sc. 3. a. 2.* Nec Demarchus, nec Comarchus: vulgò, *Burgimagister*, vel *Major*.

Dēmāre, est deorsum penetrare, descendere. ¶ *καταβαίνω*, *καταβαίνω*. GALL. Descendre. ITAL. Discendere. GERM. Hinab gehen/ hinabsteigen. HISP. Decender, passarse de arriba abaxo. ANGL. To go downe. Apuleius, Quæ suis pedibus ad Tattarum demare cogitur.

Dēmācūlum. Descensio ad loca subterranea. ¶ *καταβύσιον*. GALL. Descende. ITAL. Discesa, smontata. GERM. Ein gang nit derschich vnder die erden. HISP. Decendimiento, passamiento de arriba abaxo. ANGL. A going downe. ¶ Sic Remeacula, à remeando. Apuleius *lib. 6.* Proserpinæ nuptiarum demacacula.

Dēmēmīnī, apud Martialem legitur pro Obliviscor. Sic enim habet ille *lib. 1.*

ipse jubet mortis dememinisse Deus.

Sed quoniam hoc verbum alibi non legitur, non desunt, qui hoc in loco malint legere, *Te meminisse.*

Dēmēns, qui est mente diminuta, de mente & sanitate deturbatus, insanus, amens. ¶ *δρῶν* *μεσηυγῆ*, *נבא*, *כסר*, *חשיל*, *סכר* *sachal*, *הול* *holél.* *μεσηυγῆ*, *μεσηυγῆ*. GALL. Insensé, qui est hors de sens. ITAL. Pazzo, stolto, fuor di mente. GERM. Unsinig. HISP. Loco d sin algun iuyzio. ANGL. Vood, mad, enraged. ¶ Cic. in *Offic.* In tranquillo tempestatem adversam optare, demens est. Terent. in *Andr.* Quid hoc? adeone est demens ex peregrina? Cic. in *Pison.* Ego te non vecordem, non furiosum, non mente captum, non tragico illo Oreste, aut Athamante dementiorem putem, qui sis aufus, &c. Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*
Et carmen demens, carmine lasus amo.

Ibidem, *Sape manus demens, studii irata sibi que.*

Dēmēntia: Amentia, stultitia. ¶ *δρῶν* *σεχίβαχόν*, *שכח* *schichluch*, *הול* *holeluth.* *παρρησία*. GALL. Folie, demence, quand on est hors de son bon sens. ITAL. Stoltizia, mancamento di cervello. GERM. Unsinigheit/ taubsucht. HISP. Locura sin consejo, desvario. ANGL. Madnesse, woodnesse. ¶ Cicero. *3. Tusc.* Nec minus illud acutè, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominaverunt amentiam, eandemque dementiam. Idem *4. in Catil.* Qui autem ex numero civium dementia aliqua depravati, hostes patriæ semel esse ceperunt, &c.

Dēmēntēr, adverbium: Insanè. ¶ *ἀνοήτως*. GALL. Folement, sans raison. ITAL. Pazzamente, senza ragione. GERM. Unsinigentlich/ unvernunftig. HISP. Locamente. ANGL. Madly. ¶ Cic. *3. in Cat.* Tanta res tam dementer credita.

Dēmēntio, is: De mente exeo, deliro, insanio. ¶ *δρῶν* *βισχ* *bisch* *taghghéab*, *ה* *hal*, *כסר* *nischal.* *μεσηυγῆ*. GALL. Affoiblir, de venir insensé. ITAL. Impazzire, uscire di mente, diventare matto. GERM. Von sinnen kommen/ taub werden. HISP. Enloquecer. ANGL. To waxe mad or to ourage. ¶ Lactant. *lib. 4.* Ecce aliquid instinctu dæmonis percitus dementit, effertur, insanit. Lucrēt. *lib. 4.*

Sape animus dementit enim, deliraque fatur.

Demēto, as: Desipio, infanio. ξ αγωση hischtaghghéah, 777 hal, 7777 nischál. 7777, 7777. GALL. Devenir fol & insensé. ITAL. Impazzire. GERM. Unsinnig sein/gen unsinnig machen. HISP. Enloquecer. ANGL. To waxe mad or foolish. } Apul. in magia, Confessa est sese meâ magiâ in amatorem deductam dementare. ¶ Dementare, in activa significatione legitur pro impellere ad insaniam: sed in Sacris tantum literis, ut in actis Apostolicis de Simone quodam Mago, qui Samaritanos dementerat.

Demētiōr, valde mentior, κατὰ δόξαν. Apulcius in Apologia, Et ex eo sacro cupisse dementiri.

Demēro, es, ui, itum, quasi lucrō. ξ δειμιόμην. GALL. Gagner, pratiquer, meriter. ITAL. Guadagnare, meritare, obligare alcuno per meriti. GERM. Verdienen/ gewinnen. HISP. Ganar sueldo, obligar à otro con beneficio. ANGL. To winne, gettor deserve. } Plaut. in Pseud. sc. 7. a. 4. Quid mercedis Petasus hodie domino demeret? Gell. cap. 8. lib. 1. Lais Corinthia ob elegantiam venustatēque grandem pecuniam demerebat. ¶ Est etiam Demero, præcipue cum accusativo personæ junctum, idem quod suo sibi merito aliquem devincere. Ovid. in Epist. Heroid.

Dic mihi, quid feci, nisi non sapienter amavi? Crimine te potui demeruisse meo.

Suet. in Aug. cap. 8. Profecto mox avunculum in Hispanias adversus Cn. Pompeii liberos, vix tam firmus à gravi invalitudine, per infestas hostium vias, paucissimis comitibus, naufragio etiam facto subsequutus, magnopere demeruit. Pro eodem etiam dicimus Demereor.

Demēror: De aliquo bene mereor, concilio, devincio, placo, benevolam facio, beneficium præsto: & exigit accusativum. ξ 7777 ritsáb. 7777, 7777. GALL. Meriter, estre digne, acquerir. ITAL. Meritar beneficii d'alcuno. GERM. Suts omb einen beschulden/ eines gunst verdienen. HISP. Merecer, obligar à otro con beneficios. ANGL. To deserve, to be worthit. } Quintil. Simul ut pleniori obsequio demereret amantissimos mei. Colum. lib. 1. cap. 14. Quamobrem amēnitate aliqua demerenda erit, quò patientius moretur cum viro. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Cui ter demeritas dem lætitiis.

Demētēr, δημήτηρ, dicta est Ceres. Gemeter, id est, terræ mater. Hinc apud Galien. lib. 2. de alimentis, legimus: Demetria signa, id est, Cerealia, & frumentaria.

Demēro, is. Immergo, seu aqua obruo. ξ 7777 hischkiab. 7777. GALL. Plonger dans l'eau, mettre à fond, submerger. ITAL. Affondere, sommergere nell'acqua, profundare. GERM. Under das wasser trucken/ hinunder sencken. HISP. Cabullirse debaxo del agua. ANGL. To plunge or diepe in water. } Ovid. Epist. 5. ——— obsecram ponto demergise puppim.

Plin. lib. 32. cap. 2. Idem loligines evolare aqua tradit, tanta multitudinis, ut navigia demergant. Demersus ære alieno, Liv. 2. ab Urbe, Totam plebem ære alieno demersam esse, nec sisti posse nisi omnibus consulatur. Cic. pro Sylla, Patriam demersam extuli. Demersæ leges opibus. Idem 2. Offic. Demersi mari pulli. Suet. in Tib. cap. 2. Demergere in consensum & tenebras. Senec. de cons. ad Polyb. cap. 1. al. 20. & cap. 13. al. 32. ¶ Demergere se translate dicitur pro altè penetrare atque insidere. Cels. lib. 7. cap. 5. Si telum vel ossi inhæsit, vel in articulo se inter duo ossa immerfit.

Demētior, iris: Metior, describo, dimetior. ξ 7777 madháb. 7777. GALL. Mesurer diligemment & par le menu. ITAL. Misurare con raggione. GERM. Fleißig mäsßen. HISP. Medir rayando y con razon. ANGL. To measure diligently. } Cic. 3. de Orat. Quæ non insidiis, sed aperte & palam laborat, ut verba verbis, quod demensa & paria respondeant. Cic. 2. de nat. Deor. Atque ita demetita signa sint, ut in tantis descriptionibus divina solertia appareat. Ibid. Eorum enim cursus demetiti, maturitates temporum, & varietates, mutationēque cognovimus.

Demensūs, a, um, partit. ex demetior: Mensuratus. ξ 7777 namádh. 7777. GALL. Mesuré. ITAL. Misurato. GERM. Gemäsßen. HISP. Medido. ANGL. Measured. } Plaut. Menach. Nunc argentum vobis demensum dabo. Cic. de Orat. Ut verba verbis quasi demensa & paria respondeant.

Demensum, substantivum, mensura erat frumenti, quam servis admetiebantur singulis mensibus domini, ad totius mensis victum. ξ 7777 chók. 7777. GALL. Vne quantité de grain qu'on bailloit aux serfs pour leur provision pour chaque mois. ITAL. Quantita di grano che si dava anticamente per la stessa di un mese. GERM. Ein gewisse maß oder portz so ein Herr seinem knecht gab/ ein monats frist das rausß natung zuhaben. HISP. Medida rayda que se dava à los servos. ANGL. A quantite of graine which maisters gave to thair servantes monethly, allowance. } Terent. in Phorm. Quod ille unciatim vix de demenso suo, suum defraudans genium comparfit miser. Servi enim quaternos modios accipiebant frumenti in mensē, ait Donatus.

Demētūs: Dimensus, descriptus. Cic. 2. de nat. deor. Atque ita demetita signa sint, ut in tantis descriptionibus divina solertia appareat.

Demēto, is: Meto. ξ 7777 katsár. 7777. GALL. Moissonner, cueillir les bleds quand ils sont meurs. ITAL. Mietere. GERM. Abschneiden/ abmágen. HISP. Segar. ANGL. To reape or mewe. } Cat. Sole sub ardenti flaventia demetit arva.

Colum. lib. 10. Et vos agrestes duro qui pollice molles Demetit flores.

Cic. 2. de nat. deor. Neque enim serendi, neque colendi, neque tempestive demetendi percipiendi fructus, neque condendi, ac respondendi ulla pecudum scientia est.

Demessus, a, um, participium: ut, Flos demessus virginco pollice. Virg. 11. Aeneid. Ense demetere aliquem. Valer. 3. Argon. Hic Alyn: hic rigido transcurrens demetit ense Protinus insignem cithara, cantūque fluentis Dorcea.

Livius lib. 4. d. 4. Demessum est quod erat maturius. Demétrās, δημητριάς, vulgò Dimitriada. Thessaliæ oppidum est, quod prius Pagala dicebatur. Author Plin. lib. 4. cap. 8. Steph. à Demetrio rege dictum putat, qui ea in ora regnavit, & civitates quotquot sub Pelio erant, evexit. Idem alteram ejusdem nominis urbem in Macedonia collocat, & tertiam in Perside juxta Arbelum.

Demétrum, δημητρον. Locus in finibus Thessaliæ, circa campum Crocorum & Amphrysum fluvium. ¶ Est præterea ejusdem nominis civitas in Æolide, teste Steph.

Demétrūs, δημήτριος; Antigoni Macedonum regis filius, & patris in regno successor, qui propter insignem in expugnandis urbibus virtutem, πολιορκητής, hoc est, urbium expugnator dictus est. Hic post Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, transmissio Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Cassandri Ptolemæique imperio liberavit: Cyprum victo Ptolemæo navali prælio recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò, quum bellum adversus Antiochum suscepisset, acie victus, in illius quibus testatam Antiochus, & in Chersoneso liberæ custodiæ permittus, quum majorem voluptatum, quam salutis rationem haberet, morbo ex incontinentia correptus periit. Hunc Plutarch. in Paralleliis, cum Antonio Triumviro in contentionem adducit. ¶ Fuit & alius Demetrius Phalereus, Theophrasti discipulus, qui ob eximias virtutes Atheniensibus præfuit annis decem, trecentisque sexaginta statuis æreis honoratus est. Hic (ut Plutarchus inquit) monebat Ptolemæum regem, ut de regno, imperioque libros sibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris scripta sunt. De hoc sic scribit Cic. in Bruto, Demetrius Phalereus eruditissimus quidem ille omnium horum, sed tam armis institutus, quam palæstra. Itaque delectabat magis Athenienses, quam inflammabat. Processerat enim in solem & pulverem, non ut militari tabernaculo, sed ut à Theophrasti doctissimi hominis umbraculis. Hic primus inflexit orationem, càmque mollem teneramque reddidit, & suavis sicuti fuit, videri maluit, quam gravis. ¶ Fuit præter hos & Demetrius Syrus, dicendi magister non ignobilis: cujus etiam meminit Cic. in Bruto.

Demīculus, ορεφίος μακρόν. Gloss. an quo aliquid demitur è cratere: ut sit cyathus.

Demigrāre, est de uno loco in alium domicilium transferre, aliò ad habitandum ire, discedere. ξ 7777 ghaláb. 7777. GALL. S'en aller d'un lieu, changer de pays ou d'habitation. ITAL. Andare de luogo en luogo, partirsi. GERM. Von einem ort an das ander ziehen/ zu hauff ziehen. HISP. Mudar casa de un lugar en lugar. ANGL. To passe away, to go out of one place to an other to dwell. } Plaut. Amph. Animam amittunt prius quam loco demigrent. Cic. 1. Tusc. Vetat enim dominans in nobis Deus, injussu hinc nos suo demigrare. Sic dicimus, Demigrare è vita, pro mori. Cic. pro Rabir. Fortissimorum civium mentes, quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse.

Demīnuo, is, ere. Diminuo. ξ 7777 ebiffér. 7777. GALL. Diminuer, amoindrir. ITAL. Sminuire, scemare, menorare. GERM. Mindern/ schweinetn. HISP. Desmenuzar d' menguar. ANGL. To diminish, to make lesse. } Plaut. in Trucul. sc. 8. Jam de hoc obsonio de mina una deminui: modò quinque numos. Idem in Amph. & Men. sc. 2. a. 2. Hac tegula tuam deminuam caput. Vide Diminuo.

Demīnūtūs capite, qui civitatem amisit, vel qui adoptatus in alienam familiam transit, vel per emancipationem sui juris factus est, vel qui in hostium potestatem venit, & cui aqua & igni interdictum est. Instit. de capit. dimin.

Demīror, valde miror. ξ 7777 tumáb. 7777. GALL. S'émervueillir fort. ITAL. Maravigliarsi forte. GERM. Sich verwundern. HISP. Mucho maravillar se. ANGL. To wonder and marvel much. } Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Demiror quid sit, & quò evadat, sum in metu. Idem Men. sc. 1. a. 5. Demiror ubi nunc ambulet Messenio. Terent. in Hecyr. Sed demiror quid sit, quamobrem tan-topere hoc omnes nos celate volueris. Cic. ad Attic. lib. 14. Et si ad dis Lamiam, quod demiror equidem. Plin. lib. 31. cap. 6. Homerum calidorum fontium mentionem non fecisse demiror. ¶ Aliquando demirati, est nescire: quoniam (ut Donatus inquit) admirationem ignorantia facit. Terent. Quid mihi dicere, & quam causam reperient, demiror. ¶ Demiranda multa facere. Gell. cap. 8. lib. 16.

Demītīgo, as: Mitigo. ξ 7777 hechelik. 7777. GALL. Adoucir, appaiser, amollir. ITAL. Mistigare, pacificare. GERM. Begütigen/ mildern. HISP. Amansar, d' ablandar. ANGL. To appease, to mitigate, to assuage. } Cic. Astic. lib. 1. Nosmetipsi qui Lycurgi à principio fuissetus, quotidie demitigamur.

Demītto, deorsum mitto, inclino, deprimò. ξ 7777 horidh. 7777. GALL. Abbaïsser, mettre bas, avaller, abatre. ITAL. Mandar giù, mandare de alto à basso. GERM. Abhin lassen/ nider sich schietten. HISP. Embiar de arriba abaxo. ANGL. To lett or cast downe. } Virg. Eclog. 4. Iam nova progenies cælo demittitur alto.

Salust. Cum machinis & strepitu demissum victoriæ simulachrum coronans capiti imponebat. Senec. cap. 11. de tranq. Hoc si quis dictum in medullas demiserit. Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist.

Inque meos si non lacrymas demittere casus (vulgò dimittere.) Senec. cap. 22. de cons. ad Marc. Demittunt in viscera manus totas Medici. ¶ Inde demissitæ tunice dictæ, longæ & demissæ ad talos, & nulla zona succinctæ, πηδῆσαι. Plaut. in Pænul. Sanè genus hoc mulierosum est, tunicis demissitiis. ¶ Item, Demittere animum, est humiliare, κατὰβάξαι, κατανοῦν. Ita dicimus esse demisso animo, qui est dejectis spiritibus, κατὰφῆς, στωϊστικῶς. Cic. in Epist. Timido animo, humili, demisso. Idem de fin. bon. Si vincunt, efferant se, victi debilitantur, animosque demittunt. Cæsar. 1. bell. Gall. Sed tristis capite demisso terram intueri. Virg. lib. 3. Georg.

demissa aures: incertus ibidem

Sudor. Idem Aeneid. 1. Tum breviter Dido vultum demissa profatur.

¶ Item.

¶ Item Demittere, significat Defodere, κατέβησαν. Idem Georg. 2.

— alieque iubebis
In solido puteam demisti, omnemque repones
Rursus humum.

¶ Demittere mentes. Virg. lib. 11. Aeneid.

Demittunt mentes, it scissa veste Latinus.

Id est, desperant, interprete Scivio, sicut contra, sperantes aliquid, erigunt mentes. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Odor demissis pedibus, & demissis manibus volat. Robora demittere ferro, est cadere arbores. Valer. lib. 1. Argon. Per aurem demissa, id est, audita. Horat. Genus demissum ab Aenea, id est, deductum: apud eundem Horat. 2. serm. satyr. 5.

Dēmissus, a, um, participium. Humilis, fractus, sordidus. מורר מורר *murrah*. מורר מורר *murrah*. מורר מורר *murrah*. GALL. *Abbaissé*, *avallé*. ITAL. *Abbassato*. GERM. *Xbhin gelassen / vnder sich gesenckt*. HISP. *Abaxado*. ANGL. *Sent or cast downe, loxe done, humble*. Cic. *pro Cluent*. At C. Fabritius a subfelliis demisso capite discesserat. Plin. lib. 11. cap. 37. Tum siquidem inferiore labro demisso ad, &c. Ovid. *Eleg. 4. lib. 3. Trist.*

Effugit hybernas demissa antenna procellas.

Gell. cap. 3. lib. 4. Demissis crinibus Junoni pellex agnum foeminae credito.

Dēmissio, verbale: Animi abjectio, infractio, debilitatio. שפלות *schiphlath*. שפלות *schiphlath*. שפלות *schiphlath*. GALL. *Ravallement, rabaissement*. ITAL. *Abbassamen*. GERM. *Niderlassung / demüt*. HISP. *Abaxamiento*. ANGL. *A sending or letting done discouraging*. Cic. 3. *Tusc.* Verisimile est igitur, in quem cadit aegritudo, cadere in eundem timorem, & infractionem quandam animi, & demissionem.

Dēmissē, adverbium: Humiliter. κατεμύστος, κατεμύστος. GALL. *Bassement, ayant perdu le cœur & le courage, laschement, humblement*. ITAL. *Humilmente, bassamente*. GERM. *Nider / demütiglich / hidert / trachtiglich*. HISP. *Baxa y humilmente*. ANGL. *Humbly, lowly*. Cic. 5. *Tusc.* Non est ausus clare & ample loqui, quam humiliter, demissēque sentiret. Cels. 2. *bell. civil.* Hæc quam potest demississimè atque subjectissimè exponit. Volare demissus. Ovid. 3. *Trist.*

Dēmium, δῆμιον. Gemma est ex sardæ generibus, à pinguedine dicta. Græci enim δῆμιον, pingue dicunt, qua voce etiam Homerus frequenter utitur. Nec fuit in usu antiquorum gemma ulla frequentior, ut Menandri fabulæ testantur. Plin. lib. 37. cap. 7. In India trium generum, rubrum, & quod demium vocant à pinguedine, tertium quod argenteis bracteis sublimitur.

Dēmürgus, δῆμυργός. Summus erat magistratus in quibusdam Græciæ civitatibus. Liv. 2. *bell. Maced.* Tum inter magistratus gentis (Demürgos vocant,) decem numero creantur, certamen nihilo segnius quam inter multitudinem esse. Alii legunt *Damiurgos*, Dorice, qui ἐπιδημιουργός, Thucyd. Similes Atheniensium Demarchis. Vegetius, *Damiurgus civitatum, qui summus est magistratus*. ¶ *Demiurgus* item Græcis opificem, sive artificem sonat: unde & Plato naturam rerum omnium opificem, vocat *Demiurgum*.

Dēmo, is, ex De, & emo, abjecta e, significat detraho. לקח *lakach*, חסר *haser*. חסר *haser*. חסר *haser*. GALL. *Oster de quelque chose, excepter, retrancher*. ITAL. *Dittrarre, scemare, levare di qualche cosa*. GERM. *Hins nemen / abnemen / etwas von einem ding thun*. HISP. *Saccar à quitar de otra cosa*. ANGL. *To tak away, to abate*. Terent. *in Eunuch*. Inde aurum mulier sibi clam demit. Cic. 3. *de nat. deor.* Idemque Æsculapii Epidauri barbam auream demi iussit: Celsus lib. 8. cap. 4. His ita succurrendum est, ut tamen quam minimum ex osse dematur. Cic. 4. *Acad.* Quum aliquid minutatim & gradatim additur, aut demitur. Suet. *in Tiber. cap. 58. & in Calig. cap. 22.* Demere caput statuae. Ovid. 13. *Metam.*

— sed demit honorem

Æmulus Aiaci.

Idem *Eleg. 4. lib. 4.*

— in omnibus actis

Ultima si demas, vita tuenda mea est.

Idem *ibid. Eleg. 7.*

— dum charta vincula dempsi.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Deme mihi studium, vita quoque crimina demes.

ibid. Eleg. 5. lib. 3.

Spe trahor exigua, quam tu mihi demere noli.

¶ Suet. *in Calig. cap. 33.* Demere cervicem, pro abscondere. Demere caput statuae. Idem *in Tib. cap. 58. & in Calig. cap. 22.* Item demere barbam, pro radere. Idem *in Cas. cap. 67.* & demere ungues, pro præsecare, sive purgare. Plaut. *Aul. sc. 1. a. 2.* Demam coronam (capiti, sup.) Idem *Men. sc. 3. a. 3.* Demere aliquid de re aliqua. Idem *Trinum.* de magnis divitiis si quid demas, plus fit, an minus? Liv. 7. *ab Vrbe.* Aequè impotens postulatum fuit, ut de stipendio equitum ara demerentur. Ovid. *Eleg. 2. lib. 5.*

Exiguum pleno de mare demat aqua (mox detrahat.)

Plaut. *Afin. sc. 4. a. 3.* Demam tibi de ardeo, tolitum ni badizas.

Idem *ibid. sc. 1. a. 4.* Deme istuc (sup. è scriptis.)

Dēmptrūs. לקח *lukhach*. לקח *lukhach*. לקח *lukhach*. GALL. *Ofte*. ITAL. *Tolto*. GERM. *Hinweg genommen / darvon gethan*. HISP. *Quitado de otra cosa*. ANGL. *Taken away abated*. Plin. lib. 15. cap. 17. Demptris forcipe corruptioribus acinis. Ovid. 2. *Metam.*

Paulatimque metu dempto, nunc peccora prabet

Idem *Eleg. 11. lib. 3. Trist.*

Mèque reum dempto sine cruentus aqas.

Dēmōcēdēs, δῆμοκῆδης. Fuit Crotoniata, medicus illustris, qui quam inter Darii captivos esset, & Darius ipse ob luxatum pedem graviter aegrotaret, ita ut jam septem dies noctesque insomnes egisset, nec à medicis ullis juvaretur, ductus in medium Democedes vincus compedibus, Darii penitus liberavit: dehinc summo in honore apud regem habitus est.

Dēmōchārēs, δῆμοχᾶρης. Orator Atheniensis, Demosthenis ex sorore nepos, qui missus cum aliis ad Philippum regem Legatus, petenti

regi quid gratum Atheniensibus facere posset? Si (inquit) resulpendas. Indignantibus ob eam rem cæteris, Rex dimisit incolumem: Vos (inquiens cæteris) renunciate Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Hæc Senec. lib. 3. *de Ira*. Hic etiam historiam earum rerum quæ gesta erant sua ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere scripsit. Author Cic. *in Bruto*.

Dēmocles, δῆμοκλῆς, sive (ut apud Valerium legitur) Damocles; adulatoris eujusdam nomen fuit, qui quum coram Dionysio regum felicitatem supra modum exaggerasset, quod & splendidissimè amicitentur, & lautissimè victitent, Rex quasi vit, vellerne suam eunt eo conditionem permutare. Quumque annuisset, ornatum regia purpura iussit eum accumbere mensæ omni genere deliciarum copiosissimè instructæ: sed supra caput strictum ensen de tenuissimo filo iussit suspendi. Metuens itaque Democles, ne fracto filo ensis sibi in caput decideret, maluit ad pristinum vitæ genus redire; quam tam manifestum vitæ adire periculum: intellexitque, quod res erat, regum vitam in speciem quidem felicissimam videri: si tamen propius inspicias, plenam esse sollicitudinis, & periculi.

Dēmōcōon, δῆμοκῶων. Fuit nothus Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. Hunc Ulysses in bello interemit, ut est apud Homer. lib. 4. *Iliad.*

Dēmōcrātēs, δῆμοκράτης. Insignis athleta fuit, qui consistens in circulo à se circumscripto, à nemine loco moveri potuit. ¶ Fuit & alter Democrates insignis architectus, Alexandri Magni ætate, qui illius iussu Alexandriam in Ægypto metatus est. Suidas.

Dēmōcrātīā, Imperium populare, principatus populi, qualis fuit olim apud Athenienses, & hodie apud Helvetios. δῆμοκρατία. GALL. *Gouvernement populaire, principauté de peuple*. ITAL. *Governo di repubblica de plebei, senza haver superiore; principato del popolo*. GERM. *Ein herschung des volcs / ein solches regiment in welchem das gemein volc im selbs amptleit erwelt*. HISP. *Principado del pueblo*. ANGL. *The ruling or governing of the people*. Hinc.

¶ Democraticus, a, um, ad democratiā spectans. ¶

Dēmōcrātīcī, δῆμοκρατικῶν, qui fovent principatum populi, πρὸς τὸ δῆμοκρατικῶν: qui scilicet populari instituto viventes, dignitatem in libertate constituunt. Oligarchici verò, qui dignitatem partim in censu, & facultatibus, partim in generis nobilitate ponentes, paucorum gaudent principatu. Aristocratici verò, qui virtute dignitatem metientes, optimorum fovent statum. Author Bud. *in Annot. in Pandect.*

Dēmōcritūs, δῆμοκρίτων. Nomen Philosophi Abderitæ, qui accepta à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoscendarum rerum cupiditate accensus, bonam orbis partem peragravit. Postea in patriam reversus cum summa inopia, in hortulo juxta suæ urbis muros se ad solas rerum naturas contemplandas contulit. GERM. *Ein Philosophus welcher ab allen glückselen / ond menschlichen wäsen lacht*. De hoc memorizæ proditum est, quod de quocunque fortunæ casu, & mutabilium rerum audita, in risum solvebatur, sicut Heraclitus in fletum: unde Gelasius nominatus est. Tandem teste Cic. lib. 1. *Tusc.* se occæcavit, ut naturæ secreta subtilius rimaretur. Agebat centesimum & nonum annum quum mortuus est. Dixit omnia ex atomis fieri, ac plures esse mundos, & corruptibiles. Fertur Theologiam ac Astrologiam didicisse à Magis & Chaldæis: cum Gymnosophistis quoque congressus est. In omni denique Philosophiæ genere adeo profecit, ut Pentathlos, sive Quinquertio dici posset. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales disciplina, artiumque omnium peritiam callebat. Hunc Plin. virum sagacem, & vitæ utilissimum fuisse refert, sed nimio juveni mortales studio prolapsum. Constat parte locupletissimo natum fuisse, ut qui totis Xerxis copiis epulum dederit.

Dēmōdōcus, δῆμοδοκος. Nomen citharædi, quem Hom. lib. 8. *Odyss.* inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem, & simul accinentem.

Dēmōlchus, Syracusanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas quatuordecim lingua Dorica. Suidas.

Dēmōlīōr, is: Deturbo, dejicio, disturbo, & Demolio, is. Diomed. lib. 1. de quo paulò infrà. חרס *haras*, נתח *nathats*. חרס *haras*. GALL. *Demolir, abatre*. ITAL. *Difare, struggere*. GERM. *zerstören / niederreissen / abbrechen*. HISP. *Derribar, como edificio*. ANGL. *To cast downe, to abate*. Plaut. *in Amph.* Hæc (fores) illico toto demoliar cardine. Cic. 3. *Offic.* Demoliri ea, quorum altitudo officeret auspiciis. Plaut. *in Bacch.* De me culpam hanc demolibot jam, & seni faciam palam. Liv. lib. 9. d. 4. Demoliri bacchanalia (paulò post, diruere.)

Dēmōlītō, verbale. Dejectio, everfio. חרס *haras*, חרס *haras*. חרס *haras*. GALL. *Demolition, abatement*. ITAL. *Ruina, abbattimento*. GERM. *Zerstörung / niederreissen eines gebews*. HISP. *Derribamiento*. ANGL. *A casting downe, a bating*. ut, Demolitio statuarum. Cic. lib. 4. & 6. *in Verrem*. Opponitur molitioni, l. stipulatio, ff. *de opor. nov. nuntiat*. Siquidem demoliri est extructa diruere: moliri est ædificare. Idem *in Ver.* Dum ea demolitio fieret, Quæstores non triginta adessent.

Dēmōlīō, is, iui, itum, ire. Idem quod Demolior. Diomedes lib. 4. χαλαρώω. ANGL. *To cast downe to the ground*. Alph. *in l. qui insulam 30. ff. locat.* Dominus insulæ, quia ædificia vitium facere diceret, demolierat eam.

Dēmōlītus, a, um, participium. Dejectus, everfusus. חרס *haras*, ניצ *nitats*. חרס *haras*. חרס *haras*. GALL. *Ruiné, abatu, demoli*. ITAL. *Rovinato, abattuto*. GERM. *Zerstört / nidergerissen / zerchleuyft*. HISP. *Derribado, derracodo*. ANGL. *Cast, downe, abated*. Ulpian. *in l. qui tamen, §. 1. quib. mod. ususfruct. amit.* Verumetiam si demolitis ædibus testator alias novas restituerit. Ædificium demolitum, in l. *qui insulam, §. 1. ff. locati*.

Dēmōnāx, δῆμοναξ. Philosophus insignis fuit Adriani temporibus, pecunia contempior, & omnis sollicitudinis expers. Nihil sibi unquam viatici parabat, sed quum esuriret, quam domum primùm apertam offendebat.

offendebat, ingressus jubebat sibi cibum apponi. Centenarius decessit, & funere publico est elatus, ut refert Lucianus.

DĒMONĒSŪS, δῆμονος, Insula est circa Chalcedonem, in qua Cyanus lapis, chrysololla, & aurum invenitur, si Stephano credimus.

DĒMONĪCĀ, δῆμονική, Ephesia mulier fuit eo tempore quo Galli Senones omnem Europam instabant, quæ cupiditate auri capta Brenno hostium duci Ephesum prodidit. Hanc Plutarch. in *Paral.* cum Trepeia puella comparat.

DĒMONSTRŌ, ἀσ: Monstro, indico, ostendo, declaro. { מראה hereáh, הודיח hodiáh. δεικνύμι. GALL. *Demonstrer, monstrer clairement, faire entendre évidemment.* ITAL. *Dimostrare, mostrare.* GERM. *Zeigen, beweisen, fundtbar machen.* HISP. *Dimostrar.* ANGL. *To declare, to show openly.* } Plaut. in *Asin.* sc. 2. a. 2. Et ædes demonstravi nos. Idem *Capt.* sc. 2. a. 3. Dicte, demonstra, præcipe. Item, Homine demonstratris, qui eam abstraherit. Idem *Aul.* sc. 6. a. 4. Hæ regiones mihi ab hero demonstratæ (i. ab absente designatæ ac descriptæ.) Idem *Pseud.* sc. 2. a. 2. & *Cæsar lib. 1. de bell. civ.* Habere se mandata demonstrat. Item, De quibus supra demonstratum est. *Ibidem.* Terent. *Heaut.* Audistis homo iste modò villam demonstravit? Cic. 4. *Verr.* Legatos mittunt, qui eum leges doceant, consuetudinèque omnium annorum demonstrant. ¶ Interdum demonstrare, est argumentis notissimis, & irrefragabilibus ad rei alicujus cognitionem perducere, quod Græci δεικνύμεν appellant. ¶ Demonstrare, pro Narrare. Cic. 1. *de Orat.* Etiam illa cognoram & acceperam, antequam de te dicere-mus, initio conciliandos eorum esse animos, qui audirent, deinde rem demonstrandam, postea controversiam constituendam, tum id quod nos intenderemus confirmandum. ¶ Unde demonstratio, est argumentum firmissimum, per se rei dubiæ faciens fidem. { מראה achaváh. δεικνύμι. GALL. *Demonstration, preuve evidente, declaration manifeste.* ITAL. *Dimostrazione.* GERM. *Ein gewisse bewoörung und beweisung eines dings.* HISP. *Dimostracion.* } Cic. 3. *de Orat.* definit esse rationem, quæ ex rebus perceptis, ad id, quod non percipiebatur, adducit.

DĒMONSTRĀTĪO, Rhetoribus causæ genus, quod in laude vel vituperio versatur. { τὸ δεικνύμεν. ANGL. *A shewing, a declaration.* } Cic. 1. *de Invent.* Si deliberatio & demonstratio genera sunt causarum, non possunt rectè partes alicujus generis causæ putari. Demonstratio est quædam ex instantibus, vel præteritis actantibus notitia, quæ magis dispositio sit liquida, adhibita rei, quæ est in facto, & non quæ est in fieri. Verba Bart. sunt in l. *demonstratio, ff. de cond. & dem.* Demonstratio plerumque rem factam: conditio autem futuram ostendit, l. 3. *ff. de don. Gloss. in rub. de cond. & demost. & l. nominatim, eod. tit.*

DĒMONSTRĀTĪVĒ, Adverbium, δεικνύμεν. Macrobi. *Comm. lib. 6. cap. 16.* Hunc locum demonstrativè terram dicens, in qua erat dum ista narraret.

DĒMONSTRĀTŌR, is. { מראה mareéh, מודיח modhiáh. δεικνύμεν. GALL. *Qui montre évidemment quelque chose.* ITAL. *Chi mostra chiaramente qualche cosa.* GERM. *Ein beweiser/ der einem gewis ein ding anzeigt.* HISP. *El que demuestra claramente alguna cosa.* ANGL. *He that telleth or sheweth openly.* } Col. lib. 3. cap. 10. Itaque hujus rationis demonstratorem magis esse me, quam inventorem, libenter profiteor.

DĒMONSTRĀTĪVŪS, a, um: quod demonstrat { δεικνύμεν. GALL. *Demonstratif.* ITAL. *Dimostrativo.* GERM. *Das da beweisf oder gewis anzeigt wort/ das da bewisen oder angezeigt werden mag.* HISP. *Cosa que demuestra algo.* ANGL. *that which declareth any thing plainlie.* } ut, Genus demonstrativum causæ ab oratore accipitur, in quo orator demonstrat, quod sit in alicujus personæ laudem, vel vituperium. Cic. 1. *de Invent.* Aristoteles tribus in generibus rerum versari Rhetoris officium putavit, demonstrativo, deliberativo, judiciali.

Demophilus, Comici poetæ Græci nomen. Plautus in *prolog. Asinar.* Demophilus scripsit (Græcè sup.) Marcus vortit barbarè (id est, Latine.)

DĒMŌPHŌŪN, ontis, δῆμοφών, vel Demophon, per contractionem, δῆμοφών, Thesei ex Phædra filius & rex Athenarum, qui ab expeditione Trojana rediens, adversis ventis pulsus est in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi, regis filia hospitio & lecto susceptus est: apud quam quum aliquandiu delitisset, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium suscepit, oblitus Phyllidis, cui se rediturum juraverat. Quapropter illa videns se derelictam, amoris impatientia de amygdalo se suspendit. Vide infra, *Phyllis*, ubi hæc copiosius tractantur. Ovid. *lib. 2. de Arte:*
Et tibi Demophon Thesei criminis hæres,
Phyllide decepta, nulla relicta fuit, &c.

DĒMŌPŌLLIS, & Neocles Themistoclis clarissimi Atheniensium ducis filii fuerunt, qui quum apud cives suos meminissent legum, quæ adversus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæli. *lib. 8. cap. 12.*

DĒMŌRDĒO, es, demordi, demorsum, demordere. Morsu decerpo. { מרדח mardach. מרדח. δεικνύμι. GALL. *Mordre quelque chose, emporter avec les dents.* ITAL. *Mordere, pigliare con denti.* GERM. *Abbeissen.* HISP. *Morder, tomar alguna cosa con los dientes.* ANGL. *To bite of.* } Plaut. *Merc.* Aut angue demordia cessavit turgida. Plin. *lib. 28. cap. 4.* Et è ligno fulgure ictò, rejectis post terga manibus, demorderi aliquid, & ad dentem qui doleat, admoveri, remedio esse produnt.

DĒMŌRTŌR, MORIOR. { δεικνύμι. GALL. *Mourir, trépasser.* ITAL. *Morire in tutto.* GERM. *Absterben.* HISP. *Morir del todo.* ANGL. *To die, to perishes.* } Col. lib. 5. Sive enim caput demortuum est, duo induantur statim vimina. ¶ Demoritur te, id est, te deperit, & ardet amore tui. Plaut. in *Mil.* Ea demoritur te, atque ab illo caput abire: odit senem.

DĒMŌRTŪŪS, particip. { δεικνύμι. GALL. *Mort, trépassé.* ITAL. *Morto in tutto.* GERM. *Abgestorben.* HISP. *Muerto del todo.* ANGL. *Dead.* } Cic. *ad Attic. lib. 16.* Nostrique familiares ferè demortui. Idem 6. *Verr.* Sanxerunt ne quis emeret mancipium, nisi in demortui locum. ¶ Svet. in *Claudio, cap. 14.* Terrium autem novo circa principem exemplo in locum demortui suffectus, &c. ¶ Defa-

mata, & demortua vocabula. Gell. *cap. 2. lib. 9.*

DĒMŌRŌR: MOROR, remoror, retineo. { מרר achâr, מרר et hâr. מרר. GALL. *Retarder, amuser, detenir, demeurer.* ITAL. *Indugiare molto.* GERM. *Lang verziehen/ sich lang saumen.* HISP. *Tardar.* HISP. *Tardar.* ANGL. *To stay, to derene or hold backe.* } Lactant. *lib. 4.* Quum Moses dux eorum ascendisset in montem, atque ibidem quadraginta diebus demoraretur. ¶ Accipitur etiam nonnunquam activè, pro detineo. { מרר hikkèh. מרר. GALL. *Detenir, arrester.* ITAL. *Intrammettere.* GERM. *Einem auffhalten/ oder saumig machen.* HISP. *Detener à otro.* } Cic. 3. *de Orat.* Et ne diutiùs vos demorer, exponam. Plaut. *Epid.* Diu me istis demorati. Colum. *lib. 4.* Prudentis magistri est eisdem nomenclationis aucupios quom potiri ne queat, studiosos non demorari. Cæli. *lib. 3. de bell. civil.* Demorari novissimum agmen, ¶ Demorari, pro expectare. Virg. 10. *Æneid.*
Et tua progenies mortalia demoror arma,
¶ Demorari, pro manere. D. *lib. 5. tit. 1. l. 1.* Non compelluntur se Romæ defendere, quandiu legationis causa ibi demorantur.

DĒMŌRTŪŪS, passivè. Gell. *lib. 10. cap. 8.* Hisque ipsis, quæ jam dixi, demoratos vos video alicui, opinor, negotio destinatos.

¶ Demofarius, municeps. L. g. b. ¶

DĒMŌSTHĒNES, δῆμοσθηνος. Nomen Oratoris clarissimi, & Græcorum omnium Oratorum principis. Hic natus patre, qui Cultellarius cognominatus est, quod domi haberet officinam & operarios cultellorum. Relictus puer in hæreditate locupletis, tutorum fraude, & negligentia direptis bonis, vix habuit unde præceptoribus mercedem solveret. Verum quum multo studio & laborioso pervigilio in clarissimum oratorem evasisset, libertatis Græciæ defensor, publicè gravibus concionibus Philippum insectatus est, utpote publicæ libertatis infidiatorem. Post ejus mortem, patria pulsus, tandem revocatus est. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græcis præposito, quum manifestam sibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam insulam (ut scribit Suidas) ubi asylum erat Neptuno factum, concessit. Quò quum venisset, Archias actor tragædiarum, qui ab Antipatro missus erat, ut Demosthenem comprehenderet, primùm ei persuadere conatur, ut unà secum ad Antipatrum se conferret, nihil molestiæ ab eo perpessurus. Cujus fraude intellecta, Demosthenes: Nihil est (inquit) Archia quod coneris: neque enim in scena mihi unquam placuisti minùs, neque nunc persuadebis legatus. Quum autem Archias se per vim detracturum minaretur: Tandem (inquit) Macedonia otacula aperuisti, nam priùs quidem tanquam histrio simulabas. Verum age, parumper expecta, dum pauca domesticis scribo. Hæc locutus, sumpto libro, tanquam scribere vellet, calamum ori admovit, deinde caput veste tegens, se inclinavit: quumque ab ara retraheretur, cecidit, spiransque animam emisit. Hic eloquentiæ studio flagrans jugiter lucubravit, adeò ut duos, vel tres menses continuos domi inclusus, sine intermissione studeret, abrafa parte capitis, ut exundi facultatem sibi præriperet. De hoc Hieronymus, Demosthenes plus olei quam vini expendisse dicitur, & omnes opifices nocturnis semper vigiliis prævenisse.

DĒMŌVĒO, es, ere. De loco moveo, removeo, dimoveo. { מנע benédh, מנע hesir. מנע. GALL. *Chasser ou ester d'un lieu, mouvoir de place, remuer.* ITAL. *Movere di luogo.* GERM. *Demucten/ hindan bes wegen.* HISP. *Mover de lugar.* ANGL. *To remove or put out of a place, or aside.* } Terent. *Adelph.* Cave nunc jam oculos à meis oculis quòquum demoveas tuos. Cic. *pro Scyl.* Ita charus utriusque est, atque jucundus, ut non alteros demovisse, sed utrosque constituisse videatur. Tacit. *lib. 1.* Ne Glanis solito alveo demotus in amnem Arnun transferretur. Cic. 4. *de fin.* Sed tamen tantam vim esse honestatis, tantumque eam rebus omnibus præstare & excellere, ut nullis nec supplicis, nec præmiis dimoveri possit ex eo quod rectam esse decrevit. Liv. 6. *ab Vrbe*, Quantùmque Romana se invexit acies, tantum hostes gradu demoti.

DĒMŪGIO, is, ire. Mugitu implere. { מנע gaháh. מנע. GALL. *Bengler, ou mengler fort.* ITAL. *Muggire.* GERM. *Häufig lüyen wie ein echs.* HISP. *Mucho bramir los buyes, d'vacas.* ANGL. *To beloro much.* } Ovid. 11. *Metam.*
— sed omne
Vulnerat armentum, sternitque hostiliter omnes. }
Et paulò post:
— sanguine littus,
Undaque prima rubet, demugitaque paludes.

DĒMŪLICĒO, es. Valde, seu leniter mulceo: quemadmodum quum tactulos blandè & molliter atrectamus. { מנע masch, מנע ghischschésch, מנע hechelik. מנע. GALL. *Adoucir, manier doucement, tastonner, flatter.* ITAL. *Toccare gentilmente.* GERM. *Sanftig/ nich streicheln, Item/ sanft machen.* HISP. *Tocar blandamente.* ANGL. *To stroke, to rubbe softly in making muche of a thing.* } Nonnunquam etiam mitigo, vel molle reddo. Ter. in *Heaut.* Non pessum pati quin tibi caput demulceam. Liv. 6. *ab Vrbe*, Ne nihil remissum dicatis, remitto, ne utique dorsum demulceatis, quum ex equis descenditis.

DĒMŪLĒTŪS, delinitus, à Demulceor. Gell. *lib. 3. cap. 3.* A, que ita motus & demulctus & captus est.

¶ Demulcia, δεικνύμι δεικνύμι, collectio è multis: sic enim legendum videtur in Glossario. ¶

DĒMŪM, à demo. Tandem, ad postremum. { מנע besoph. מנע. GALL. *Finalement, enfin.* ITAL. *Finalmente.* GERM. *Endlich/ zu len.* HISP. *Al cabo, d' finalmente.* ANGL. *At last finallie.* } Plaut. *Mof. sc. 1. a. 2.* Miserum est opus demum fodere puteum, ubi sitis fauces tenet. Item, Nunc demum redeo domum, Idem *Men. sc. 2. a. 4.* Tum demum sciam rectè movisse, si tu rectè caveris. *Ibid. sc. 4. a. 2.* Nunc demum animus mihi est in tuto loco. Idem *Pseud. sc. 5. a. 4.* Illic ibi demum est locus. Idem *Capt. sc. 3. a. 5.* Nunc demum exterior mihi ob oculos caliginem obtigisse. Idem *Mil. sc. 4. a. 2.* Nunc demum, &c. (verba in pauca conferentis.) Idem *Asin. sc. 4. a. 2.* Nunc demum defecato animo egredior domo. Idem *Aul. sc. 2. a. 1.* Is demum antiquis est adolescens moribus. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* Item,

Dixit, & in pectus tum demum vulnera passum
Qua patuit ferro lethalem condidit ense.

Ovid. 13. Met. Quae demum (increpantis.) Senec. cap. 11. de conf. ad Marc. Demum, pro Post. Suet. in Tib. cap. 68. Terent. in Adolph. Ego novus maritus anno demum quinto & sexagesimo fiam. & Ponitur etiam pro omnino, praesertim quando jungitur cum Is, ea, id, vel cum Ita, Cic. in Salust. Ea demum magna voluptas, aequaliter ac parem verbis vitam agere. Plin. Ea demum sola avium non nisi volatu depascitur. Quint. Ita demum mihi satisfacere, si apud patrem fuisti. & Accipitur etiam pro solum, tantummodo. Plin. de viris illust. Et quum moveri nullis viribus posset, ex libris cognitum est, castissima demum femina manu moveri posse. & Demus, pro demum, veteres posuerunt || ut hodie adhuc dicimus, progreus, & prorsum. || Pacuvius, Quid demus magis commodum est, quam ne turum perduas injuriam pati? Sipontinus. || Demundinat, omnibus notum facit. Gloss. Isid. Melius Denundinat. || Ita Quintilianus, per ἐκείνην ducere. Demurmuro, as, api, atum, are. || דמורמור, דמורמור. GALL. Dire en murmurant. ITAL. Dire mormorando. GERM. Murneln/heimlich etwas maudern. HISP. Dezir murmurando. ANGL. To murmur or whisper. || Ovid. Met. 4. Ter novies carmen magico demurmurat ore. Demus. δῆμος. Locus in Ithaca, alias ποσειδάων dictus. Apud Athenienses vitum signi ficat. Steph. Est etiam pars tribus. || Demusso, mulso. Gloss. demulso. || δαμνός, δαμνωτός. || Demulsata contumelia, id est, dissimulata, & cum silentio, indignationeque transmissa. || GALL. Injure dissimulée. ITAL. Ingiuria dissimulata. GERM. Ein schmach die einer vertrackt und nit auß in lüst. HISP. Injuria dissimulada. ANGL. Disssembled injurie. || Ut Apuleius lib. 3. Mullitare enim proprie est, dissimulandi causa tacere: dictum vel à Græco verbo μύω, vel à μ, littera, quæ est nimirum pressæ vocis, ac penè nullius. Terent. Adolph. Accipienda & mullitanda injuria adolefcentium est. Ubi Donatus exponit, patienter cum silentio perferenda. Demutilo, as, are: Mutilo. || דמולו, דמולו. GALL. Couper & rogner de quelque chose, accourcir, mutiler. ITAL. Mozare. GERM. Stämpeln / abmutzen. HISP. Demoschar à cortar miembro. ANGL. To mayne to cutt of. || Colum. de arbor. Cacumina virgarum, ne luxurientur, demutilato. Demuto, as, are: Muto. || דמולו, דמולו. GALL. Changer ou muer d'un en autre. ITAL. Mutare. GERM. Versendern/verwachsen. HISP. Mudar. ANGL. To change, to move from one to another. || Plaut. in Trinum. Aut si demutant mores ingenium tuum, neque eos antiquos servas. Tacit. lib. 4. Placitum, instituto Flaminum nihil demutari. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. (bis.) Argentum dabo, non demutabo. Idem Men. sc. 2. a. 5. Impetium tuum demutat, atque edictum Apollinis (an legendum denutat? an ratum esse non patitur?) Passerat. Os tuum minimum à Thyesta Tragico demutat (id est, differt.) Apul. Apolog. 1. Demutatio, nis, verbale: Mutatio. || דמולו, דמולו. GALL. Changement d'un en autre. ITAL. Mutamento. GERM. Verenderung/verwachsung. HISP. Mudança de lugar à lugar. ANGL. A changing frome one to another. || Plin. lib. 28. cap. 28. de chameleonte, Nulium animal pavidius esse existimatur, & ideo versicoloris esse demutationis. || Alii legunt, mutationis. Denarius, a, um: adjectivè, idem quod decenarius, quod decem continet. || דנריו, דנריו. GALL. Dixain, denier. ITAL. Decima, decenato. GERM. Ein zehener/oder das zehen in sich begreiff. HISP. De diez. ANGL. That containeth te number of ten. || Plin. lib. 3. 1. cap. 6. de ratione aquæ ducendæ: Fistulas denum pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinarie erunt, sexagesena pondò pendere: si octonarie, centena: si denarie, centena vicena: ac deinde ad has portiones. || Denaria appellatur, cujus laminæ latitudo antequam curvetur, digitorum decem est: dimidiòque ejus, quinarie. Denarie ceremonie dicebantur, sicut Tricenarie, quibus sacra adituris decem continuis diebus, vel triginta certis quibusdam rebus carentur erat. Hinc Undenarius, Duodenarius, & hujusmodi. Denarius, ii. Communiter notatur secundà longà: apud Martial. raven epigr. 103. lib. 9. Denarius, secundà brevi legitur. || דנריו, דנריו. GALL. adharcon. || Budæo, apud Romanos numus erat argenteus, quatuor valens sestertios: ita dictus, quod pro decem assibus in solutionem cedebat, quoad perpetuis bellis exhausto ærario, placuit denarium sedecim assibus permutari: quod contigit, quum Annibal perpetuos octodecim annos totam Italiam ferro, flammaque crudelissimè vexaret. Alioquin ferè semper denarius decem assibus permutabatur, unde & nomen habuit. Hinc Plutarch. in Camil. Asses decem denarium faciunt, inquit. Pendebat autem denarius, argenti siliquis xxv. Siliquæ autem duodeviginti conficiebant drachmam. Tres itaque denarii pendebant drachmas quatuor: octo autem drachmæ conficiunt unciam: uncia autem sex constat denariis. Hæc ferè de denarii pondere ex Prisciano decerpimus. Budæus autem in lib. de Asse, non uno in loco ostendit, drachmam Atticam, & Romanum denarium, ejusdem fuisse ponderis & pretii. Quod & ipsum non obscure indicat Plin. lib. 11. cap. ult. Drachma, inquit, Attica (ferè enim Attica observatione medici utuntur) denarii argentei habet pondus: eademque sex obolos pondere efficit. Constat itaque denarium ad Gallicæ pecuniæ æstimationem redactum, valuisse solidos Turonenses tres cum dimidio. Denarii dimidium, Quinarium appellabant: quinarium autem dimidium, Sestertium, qui & Numus vocabatur. Si itaque denarii valorem (quem diximus esse triam solidorum cum dimidio) in quatuor feces partes, habebis valorem sestertii, hoc est, Caroleum numum unum, & Gallici denarioli dimidium. Veteres etiam pro eodem, Denarium dixerunt in neutro genere. Plaut. in Rudense. Centum denaria Philippæ? Senec. cap. 88. Ut denarius in cloacam cadit. Denarro: Per ordinem narro, enarrio. || דנריו, דנריו. GALL. Racontier. ITAL. Narrare per ordine. GERM. Erzählen. HISP. Conzar

fabula à historia con orden. ANGL. To shew, declare or tell. || Gell. lib. 2. Hæc nobis Favorinus summa cum elegantia verborum, toriusque sermonis comitate atque gratia denaravit. Idem cap. 23. lib. 1. DENASCOR, eris, pro Morior. || דנריו, דנריו. GALL. Mourir, cesser d'estre, n'estre plus. ITAL. Morire. GERM. Sterben. HISP. Morir. ANGL. To die. || Cass. Hem. ann. lib. 2. Quæ nata sunt, ea omnia denasci aiunt. Ex Non. πέντε ἡμέρας καὶ πέντε ἡμέρας. Varr. 4. de L. L. Qui denascitur, ignem amittit & frigescit. DENASO, as: Nasum aufero. || דנריו, דנריו. GALL. Couper le nez. ITAL. Levare il naso. GERM. Die nasen abhawen. HISP. Cortar las narizes, à desuarigar. ANGL. To tak or cutt away the nose. || Plaut. in Capt. sc. 4. a. 3. Namque ædipol si ad bites propius, os denasabit tibi motidicus: id est, faciem naso spoliabit. DENATO, as: frequentativum est verbi Deno, as, quod est deorsum nato, vel secundo fluvio nato. || דנריו, דנריו. GALL. Nager au courant de l'eau, ou souvent. ITAL. Natar spesso. GERM. Nidatsch schwimmen/hinab schwimmen. HISP. Mucho nadar. ANGL. To swimme often. || Horat. 3. Carm. Ode 7. Nec quisque citus aque Tusco denatat alveo. || Denatus, mortuus. Denatum, morituris medicina. Tertull. || Dendrachætès, δένδραχαιτός. Gemma est ex Acharæ generibus, discursu linearum arbusculæ cujusdam speciem representans: δένδραχαιτός enim arborem dicunt. Plin. lib. 37. cap. 10. Dendritis, δένδριτις. Gemma quæ sub arbore defossa non permittit securim hebetari. Plin. lib. 17. cap. 13. Dendrocissus, δένδροκισσός. Herba est, quæ sine adminiculo stat ceteris hederarum generibus firmior, & ad arbusculæ firmitatem accedens: unde & nomen invenit, δένδρον ἢ δένδρον ἢ νασόν, id est, ex arbore & hedera. Dendroidès, δένδροειδής. Tithymali septima species, teste Plin. lib. 26. cap. 8. quod leptophyllon vocant, in petris nascens, comosissimum ex omnibus tithymali generibus, & semine copiosissimum. DENEGO, as: Recuso, nego. || דנריו, דנריו. GALL. Denier, refuser, renier. ITAL. Denegare, recusare. GERM. Leignen/abschlagen. HISP. Negar, rehusar. ANGL. To refuse, to denie. || Terent. in Andr. Denegat se commissurum mihi gnata sua. Ovid. 13. Metam. Denegat hoc genitor (mactare natam.) Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Darum denegant quod datum est. Idem Amph. Denegat facta, quæ tu facta esse dicis, &c. Virg. 1. Georg. — quum iam glandes atque arbuta sacra Desacrent sylvæ, & victum Dodone negaret. Cicer. 7. Verr. Ut omnia semper quæ curanda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ & necessitati denegaret. Denerata, sunt ipsum denariorum pretium. Sic Denerata ceræ, legitur in charta Belfensi: aut, Denerata de cera, in charta ingenuitatis, qua Asaita famula ingenua facta est. DENI, æ, a, numerus distributivus, pro decem. || דני, דני. GALL. Dix. ITAL. Decenario, dieci. GERM. Je zehen. HISP. Cada diez. ANGL. Ten together. || Plin. lib. 10. cap. 63. Vivunt Laconici annis denis. Cæsar 5. bell. Gall. Uxores habent deni duodenique inter se communes. Denicalès feræ dicebantur, quibus hominis mortui causâ familia purgabatur. Colum. lib. 2. cap. 22. Nam apud Pontifices legimus, feris tantum denicalibus mulos juugere non licere, ceteris licere. DENIGRO, as: Nigrum facio. || דנריו, דנריו. GALL. Noircir, faire noir. ITAL. Far nero. GERM. Schwertzen/ schwarz machen. HISP. Negrecer otra cosa. ANGL. To make blake. || Plin. Capillum denigrat suffitu. Varr. 1. de re rust. cap. 55. Non solum denigrat terram, &c. DENIQUE, Postremo, ad extremum, post omnia. Passerat. An quis perimit sententiam, & postremo est? ut, Denicales dies. || דנריו, דנריו. GALL. Finalemment, enfin. ITAL. Finalmente. GERM. Zuletzt. HISP. Al cabo, finalmente. ANGL. Last of fall, finally. || Ovid. lib. 13. Metamorph. Denique quid verbis opus est? Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Tum denique nostra intelligimus bona, cum amissimus. Cic. Quum ibi non multitudinem militum, non idoneos Imperatores, non pecuniam sibi præsto viderent, non denique ullam rem quæ pertineat ad bellum administrandum. || Ponitur interdum pro omnino, τωθως. Ovid. Si qua, meu dempro, casta est, ea denique casta est. || Denique, ad extremum. Cicer. post red. ad Quir. Primum vos docuit, &c. Tum in perorando posuit, &c. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogavit solum, verum etiam obsecravit. || Denique, pro Tum demum. Idem pro Milone, Itaque Milonis consulatus qui vivo Claudio labefacti non poterat, mortuo denique tentari coepit: id est, confestim, vel potius tandem & demum, inquit Bud. DENOMINO: Nomen impono. || דנריו, דנריו. GALL. Denommer, bailler nom. ITAL. Nominare, dar nome. GERM. Nennen/ ein namen geben. HISP. Nombrar, dar nombre. ANGL. To name, to give a name. || Quintil. lib. 1. cap. 10. Propria sunt verba, quum id significant, in quod primò denominata sunt. DENOMINATIVÀ, dicuntur quæcunque ab aliquo, solo casu, hoc est, solo sine sunt differentia, & secundum illud nomen habent appellationem: cujusmodi sunt adjectiva à substantivis deducta, ut à studio, studiosus, à robore, robustus. πικρόν. Nomen enim denominativum habet communicare cum nomine univoco in principio, sed differt in fine. || In denominatione autem tria requiruntur: scilicet denominans, denominatum, & denominativum. Denominans est forma accidentalis, quæ importatur per nomen abstractum: & dicitur denominans, quasi de se aliud nominans, quia de se dat concreto ut prædicetur, & denominet subjectum. Denominatum autem est res ipsa, sive subjectum cui accidens inhaeret. Sed denominativum est accidens quod prædicatur denominativè de suo subjecto, ut album, vel nigrum.

DENORMARE, est deturpare, & inaequalem facere. ἰσχυροφωδ. GALL. Faire inequal, mettre hors deligne. ITAL. Disformare, disugliare. GERM. Don der rechten / linien verkehren / verrucken / ungleich machen. HISP. Desordenar, o desconcertar. ANGL. To make uno quall, to put out of rule or order. } ut interpretatur Acron illud Horatii 2. lib. Serm.

— ὁ δὲ ἄνγυλος ἴσθ

Proximus accedat, qui nunc denormat agellum.

DENOTO, as: Noto, significo, designo. ἰσχυροφωδ. GALL. Denoter ou noter, marquer, remarquer, designer. ITAL. Dinotare. GERM. Zaichnen. HISP. Notar o señalar. ANGL. To note, to make. } Liv. 4. ab Urb. Haud dubie Icilius denotavit Senatu, quos mercedem seditionis Tribunatus petere Consulatum infimulabant. Cicero. pro lege Manil. Quod is qui uno die tota Asia, tot in civitatibus, uno nuntio, atque una literarum significatione, cives Romanos necandos, trucidandosque denotavit. } Denotare probro, infamare. Sueton. in Caligula, Quem C. seniolem jam, & mollem effeminatum denotare omni probro consueverat.

DENS, dentis, notae significationis, ab edendo, sicut Graeci ὀδὺς, ab ἔδω. ἰσχυροφωδ. GALL. Dent. ITAL. Dente. GERM. Ein zan. HISP. El diente. ANGL. The tooth. } Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Septennis (eram.) Nam tum dentes mihi cadebant primulum. Cicero. 3. de nat. deor. Tertius Arsiippi & Arsinox, qui primus purgationem alvi, dentisque evulsionem, ut ferunt, invenit. Plin. lib. 28. cap. 11. Dentes mobiles confirmat cervini cornu cinis, dolorisque eorum mitigat, sive infricatur, sive colluantur. Dentes cadunt & pueris, & senibus. Senec. epist. 84. Os amarum habeo, dentes plenos, lippunt fauces fame. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Ut cum dentibus linguam excrees. Idem Amph. Concisus pugnis, & illis dentibus. Idem ibid. Quibus dens desit, an fiat morbo? Gell. cap. 2. lib. 4. Cum calcetis dentibus veniam. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Si non attriderent, dentes restringent, ut canes irritata. Ibid. sc. 1. a. 3. Dentibus frendere, vide Frendeo. Ne dentes dentiant, vide Dentio. } Accipitur autem quandoque pro clavi, αὐκιδεντῶν. Tib. lib. 1. Eleg. 1.

Sed reserat fixa dente puella fores.

Germanicus in Prognosticis:

Qualis ferratos subiit clavicula dentes,

Succutit & foribus producit vincula claustris.

} Sed & omne quo aliquid teneri, vel dissecari potest, solet DENS appellari. Virg. lib. 6.

— tum dente tenaci

Anchora fundabat naves.

Hinc Bidens, Tridens, & hujusmodi. } Dentes diversa sortiuntur nomina. Qui enim primum appareat apertis labiis, primores vocantur: & aduersi, lati & acuti, quibus cibus inciditur. πρῶτος κτινός, δευτέρητος, γλατῆνοι. Ipsi enim non cibo tantum & alimentis necessarii, vocis etiam sermonisque regimen tenent, concentu quodam excipientes ictum linguæ. Hinc Plaut. Capt. sc. 1. a. 1. Prolatae res sunt nostris dentibus. Qui vero sequuntur, quasi rotunda specie, acuti in modum serræ, serrati dicuntur, ab antiquis canini appellantur in quocunque animali, κωδόντες, κρηκερόδοντες. Plin. lib. 11. Lupi dexter caninus in magnis habetur operibus. Sequuntur maxillares dentes intimi, qui duplices sunt, cibumque conficiunt, ob id molares dicti, γόμφιοι. Juvenalis,

— intèrque molares

Difficili crescente cibo.

Genuini, σφρονηγῆτες, novissimi nascuntur homini, ut ait Plinius. Animalium aliis sunt dentes contipui, ut homini, & equo: aliis exerciti, hoc est, extra os producti, ut apro & elephanto. χαλιδόντες. } Dentem dente rodere, dicitur qui carpit eum, qui neque loqui queat, neque sentiat. Aut qui mordet pari mordacitate præditum quempiam. Martial. lib. 13. in obtrectatorem quandam,

— quid dentem dente iuvabit

Rodere? carne opus est, si satur esse velis.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

— Nec iniquo dente momordit (opus livor.)

Idem ibid.

Hoc (tempus) tenuat dentem terram renovantis aratri.

Denticulus, diminutivum. Dens parvus, ὀδοντίου. Apul. in Apologia: Viperæ ritu niveo denticulo atrum venenum inspirare.

DENTIO, is, ire: Dentes emitto, ἰσχυροφωδ. GALL. Produire des dents, en jeter dehors, comme les enfans à qui les dents viennent. ITAL. Fare i denti. GERM. Zanen. HISP. Endentecer los niños. ANGL. To breed teeth. } Plin. lib. 30. cap. 3. Cinis eorum pueros tardè denticentes adjuvat cum melle. Plin. in Mil. sc. 1. a. 1. Venter creat omnes has ærumnas: auribus peraudienda sunt, ne dentes dentiant. Ubi populari ioco dentes esuritorum dentire dicuntur, i. dolere (ut fit in pueris denticentibus) præ inedia, & quod nihil atterant. Nec tamen hoc naturali ratione vacat: Nam & in gingivis dentibusque famis sensus quidam cum dolore, propter alimentum inopiam, percipitur.

DENTITIO, Dentium emissio. ἰσχυροφωδ. GALL. La venue des dents. ITAL. La venuta de denti. GERM. Das zanen / die herfürwachung der zänen. HISP. Aquella obra de endentecer, la venida de los dientes. ANGL. A breeding of teeth. } Plin. lib. 28. cap. 19. Infantibus nihil buryto utilius per se, & cum melle privatim, & in dentitione, & ad gingivas & ad oris ulcera. Idem alibi, Dens lupi adalligatus infantibus prohibet pavores, dentitionisque morbos. Ibid. Cerebrum viperæ illigatum pelliculæ dentitiones adjuvat.

DENTARPAGI, æ, instrumentum quo dens eximitur. Graeci ὀδοντοζαχας vocant. Varro in quinquatribus, Hic bipensiles forcipes, dentarpagæ. Ex Nonio.

DENTATUS, qui magnos habet dentes: qui & dentosus dicitur. ἰσχυροφωδ. GALL. Dentu, qui a des dents. ITAL. Dentato, dentoso. GERM. Der große zan hat. HISP. Cosa que tiene dentes. ANGL. That hath great or many teeth toothed. } Plaut. Pseud. sc. 4. a. 4. Non ego te ad illum duco dentatum virum. } Dentatum etiam dicitur quod dentes habet, sive ii magni, sive parvi sint. Plin. lib. 11. cap. 41.

Calepini Pars I.

Caleus non fit ex utrinque dentatis. Martial. lib. 1.

Sic dentata sibi videtur Ægle

Emprii ossibus, Indicoque cornu.

} Dentata charta. Cicero. ad Quint. frat. lib. 2. Colamo, & atramento temperato, charta etiam dentata res agitur. } Dentatus item M. Curii cognomen fuit, propterea quod cum dentibus fuerit natus, ut scribit Plin. lib. 7. } Hinc edentatus, cui dentes sunt evulsi, Macrobi. Edentatae bellux morsus. Similiter edentulus, ἠδὸς, qui dentibus caret.

DENTICULATUS, a, um, quod serræ modo dentatum est. ἰσχυροφωδ. GALL. Qui a comme des dents, en façon de scie, crené & croché comme une scie. ITAL. Tatto a denti. GERM. Der vil zan hatt wie ein sägen. HISP. Cosa dentada de pequeños dientes. ANGL. That hath teeth, lyk the teeth of a saw. } Plin. Præterea bina brachia denticulatis forcipibus. } Denticulatae falces, Columell. lib. 2. cap. 21. Denticulatum olus. Plin. lib. 26. cap. 15.

DENTALE: Lignum, cui vomer arandi causa inducitur: sed pro vomere poni solet. ἰσχυροφωδ. GALL. Le coulre d'une charrue. ITAL. Dentale. GERM. Das Holz an dem pflug an welchen man das wägelstoss. Item / das wägelisen. HISP. El dental del arado. ANGL. The share of a plough. } Virg. 2. Georg.

Bina aures aptantur dentalia dorso.

Col. lib. 7. Et dentalibus terram subigere, quo minoribus bobus id administrari possit. } Dicitur etiam dens, ut Varro scribit, quod eo quasi dente moleretur terra. } Non inest illi dentale, ἠδὸς οὐκ ἔστι οὐδὲ. Dicitur consuevit de quopiam ad rem aliquam parum utili: sumpta metaphora ab aratro, cujus pars est ἠδὸς. Et quoniam præcipua videtur, si absit, nihil confici potest aratro.

DENTARIM, & DENTICULARIM, adverbia, significant ad similitudinem dentium, ἰσχυροφωδ. ἰσχυροφωδ.

DENTIFRANGIBILUM, vox est à Plauto conficta pro quavis re, qua dentes confringi possunt, ἰσχυροφωδ. Idem in Bacch. Ne tibi herclè haud longè est os ab infortunio: ita dentifrangibula hæc meis manibus gestunt. Reperitur & in genere masculino, apud eundem in Bacchid, Vale dentifrangibile. PR. Et tu integumentum vale.

DENTIFRICIUM, medicamentum quo dentes fricantur, ut fiant candidi, ἰσχυροφωδ. GALL. Poudre, ou autre chose propre à frotter les dents. ITAL. Nettadenti. GERM. Ein artzney mit welcher man die zan reibt das sie weiß werden. HISP. Los polvos para fregar dientes. ANGL. Poulder or other thing to rubbe the teeth. } Plin. lib. 28. cap. 11. Dentifricia utroque modo fiunt. Ibid. Et capitis eorum cinis dentifricium est. Ulus est eo Apuleius Apolog. 1. & Martiali Epigram. 56. lib. 14.

DENTILOQUUS, vel ut emendat Passerat. Dentilegus. Dictio Plautina est, Per dentes loquens, obese loquens propter absentiam dentium, quos linguam includere & gubernare constat. Sic enim habet in Captivis, sc. 1. a. 4. Dentilegos, alias Dentiloquos, omnes mortales faciam, quemcunque offendero: hoc est, dentes loquentes, id est, ex ore emittentes verborum loco: ut sit sensus, Illis adè dentes concutiam, ut suis sedibus ejectos exspuant. Sunt tamen qui legant apud Plautum, dentilegos: nonnulli Dentiloquos quosdam populos interpretantur in confinio Macedoniae, citantes illud lib. 9. bell. Maced. Itaque unum tantum moratus diem quietis, eorum causâ, quos habuerat secum in itinere, inde simili fuga in Dentiloquos transfugit.

DENTISCALPUM, instrumentum quo scalpuntur dentes. ἰσχυροφωδ. GALL. Un cure dent. ITAL. Struzicadenti. GERM. Ein zanschaber / zanz grubel. HISP. Mondadientes. ANGL. A picktooth. } Martial. lib. 7.

Bissenos triplices & dentiscalpia septem.

Et Epigr. 12. lib. 14. Dentex, Colum. & Apicio σκωδύς, & σκωδών, πικρὸν τὸ σκωδὸν καὶ βλάπτει τοὺς ὀδόντας, quod dentibus noxius sit, teste Athen. lib. 7. Piscis est marinus, sargo, & auratae similis, cui caput magis compressum quam auratae, vel sargo. Dentes singulis maxillis quaterni caninis similes, parvique & exerciti: pinnae & aculei & squamæ & color erythri (unde & ἐρυθροπικρία) ab Epicharmo dictus est,) ex albo enim rubescit, indeque à Numenio λωγῆς cognominatus est. In capite ejus invenitur gemma quæ synodontides à Plinio vocatur lib. 37. cap. 10. Synodontides è cerebro piscium est, qui synodontes vocantur. Vide ejus naturam apud Ælianum lib. 1. cap. 46. Plin. lib. 11. cap. 40. Arist. hist. lib. 9. cap. 2.

DENSUS, a, um: Firmum, compactum, quodque partes habet valde coarctatas. Dicitur, ut Varro auctor est, à dentibus pectinis, quibus linteum & quavis tela teritur & condensatur. } ἰσχυροφωδ. πυκνός, δακτύλιος. GALL. Espes, massif. ITAL. Spesso, denso. GERM. Dick. HISP. Espesso. ANGL. Thick, hard closed together. } Plin. lib. 10. cap. 69. Lini quidiùs audiunt talpæ obruta terra, tam denso atque surdo naturæ elemento. Tib. lib. 4.

Pro te (ausim) vel solus densis obsistere turmis.

Ibid.

Cuique pectus denso pascebant agmine colles.

Ibid.

— densa tellus absconditur umbra.

Nec quadrupes densas depascitur aspera sylvas.

Idem. Sub densis umbris. Catull. } Contra, tarum dicitur, in quo intervallis frequentibus laxior partium videtur esse conjunctio, ἠδὸς.

DENSO as: Cogo, spisso. ἰσχυροφωδ. ἰσχυροφωδ. GALL. Espesser, ferrer ensemble. ITAL. Spessire, condensare. GERM. Dick machen. HISP. Espessar à hazer espesso. ANGL. To mak thick, to ibicken. } Virg. 2. Georg.

— } Jupiter humidus Austris

Densat, erant qua rara modò, } qua densa relaxat.

Liv. 8. bell. Pun. Subsidunt Hispani adversus emissâ tela ab hoste: inde ad emitenda ipsi consurgunt: quæ quum Romani conferti, ut solent, densatis excepissent scutis, tum pes cum pede collatus, & gladiis geri res cœpta est.

DENSEO, es, ere, Coire, coagulati. ἰσχυροφωδ. ἰσχυροφωδ. GALL. S'espessir.

ITAL. *Spessire, condensare*. GERM. *Dicht werden*. HISP. *Espeffar*. ANGL. *To waxe thick or to congele*. Plin. lib. 20. cap. 14. Ipla accescere, aut coire, denseréque lac non patitur. Legitur etiam in activa significatione pro densare: πικρῶν. Virg. 7. *Aeneid*.

Agmina densentur campis.

Sic enim legit Servius. Hinc Condensco, compositum, quod & ipsum activam habet significationem. Lucret. lib. 1.

*Quod si forte aliquis, cum corpora dissiluerit,
Tum putat id fieri, quia se condenscat aer.*

DENSATIO, nis: Coactio. מַדְבַּח *mahabeth*. πικρῶν. GALL. *Espeffissement*. ITAL. *Spessamento, restringimento*. GERM. *Dichtmachung*. HISP. *Espejura*. ANGL. *A waxing thick or congealing*. Plin. lib. 3. 1. cap. 7. Prima densatio Babylonix in bitumen liquidum cogitur oleo simile.

DENSE, adverbium. πικρῶς. GALL. *Espeffement*. ITAL. *Spessamente*. GERM. *Dicht oder Dichtlecht*. HISP. *Espeffamiento*. ANG. *Thick and close together*. Plin. lib. 16. cap. 37. Cæteraque densius innumeræ hederae profunt. Ovid. *de Pont*.

Nulla tamen subeunt mihi tempora densius istis.

DENSITAS: Crassitudo, spissitudo. מְדִיחָה *mediha*. πικρῶν. GALL. *Espeffissement*. ITAL. *Spessamento*. GERM. *Dichte*. HISP. *Espeffura*. ANGL. *thickness*. Plin. lib. 11. cap. 3. Quamvis arcentis spiritum densitate, & altitudine humoris.

DENTATE, Dentatus, Denticulatus: vide *Dens*.

DENUBO, is: Nubo. מְדַבְּרִים *medberrim*. γαμῶν, γαμῶν. GALL. *Se marier à quelqu'un*. ITA. *Maritarsi, giungeri in matrimonio*. GERM. *Ein man nemmen / sich mit einem mann in den ebestand beguben*. HISP. *Casarse*. ANGL. *To be married, to some man*. Apuleius lib. 2. *Apolog*. At tu dum eam putas etiam nunc Claro fratri tuo denuptam, falsa spe inductus, filio ejus Pontano auctor assentiendi fuisti. Tacit. lib. 5. Tot luctibus funestata civitate, pars mæroris fuit, quod Julia Drusi filia denupsit in domum Rubellii Blandi. Sueton. *in Neron*. cap. 29. Cui (Dotyphoro) etiam sicut ipsi Sporus, ita ipse denupsit. Per translationem etiam vites nubere dicantur, infirmiorisque plantæ, cum arboribus firmioribus associantur. Colum. lib. 10.

Semina depositis cupiunt denubere plantis.

DENUDO: Spolio, nudum reddo. מְחַשְׁפֵּן *chaschaf*. δένουμι. GALL. *Dénuer, mettre nud*. ITAL. *Spogliare, nudare*. GERM. *Entblößen / nackend aufziehen*. HISP. *Desnudar*. ANGL. *To make naked*. Plin. lib. 11. cap. 22. Ut denudet sceminam vestis bombycina. Cic. lib. 7. *in Verr*. Excitetur Verres, ne denudetur à pectore, ne cicatrices populus Romanus aspiciat. Senec. cap. 15. *de tranquill*. Multa sunt, quæ denudent fictos. Livius lib. 2. *dec. 5*. & lib. 4. *dec. 5*. Denudare judicia sua.

DENUMERO, as, are. Plaut. *Asin*. sc. 4. a. 2. Si vis istuc argentum mihi denumerare.

DENUNTIO, as: futurum aliquid nuntio, prænuntio, prædico. מְבַרְרִים *bigghidh*. ἀπαγγέλλω, ἀπαγγέλλω. GALL. *Denoncer, annoncer, advertir*. ITAL. *Denunciare, far noto*. GERM. *Veründigen / etwas tünseftigs ansagen*. HISP. *Denunciar*. ANGL. *To denounce, to ferothero or warn*. Cic. *de senect*. Quomodo Carthagini malè diu cogitanti bellum inferatur, multò antè denuntio. Columella, Sin autem cæli status frigidus & pruinosus, hyemis violentiam denuntiat, in Idus Februarias hanc curam differemus. Cic. 1. *Tuscul*. Nos verò si quid tale acciderit, ut à Deo denuntiatum videatur, ut exeamus è vita, læri, & gratias agentes pereamus. Ponitur aliquando pro Indico, jubeo, impono. Cic. *pro Sext. Rose*. Non putasti me familiarissimis tuis testimonia denuntiatum. Item præcisè denunciare. Idem 4. *Verr*. & apud Fabium lib. 5. Item, Sueton. *in Tib*. cap. 27. Denuntiavit ne se ampliùs contumeliæ causâ nominaret. Quintil. Denunciare lege testimonium. Denunciata cædes, pro prædicta. Suet. *in Cas*. cap. 81. Aliquando pro palàm dico, significo, ostento. Idem *pro Quint*. Procuratorem se esse denunciat. De re aliqua denunciare. Cic. *pro Cecinna*, Postea cur Ebuti de isto potiùs fundo quàm de alio (si quem habes) Cecinnæ denuntiabas, si Cecinna non possidebat.

DENUNTIATIO, nis: Prædictio. מְבַרְרִים *besorah*. ἀπαγγέλλω. GALL. *Denonciation, advertissement, announcement de quelque chose à venir*. ITA. *Annunciazione, avvertimento*. GERM. *Veründigung / weisfagung*. HISP. *Denunciacion*. ANGL. *A denunciation or fore warning*. Cic. 2. *de Divin*. Quæ est enim ista à diis profecta significatio, & quasi denunciaio calamitatum. Denunciatio, pro Minæ Plin. ad Priscum lib. 6. *Epist*. Quanquam quid denuntiationibus, & quasi minis ago? Cæsar 3. *bell. civilis*. Quam neque pollicitationibus, neque denuntiatione periculi permovere posset, oppidum oppugnare instituit. Suet. *in Aug*. cap. 66. Denuntiationes accusatorum. Et Velleius, Denuntiatione quietis territus, i. somnii monitu.

DENUO, adverbium, de novo, de integro. מְדַבְּרִים *odh*. ἐξ ἀρχῆς. GALL. *Derechef, encores*. ITAL. *Di novo, un'altra fiata*. GERM. *Widerumb / auff ein neues*. HISP. *Desde començo ò de nuevo*. ANGL. *A gaine, of spoones*. Plaut. *in Amphitr*. Si denuò pultaveris. Liv. 10. *bell. Pun*. Fabius in Hetruria rebellante denuò, quatuor millia & quingentos Perusinorum occidit. Plaut. *Mostell*. sc. 3. a. 1. Nisi te denuò liberasset. Idem *Menach*. sc. 2. a. 9. Ecce Apollo denuò me jubet facere impetum. Idem *Mostell*. sc. 2. a. 1. Edificantur ædes totæ denuò. Et *Capt*. sc. 3. a. 2. Redite ad parentes denuò. Idem *Amphitr*. Vult demuo pallium detexere. Etiam denuò: Quoties tibi dictum vis? Non denuò? (id est, sapius.) *Ibid*. sc. 2. a. 4. Nec unquam denuò parentibus cognitos, (id est, postea.) *Ibid*. sc. 3. a. 4.

DEO, Æon, Ceres à Græcis appellatur: πωρὰ τὸ δῆν, τὸ θεῖον, eo quod frugum fuerit inventrix. GERM. *Die Ceres / ein göttin oder ersfinderin des getraids*. Hinc Deois, patronymicum, filia Deûs, quæ est Proserpina. Ovid. 6. *Metam*.

*Ad didit ut Satyri celarus imagine, pulchram
Iuppiter impletis gemino Nyctæida foetu,
Mnemosynem pastor, variis Decida serpens.*

DEOCO, as, are: Occo. Μωροκοποι. GALL. *Herfer la terre, émotter*. ITAL. *Arpegare la terra*. GERM. *Das erdttrich egen*. HISP. *Qubran-*

zar los terrenes. ANGL. *To harrow*. Plin. lib. 18. cap. 15. Vicia non sarritur, non stercoretur, nec aliud quàm deocatur.

DEONERO, as, are: Onus depono, exonero. Ονέρο. מְבַרְרִים *hekal*. ἀνοφορτίζω. GALL. *Descharger*. ITAL. *Scaricare*. GERM. *Entladen / abladen*. HISP. *Desfargar*. ANGL. *To mak light, to put of a lode or burden*. Cicero per translationem, 1. *Verr*. Quid quum commiserari, conqueri, & ex illius invidia deonerare aliquid, & in terrajicere cœperit?

DEORO, pro Petoto nonnulli usurparunt, ἐπιλέω, & Decoratum pro petorato scripserunt, ut Pompejus Festus testatur.

DEORSUM, & Sursum. מְבַרְרִים *lemattah*. ἐπίω. GALL. *Contrebas, en allant en bas*. ITAL. *Ingiu, di sotto*. GERM. *Nidersich / vnder sich*. HISP. *Hazia baxo*. ANGL. *Deponeward, beneath, alove*. Plaut. *Amphitr*. Devolant angues jubati deorsum in impluvium duo. Idem *Aul*. sc. 4. a. 2. Si deorsum comedent quicquid cœverint (in puteo coqui.) *Ibid*. sc. 6. a. 2. Ego me deorsum duco ex arbore. Et Senec. cap. 11. *de tranquill*. Sursum ac deorsum res euntes. Cic. 1. *de nat*. Deor. Ait atomum, quum pondere & gravitate directò deorsum feratur, declinare paululum. Capiuntur tamen ambo pro Ulcro, citroque, αἰὼν ἐξ ὑψηλοῦ, αἰὼν ὑψηλοῦ. Terent. *in Eunuch*. Sex ego te totos Parmeno hos menses quietum reddam, ne sursum deorsum cursites. Tractum ab Athenarum situ, cujus portus in imo, urbs verò in editiore loco sita erat. Modò tryfillabum, modò disyllabum ponitur à poetis. Lucr. lib. 2.

Quia vacuum per inane deorsum cuncta ferantur.

Ibidem,

Corpora quum deorsum rectum per inane feruntur.

DEOSCULOR: Osculor. מְבַרְרִים *naschak*. φιλιῶ, καὶ φιλιῶ. GALL. *Baiser*. ITAL. *Baciare*. GERM. *Rüssen*. HISP. *Besar*. ANGL. *To kisse*. Mart. lib. 8. Hos amplectitur, hos deosculatur.

DEPACTISCOR, eris, sive depeciscor: Paciscor. מְבַרְרִים *iyabadh*, מְבַרְרִים *kijam*. οὐδὲν ἔργον. GALL. *Faire paction, accorder ensemble, convenir, traiter, transiger*. ITAL. *Pattuire, far patto*. GERM. *Ein vertrag oder pact machen*. HISP. *Hazer pacto*. ANGL. *To mak a covenant or league*. Cic. *pro Sext. Rose*. Ipse sibi tria prælia depactus est. Idem 3. *Verr*. Nec antè dimissus, quàm ad condiciones ejus depactus est. Cic. *Attic*. In quo non extimesco periculum; quum enim tot mala impendant, cur non honestissimè depacisci velim? Terent. *in Phorm*. Ita me dii ament, ut mihi liceat tandiu, quod amo, frui: jam depacisci mortem cupio. Quidam tamen in omnibus hisce locis *depacisci* legunt, & *depectus*, ut differat à *depactus*, quod participium est à *depango*. Apud Gell. cap. 1. lib. 20. legitur *Depecisci*.

Depactio, pacis confederatio. Gloss. vet. A. L.

DEPACTUS, partic. à *Depaciscor*, vel *Depectus*, à *Depeciscor*. οὐδὲν ἔργον. Ulp. *in l. de generaliter*, §. 1. ff. *de calumniatorib*. Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui *depectus* est. *Depectus* autem dicitur turpiter pactus. Quædam exemplaria legunt *Depactus*.

DEPALATIO, ut dierum depalatio, i. accretio & incrementum. Quod sumptum ex horologiorum ratione. Nam cum eis cuneos modò adjicerent, modò detraherent, diminutionique dierum conveniret adjectio cuneorum, incremento detractio, depalatio, seu cuneorum remotio, amplificationem dierum significabat. Vide Vitruv. lib. 9.

Depalator, propalator. Tertull. *Depallio*, as: pallio spolio. Idem.

DEPALMARE, Palmâ percutere. Gell. cap. 1. lib. 20. ξυλαφίζειν. GALL. *Souffleter, bailler du plat de la main sur la joue, empaumer*. ITAL. *Dar guanciate*. GERM. *Mitt der facher hand etnen in das maul oder angesecht schlagen*. HISP. *Bofetear*. ANGL. *To beat with the palme of the hand*. Gell. Quemcunque depalmaverat, numerari statim secundum duodecim tabulas viginti & quinque asses jubebat.

DEPANGO, is: Planto, infero, humi defigo. מְבַרְרִים *madach*. καὶ ἐπιγυμι. GALL. *Ficher, attacher*. ITAL. *Plantare, ficare in terra*. GERM. *In den boden was schlagen oder stecken*. HISP. *Plantar, hincar en tierra*. ANGL. *To fixe, or fasten in the ground*. Col. lib. 4. Deinceps pastinatur molleolus vitibus inferendus, cumque sat erit medio spatio, quod vacat inter vites, per unam lineam depangere.

DEPACTUS, & DEPACTUS. מְבַרְרִים *maduch*. καὶ ἐπιγυμι. GALL. *Fiché en bas, planté en terre*. ITAL. *Fitto in terra, plantato*. GERM. *In das erdttrich gesteckt*. HISP. *Plantado, hincado en tierra*. ANGL. *Fastened in the ground*. Plin. lib. 16. Sed in hoc providens natura faciliè, & depacto surculo incuriosius semen dedit.

DEPAGO, defecto, vel Trantigo. Lege *Transigo*.

Depannis, e: sine pannis.

DEPARCUS, a, um: Parcus. מְבַרְרִים *chilat*. φειδωλό. GALL. *Fort chiche & eschar*. ITAL. *Tropo parco*. GERM. *Su viel farg*. HISP. *Muy escafo ò guardoso*. ANGL. *A great niggard*. Suet. *in Ner*. Sordidos & deparcos putabat, quibus ratio impensarum constaret.

DEPASCO, is: Pascendo absumo. מְבַרְרִים *bibâr*, מְבַרְרִים *abhal*. καὶ ἐπιγυμι. GALL. *Pastre, manger l'herbe, & ce qui y croit, brouter*. ITAL. *Pascere, consumare pascendo*. GERM. *Abwaiden / abeizen*. HISP. *Pascere el granado, gatar pascendo*. ANGL. *To cat up as a beste, to feade*. Plin. lib. 7. cap. 5. Si hædi roscida herbas depaverint. Pro eodem etiam habemus *Depascor*, verbum deponens. Plin. lib. 11. cap. 19. Nam & papilio ceras depascitur. Tib. lib. 4.

Nec quadrupes densus depascitur aspera sylvas.

Depascere transitivè, pro depasci facio. Col. lib. 2. cap. 11. Et si depascere sapiùs voles, &c. D. lib. 10. tit. 4. l. 9. §. 1. Glans ex arbore tua in fundum meum incidit, eam ego immisso pecore depasco.

DEPASTUS, a, um: particip. quod interdum passivè accipitur. מְבַרְרִים *uchhal*. ἐπιγυμι, ἐπιγυμι. GALL. *Paissu, mangé, brouté*. ITAL. *Pascolato, mangiato*. GERM. *Abgewaidt / abgefressen*. HISP. *Pascido*. ANGL. *Eaten up as with beastes*. Plin. lib. 17. cap. 24. Depastam arborem turpi facie relinquunt. Interdum activè, ut Apis depasta florem thymi: apud Claud. 2. *de raptu Proserp*.

DEPASTIO, nis. מְבַרְרִים *tabberab*. ἐπιγυμι, ἐπιγυμι. GALL. *Paiffement de bestes, broutement*. ITAL. *Pascolo*. GERM. *Abwaidung / abwaidung*. HISP. *Pascadura de granado*. ANGL. *A feeding or eating up of beastes*. Plin. lib. 17. cap. 28. Similem rationem & depastio animalium habet.

DEPAUPERO, as, are: Exhaurio, pauperem facio. ...

DEPECTOR, Depectus, ... DEPECTO, is, xui, vel xi, xum: Pecto. ...

DEPEXUS, particip. Pexus. ... DEPEXOR, ex De & Peculor: Furor & compilo Rempub. ...

DEPERDO, is: Amitto, perdo. Caius scribit deperditum dici, quod in natura rerum esse desinit: diminutum, quod usucaptum est. ...

DEPERDITUS, participium: Perditus. ... DEPERO, is, ex De & Pereo: Peteo. ...

DEPESSO, is, ui, depulsi, depulsum: Abigo, avertio, removeo. ...

DEPESSUS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPESSA, vasa vinaria erant, quae in Sactis Sabineis in deorum mensa collocari solebant. ...

DEPETIGO, a, um, Terent. in Heaut. sc. 1. a. 5. Egone, si vivo, adeo exornatum dabo, adeo depexum, ut usquedum vivat, meminerit mei. ...

DEPILLES, qui sunt sine pilis. ... DEPILATUS, a, um, privatio de peli. ...

DEPULSIO, nis: Aversio, propulsio. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, participium antiquum, pro depulsus: sicut pultare, pro pultare. ...

DEPULSUS, nis: Aversio, propulsio. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ... DEPULSUS, a, um, are: frequentativum. ...

DEPULSOR, verbale, Expulsor, qui depellit. ...

DEPENDEO, es: Pendeo, sive de se alicui pendeo. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

DEPENDENS, a, um, sive a patior, sive a pando fiat, laceratus dicitur. ...

HISP. *Lampião, pelado*. ANGL. *Pilled, made bare*. Mart. Quum depilatos Gresté coleos portes. Carmen est iambicum trimetrum, quod iambum habet in secunda sede. Item rarefacio. Lucil. lib. 29. Nato quid actum est? omnes depilati sumus: id est, rarefacti, ut interpretatur Nonius.

DEPINGO, is, ere: Pingo, scribo. פקקו עקקו. καλὴραφω. GALL. *Depeindre & tirer sur un patron*. ITAL. *Depingere*. GERM. *Abmalen*. HISP. *Bien pintar*. ANGL. *To paynte or drawe the shape of a ting*. Cic. 3. *de Orat.* Pamphilumque nescio quem sinamus in insulis tantam rem tanquam pueriles delicias depingere. Manus obscenas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. Depingere verbis rem aliquam. Plaut. *Pæn.* Formam quidem herclé verbis depinxisti. Cic. 2. *de finibus*: Pudebat te, inquam, illius tabulæ, quam Cleanthes sanè commodè verbis depingere solebat. Depingere facta alicuius. Terent. in *Phorm.* Propè eorum facta imprudens depinxit senex. Depingere cogitatione. Cic. 4. *Acad.* Ut & ea declarant, quæ cogitatione depingimus. Idem 1. *de nat. Deorum*, Magnam deorum turbam congregat ignotorum, atque ita ignotorum, ut eos ne conjectura quidem informare possimus: quum mens nostra quidvis videatur cogitatione posse depingere.

DEPICTUS, participium. פקקו מעכקקו. κατάγεγραπτο. ANGL. *Paynted*. Quintil. lib. 6. Tabella depicta.

DEPLANGO: Plango, vel vehementer plango. פקקו נההה. κατὰ γρηγο. GALL. *Mener grand dueil en se frappant & tourmentant*. ITAL. *Piangner assai*. GERM. *Stoß trauren vnd heuleid haben/ inniglich bewaisnen*. HISP. *Mucho plañer y llorar*. ANGL. *To lament and bewaile greatly*. Ovid. 4. *Met.*

— *Cadmeida palmis*

Deplanxere domum scissis cum veste capillis.

Idem lib. 14.

— *& ipsa suis deplangitur Ardea pennis.*

DEPLANO, as: Complano, planum facio. פקקו שחישו. ἰσομαλῶ. GALL. *Aplanir, égalier*. ITAL. *Spianere*. GERM. *Ebnen/ eben machen*. HISP. *Llanar*. ANGL. *To mak even and equal*. Lactant. lib. 4. Ego antè ibo, & montes deplanabo.

DEPLANTO, as: quod plantatum erat evello. פקקו נההה. κατὰ γρηγο. GALL. *Déplanter, prendre d'un lieu, & planter en l'autre*. ITAL. *Suellere, spianare*. GERM. *Erwas gepflanzt austetten/aussitzen*. HISP. *Arrancar lo plantado*. ANGL. *To tak up that which was planted*. Plin. lib. 17. cap. 16. Sed utraque infirmissima, & quæ cortice nituntur tantum, vel leni aura ocyssimè deplantantur. Colam. lib. 2. cap. 2. Ne aut cornu bos ad stipitem vehementius offendant, aut extremo jugo truncum delibret, ramumque deplantet. Varro lib. 1. cap. 40. Surculos potius deplantes quam defringas.

DEPLEO, es: Exhaurio. פקקו קרה. בק bak, הריק herik. κατὰ γρηγο. GALL. *Desemplir & survuider*. ITAL. *Votare, evacuare*. GERM. *Abshütten/ außlären*. HISP. *Vaziar lo lleno*. ANGL. *To make voy de and emptio*. Columell. lib. 12. cap. 56. Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Papinius,

Da mihi, si veteres digno deplevimus haustu,

Da fontes mihi Phœbe novos.

Cato *de re rust.* cap. 64. Oleum si poteris bis in die depleto.

DEPLICARE, decedere, devitare: fortè *Decidere, Delirare*, ut apud Varroem *lirare labias*, legebat quidam, *Declinare*. Sed nihil mutandum. *Deplacare*, per plicas, verbo hybrido, hoc est, ambages & anfractus decedere.

DEPLORO, as: Lamentor, conqueror. פקקו שפחה. כונן kōnen. δὲ πλῆθος, κλαίω. GALL. *Deplorer, plaindre & pleurer*. ITAL. *Lamentar, piangendo piagnere*. GERM. *Beweynen*. HISP. *Llorar mucho y con lamentacion*. ANGL. *To morne and weepe for a thing*. Cic. in *Caione*. Non libet deplorare mihi vitam, quod multè & indocti sæpe fecerunt. Et lib. 2. *Offic.* Admonēbat me quoque res, ut hanc quoque intermissionem eloquentiæ deplorarem: nisi veterer ne de me ipso aliqua videret queri. Aliquando est, plorandi finem facio: unde deplorata cadavera dicebantur, quibus ultimus luctus perfolutus erat. Liv. 4. *ab Urbe*, Ante omnia deplorati erant equites, non privato magis, quam publico luctu. Re publicam item dicimus deploratam, jam evertam, vel de qua nihil melioris spei superest. Morbus item deploratus, & ægroti deplorati dicuntur, quibus nullo remedio potest succurri. Plin. lib. 28. cap. 8. Prodest (ut demonstrabimus suo loco) deploratis in phthisi. Idem lib. 26. cap. 6. Constat deplorata aurium vitia eo remedio sanari. Ovid. *Eleg.* 3. lib. 1. *Trist.*

Se modò, desertos modò deplorassee Penates.

Idem *ibidem* (verba)

Pro deplorato non valitura viro.

Idem *Eleg.* 5. lib. 3. *Trist.*

Et deplorata limen adire domus.

Item, Deplorare afortiam alicuius. Gell. cap. 17. lib. 10. Deplorandus dies. Quint. Deplorati agri. Liv. lib. 1. d. 5. Hinc, Indeploratus, a, um, compositum, cujus mortem nemo deflet, ἀκλῶτος. Ovid. in *ibin*, *Indeploratum proficere caput.*

DEPLORATIO. Senec. cap. 9. *de conf. ad Marc.* Unde nobis tanta pertinacia in deploratione nostri.

DEPLUMIS, e, adjectivum est. Implumis, sine pennis. ἀπτερο. GALL. *Plumé, sans plume*. ITAL. *Senza plume, senza penna/ spennacchiato*. GERM. *Dyn sädern/ ongestückt*. HISP. *Sin plumas, d' desplumado*. ANGL. *Featherlesse without feathers*. Plin. lib. 3. cap. 24. Inventæ sunt ibi nudæ atque deplumes.

DEPLUO, is, ere: Deorsum pluo, sive ex loco superiore pluo. פקקו היתיר. κατὰ γρηγο. GALL. *Pleuvvoir*. ITAL. *Piovvere*. GERM. *Oben abhin regnen*. HISP. *Llover*. ANGL. *To rayne downe right*. Columell. lib. 10. cap. 21.

Inque sinus matris violento depluit imbre.

Tib. lib. 2.

Ha fore dixerunt belli mala signa cometem,

Multus ut in terras deplueritque lapis.

DEPOLIO, is, ere, authore Festo, idem quod perficio, quia in omni opere politio ultimam sibi vindicat locum. פקקו מרחק. ἰξογάζο-

μα. GALL. *Polir, parfaire un ouvrage, finir*. ITAL. *Polire, finire*. GERM. *Aufgletten/ außbuzen*. HISP. *Mucho polir*. ANGL. *To polish, to perlyte or put an end to any work*. Neque enim antè res poliri consuevit, quam perfecta sit. Inde depoliturum, idem est quod perfectum. Sæpe tamen accipitur pro simplici. Plin. lib. 24. Si verò cote depoliturum est, nigri pavimenti usum obtinet.

DEPONERE, est deorsum ponere. פקקו הניח. κατὰ γρηγο. GALL. *Mestre bas*. ITAL. *Diporre, porre giù, lassare stare*. GERM. *Ablegen/ mis derlegen/ oder nidersetzen*. HISP. *Apostar d poner en terciaria, quitar de lugar*. ANGL. *To late downe*. Deponere sarcinam. Plaut. in *Curc.* sc. 1. a. 2. Propino magnum poculum, ille ebibit: Caput deponit, condormiscit, ei subduco annulum. Idem in *Mostell.* sc. 1. a. 2. Ecce autem hic deposuit caput & dormit. Seneca cap. 6. *de consol.* ad *Martiam*. Quidam populi ibi confederunt, ubi illos rerum inopia deposuit. Idem *Epist.* 30. Ruina, quos videbatur oppressura, deposuit (id est, incolumes præstitit.) Idem cap. 13. al. 32. *de consol.* ad *Polyb.* In præceps euntem me deposuit, non dejecit. Idem cap. 15. *de conf.* ad *Helv.* in quo (filio) sollicitudines deposui. Ovid. 6. *Fastor.*

Diceris & longam deposuisse famem.

Idem *Eleg.* 7. lib. 4.

quàm te charissime credam

Mutatum, & curam deposuisse mei.

Idem 2. *Fast.*

In gremio vultum deposuisse suo.

Idem *Eleg.* 12. lib. 3. *Trist.*

Vtque mala crimen matris deponat hirundo.

DEPONERE. *Caes.* lib. 1. *de bell. civ.* Deponere onera jumentis. Idem lib. 3. Deponere saucios (id est, tuto in loco relinquere.) *Ibid.* Deponere consilium. Per translationem etiam dicitur de rebus incorporeis: ut, Deponere dolorem, deponere molestias. Cic. *Attic.* Existimavit honestissimè molestias posse deponi, si me ad philosophiam retulisset. Sic deponere invidiam, curas, simultatem, inimicitias. Item, Deponere memoriam, vel ex memoria, vel memoriâ, pro oblivisci. Deponere in publicum pecuniam. *Caes.* lib. 1. *de bell. civil.* Deponerentur ibi obsides, Corinthum convenit. Livius lib. 2. d. 5. Plaut. *Curc.* sc. 3. a. 4. Nisi properas date triginta minas quas ego apud te (trapezitam) deposui. Deponere oculos, i. defigere, aut, ut alii malunt, obdormicere. Horat. *Carm.* lib. 1. *Ode* 36.

Omnes in Damalim putreis

Deponent oculos.

Plaut. *Aulul.* sc. 5. a. 2. Ut me deponat vino, eam affectat viam. Rursum, Ille ebibit, caput deponit. Caput autem sustinemus vigilantes, dormientes deponimus. Deponere ædificationem, est abjicere animum ædificandi. Cic. 3. *famil.* Nunc verò si audierit te ædificationem deposuisse. Deponere provinciam. Idem *ad Attic.* 2. Quum provinciam deposui in concione. Et *fam. lib.* 5. Illud dico, me ut primùm in concione provinciam deposuerim, statim quemadmodum etiam tibi tradetem, cogitare cœpisse. Dicitur autem quis deponere provinciam, quum sponte sua ante legitimum tempus eam recusat, vel coactus magistratu se abdicat: non autem quum exacto provinciali tempore magistratu decedit. Interdum idem est quod private, κατὰ δέου. Suet. Ne imperio turpiter depositus, privatus viveret. Idem in *Aug.* cap. 36. Deponere honorem. Et, Deposito honore. Deponere etiam aliquid dicuntur certantes pignore, quum aliquid apud arbitrum deponunt, quod futurum sit victoris. Virg. in *Eucol.* *Eclog.* 3.

Ego hanc vitulam (ne fortè recuses,

Bis venit ad mulctram, binos alit ubere factus)

Depono: tu dic mecum quo pignore certes.

Nonnunquam etiam est Servanda dare, & fidei alicujus committere. GALL. *Mettre en dépost, confier & donner à garder*. Cic. 3. *Off.* Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat insaniens, reddere peccatum sit, officium non reddere. Quintil. Deponere apud memoriam iudicis aliquid. Idem Quintil. Deponendam apud Deos urbem censuit Themistocles. Item aliquando idem quod demoliri & diruere, ut deponere ædificium, in l. 2. *D. finium regund.* Hinc depositio ædificii, apud Ulpianum in l. *metum, D. quod metus causa*: Hotoman. Deposivi, pro Deposui, præteritum legitur apud Catullum in *Carmine seculari* 32.

O Latonia maximi

Magna progenies Iovis,

Quam mater prope Deliam

Deposuit olivam: id est, enixa est.

DEPONENTS, particip. qui deponit. Deponens verbum ἰμμεσιν ideò dicitur, quia deponit aliquid de quantitate communis verbi: scilicet passivam significationem, & futurum participium in dus, quod est significationis passivæ. Nam quum participia quatuor habeat verbum commune, ut Criminans, criminaturus, criminatus, & criminandus: deponens tantum habet tria, ut Minor, minans, minaturus, & minatus, non autem minandus.

DEPOSITIO, nis, προσηκατάθεσις, actio qua depositum aliquid apud aliquem intelligitur, id est, Custodiæ traditum. Ulpian. *D. lib.* 16. *tit.* 3. l. 1. Vel conditio depositio non extitit.

Depositio etiam est dejectio ab aliquo gradu dignitatis. δὲ νόθου. Ulpianus *D. lib.* 49. *tit.* 18. l. 8. Aut damnium cum infamia, aut dignitatis alicujus depositionem.

DEPOSITUS, particip. Ad custodiendum traditus. פקקו מופקח. κατὰ γρηγο. GALL. *Deposé, baillé en garde*. ITAL. *Cosa data in guardia, d in deposito*. GERM. *Zubehalten oder zuverwahren gegeben*. HISP. *Deposito, d lo que se apuesta*. ANGL. *Layed downe, left in anothers keeping*. ut, Depositam pecuniam recuperare. Cic. *pro lege Agrar.* Ovid. 6. *Fastor.*

Depositum terra sustulit ille caput.

Idem *Eleg.* 3. lib. 3. *Trist.*

Depositum nec me qui fleat ullus erit.

Deponitur aliquid ponitur pro desperatus, ab omnibus derelictus. Cic. 3. *Verr.* Itaque mihi videor magnam & maximè ægram, & propriè depositam Reipubl. partem suscepisse. Virg. 12. *Æneid.*

Ille ut depositi perferret fata parentis, Scire potestates herbarum, usumque medendi Maluit, & musas agitare inglorius artes.

Ubi Servius, Depositi, id est, desperati. Nam consuetudo erat, ut desperati ante januas suas collocarentur, vel ut extremum spiritum redderent terrae, vel ut possent à transeuntibus fortè curari, qui aliquando simili laborarunt morbo.

Depositor, qui apud alterum quippiam deponit. ἡρπῆς maphkid. καλῶς. GALL. Depositeur. ITAL. Il depositore, quello che dà à luogare qualche cosa ad alcuno. GERM. Der hinder einem etwas legt/ der einem etwas zuehalten gibt. HISP. Aquel que confia del deposito. ANGL. That zueweth or layeth up to keep. &

Deposita, i. Substantivum. Alicui commendatum, creditum, res deposita. ἡρπῆς pikkadhôn. παρακατάθεσις. GALL. Depost, ce qu'on baille en garde. ITAL. Il deposito, quello che se dà in salvo. GERM. Das hinder einem geleg/ oder einem zuehalten gegeben ist. HISP. El deposito, è lo que se apuesta. ANGL. That is left in anothers keeping, a pledge, a gage. Quod deponitur, hoc est, quod alicui sub fide traditur, vel quod pignoris loco dimittitur: vel quod sequestro à pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendumque, quum fuerit de jure discussum, traditur. μισθόνομος. Cic. 3. Offic. Quid si qui apud te pecuniam deposuerit, bellum patriæ inferat, reddesne depositum? Non reddere depositum, maxima injustitia est. Juvenal. Satyr. 13.

Depositum tibi sospes erit.

Et alibi in ead. Satyr. 13.

Nunc si depositum non inficietur amicus.

Clam depositum. Cicero, Qui propter avaritiam clam depositum non reddit, quod est injustitia. Quintil. cap. 13. lib. 1. Literæ custodiunt voces, & velut depositum reddunt legentibus. Idem, In deposito sunt optimè (i. in margine libri ad tempus.)

Depositaris: Custos depositi, vel susceptor depositarum rerum. ἡρπῆς παρακατάθεσις καὶ ὄν ἢ πρῶτον, σωθῆκε φύλαξ. GALL. Depositaire, garde de biens, celui à qui on a baillé quelque chose en garde. ITAL. Chi ha in deposito, quello à chi s'è dato qual cosa in guardia. GERM. Ein behalter/ der etwas zuehalten hinder sich nimpt. HISP. Aquel en quien se confia el deposito. ANGL. A keeper of that which is given to keep. Ulp. lib. 16. D. tit. de positi, vel contra, l. 1. §. si pecunia 36. Satisfactio autem non inficiente, rem in ædem deponi, & actione depositarium liberari.

Depotant, authore Festo, succuntur senes sexagenarii, qui de ponte de jicerebantur, hoc est, succragio quod de ponte ferri solebat, privabantur. Unde locus factus proverbio, Sexagenarios de ponte de jicere, id est, natu majores, perinde quasi deliros, & ad omne vitæ munus inutiles in otium rejicere, atque omni functione negotiorum relegare.

Depopulo, & frequentius Depopulo, aris, ari: destruere, vastare & diripere. ἡρπῆς schadhâdh. καὶ ἀπολοῦν, ἀγρίασθαι. GALL. Saccager, ravager, dépeupler, piller, fourager, dégaster, détruire. ITAL. Saccheggiare, guastare, predare. GERM. Verhergen/ zerstören/ plündern. HISP. Robar el campo, destruir. ANGL. To destroy, to wast and spoile. Plin. lib. 18. cap. 20. Salassi quum subjectos Alpibus depopularentur agros. Cic. 5. Verr. Qui quum agros maximos, ac feracissimos per seipsum, hoc est, per Apronium, Verrem alterum, depopularentur. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Vicinam lasè depopulatur humum.

Legitur Depopulo, activè apud Hircium lib. 6. de bello Hispaniensis: Agros (inquit) vestramque provinciam vestro impullu depopulavit.

Depopulatio, nis: Vastatio, direptio. ἡρπῆς schodh. πείνησις. GALL. Dépeuplement, pillement, dégast, destruction. ITAL. Sacco, distruzione. GERM. Verhergung/ zerstörung/ plünderung. HISP. Aquella obra de robar el campo, destruimiento. ANGL. A robbing, or wasting, a pilling. Cic. pro Font. Provincia à Thracum depopulatione defensa. Idem de Arusp. resp. Qui excisionem, inflammationem, everisionem, depopulationem, vastitatem meis omnibus tectis atque agris intulerunt.

Depopulato, is: Vastator, direptor. ἡρπῆς schodhêdh. πεινητής. GALL. Dépeuplé, destructeur, piller. ITAL. Struggitore, saccheggiatore. GERM. Ein verherger/ plünderer. HISP. Corredor que roba el campo. ANGL. A robber, spoiler or destroyer. Cic. pro domo sua, Depopulato fori, obessor patriæ.

Deporto, as, are: Refero, reporto, affero. ἡρπῆς nasâ. ἀναγορίζω, καὶ ἀναγορίζω. GALL. Emporter, on aporter d'un lieu en autre, transporter. ITAL. Transportare, portare di luogo à luogo, confinare. GERM. Hintragen/ oder herbringen. HISP. Desterrar alguno à lugar cierto. ANGL. To bring or cart away, transport. Plaut. A sin. sc. 1. a. 3. Quid dedit? quid deportari iussit ad nos? Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Nisi mihi culeis oleum deportatur, faciam ut culeo deportere in pergulam. Cic. pro domo sua, Hoc simulachrum quidam homo nobilis ad ornatum Ædilitatis suæ deportavit. Idem pro Pompeio, Pompeius bellum in Africa confexit, victorem exercitum deportavit. Interdum idem quod simplex Porto. Idem Attic. Quæ arma superaverit, ea si Brundisium jumentis deportaveritis, vehementer Republicæ profueritis. Colum. lib. 5. Nec procul à mari, vel navigabili flumine, quo deportari fructus, & per quod merces vehi possint. Deportate in insulam, est civitate privare, & vinculum netvo, aut compediibus, in navim aliquam impositum, servis publicis, ut eum in insulam certam transferrent, tradere. Ter. in Phorm. sc. 8. a. 5. Tantane affectum hominem quemquam esse audacia? Nonne hoc publicitus scelus hinc deportatier in solas terras? Unde deportati dicuntur exules, certæ alicujus insulæ, aut alterius loci limitibus circumscripti, quos nisi aperto vitæ discrimine, egredi non liceat. Ulpianus in l. 7. §. 1. D. de interd. releg. & deport. & in l. 14. eod. tit. Hæc est differentia inter deportatos, & relegatos, quod in insulam relegari ad tempus, & in deportatum, & deportatis, quod in insulam eos accipere debemus, quibus Princeps insulas adnotavit, vel de quibus deportandis scripsit. Transfertur etiam ad ea quæ delectationem,

Calopini Pars 1.

laudem, & vituperationem habent, ut quum aliquem laudem, vel dedecus ex aliquo loco dicimus deportasse. Cic. Trebatio, Mihi crede, nihil ex ista provincia potes, quod jucundius sit, deportare. Idem in Catone, Tæque non cognomen solum Athenis deportasse. Transfertur etiam ad verba, quum quis pro verbis verba reportat. Virg. 2. Æneid.

is que adytis hac tristia dicta reportat.

Deportatio, verbale. ἡρπῆς scéth. ἀποπορεύς, ἐκπέρας. GALL. Emportement d'un lieu en autre. ITAL. Portamento. GERM. Ein hintragung/ oder zubringung. HISP. El destierro para cierto lugar. ANGL. A transporting, or carrying out of one plate to another. Cat. cap. 144. De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleam legerit, qui deportavit, in singulas deportationes M. S. II. deducuntur, neque id debetur. Deportatio præterea pœnæ illud genus significat, quo aliquis in insulam deportatur, de qua re paulò antè.

Deportatio, est perpetua in exilium, sive insulam condemnatio. Civium Rom. pœna, l. inter pœnas, ff. de interd. & releg. Unde præfes aliquem civem deportare non poterat.

Deposco, is, etc, depolsci: Instante petere, & quodam quasi jure exigere. ἡρπῆς bikkêsch. ἰξαιῖν. GALL. Demander, requerir. ITAL. Dimandare con istanza. GERM. Mit anhalten begeren/ fordern/ heyschen. HISP. Demandar con instancia. ANGL. To ask and desire instantly. Cicero 6. Verr. Ut illa flamma divinitus extitisse videtur, non quæ deleret Jovis Opt. Max. templum, sed quæ præclariùs, magnificentiusque deposceret. Cæsar 8. bell. Gall. Principem sceleris ipsius, & concitorem belli Caturatum ad supplicium deposcit. Sueton. in Cæs. cap. 68. Pœnam in se ultrò depolscerunt. Colum. lib. 1. Cannabis solum pingue, stercoratumque & riguum, vel planum atque humidum subactum deposcit.

Depositor, Depositum. Vide Depono.

Deposulo, as: Postulo. ἡρπῆς bikkêsch. ἰξαιῖν. GALL. Demander, requerir, prier. ITAL. Dimandare con preghi. GERM. Hästtg begären. HISP. Mucho rogar y demandar con ruegos. ANGL. To ask to demand that is due to the asker. Hircius 6. bell. Hispan. Civitates, contrariæ Pompeio auxilia sibi depostulabant.

Depostulatores, qui postulant. Tertull.

Depotior, μισθόνομος. Gloss. Ergo à depotus, ex de & potus.]]

Deprador, Populor. ἡρπῆς schalâl. καὶ ἀπολοῦν, λαφυραγωγῶ. GALL. Dépeupler, piller, saccager. ITAL. Depredare, saccheggiare. GERM. Zerauben/ plündern. HISP. Mucho robar, despojar. ANGL. To robbe and tak booties or preys. à quo Deprador, & Depradatrix, verbalia nomina.

Depralior, aris: Prælior. ἡρπῆς nilchâm. ἀγρομάχου. GALL. Débatre, combatre. ITAL. Combattere, far fato d'arme. GERM. Streiten/ kämpfen. HISP. Pelear, ANGL. To fight. Hor. in Carm.

Permitte divis cætera, qua simul Stravere ventos, aquore fervido Depraliantes, &c.

Depravo, Pravum facio, vitio, adultero, corumpo, & quod benè aut dictum, aut scriptum est, in deteriore partem detorqueo. ἡρπῆς bivéth, ὤρυ bikkêsch. λαβῶ. ἀγρομάχου, ἀγρομάχου. GALL. Tortuer, currompre, & gaster. ITAL. Vitiare, falsare, adulterare, corrompere. GERM. Verbschern/ verderben. HISP. Torcer lo derecho à verdad, corrumper, destruir. ANGL. To corrupt, to mak crooked or ill. Ter. in Phorm. Nihil est tam benè dictum, quin malè narrando possit depravari. Cic. 1. de finib. Sed ita, ut quæ corrigere vult, mihi quidem depravare videatur. Depravate hominem, pro fractis, vel debilitatis membris vitiate. Senec. Epist. 102. Depravas licet, dum monstruoso & distorto temporis aliquid superstit.

Depravatio, part. Corruptus. ἡρπῆς mehvâh. διαφραμῶν, παραφραμῶν, διαφραμῶν. GALL. Corrompu, gaste, depravé. ITAL. Guastato, corrotto. GERM. Verbsert/ verderbt. HISP. Guastado, corrumptido. ANGL. Corrupted, made ill. Cic. 2. Divin. Illudne dubium est, quin multi, quum ita nati essent, ut quædam contra naturam se ipsa revocasset, restituerentur, ac corrigerentur ab natura, quæ se ipsa revocasset, aut arte, aut medicina? Idem 1. de fin. Idque facere nondum depravatum, natura incorruptè atque integrè judicante.

Depravatio, verb. Corruptio, distortio. ἡρπῆς bikkêsch. ἀγρομάχου, παραφραμῶν, διαφραμῶν. GALL. Torture, ou torture, corruption, depravation. ITAL. Corruzione, guastamento. GERM. Verderbung/ verderung. HISP. Torcimiento, guasto. ANGL. Corrupting, trooking and making ill. Cic. 1. Off. Depravatio & foeditas turpificati animi. Consuetudinum depravatio, 1. de Legibus. Depravatio oris, de Oratore.

Depravate, adverbium, ἡρπῆς mehvâh. GALL. Tortuement, contre droiture & raison, mal. ITAL. Contra il dritto, & ragione. GERM. Verderò blich/ boshafftiglich. HISP. Torcendo lo derecho. ANGL. Crookedlie, against right and reason. Cic. 1. de fin. De quibus neque depravate judicant, neque corruptè.

Deprætor, Vilior factus, cujus pretium imminutum est. GALL. Amointri de prix, devenu à meilleur marché; ravallé de prix. Paul. 1. 2. D. ad legem Aquil. Sed & ejus ratio haberi debet, quæ cætera corpora depretiata sunt.

Deprecor: Precor, supplico, precando impetro. Item, valdè, sive vehementer precor, obtestorque, recuso, depello. ἡρπῆς chillâh, ἡρπῆς bathâr, ἡρπῆς hûbêtannen. διαμύω, ἀμύω. GALL. Fort prier. Item, Deprier que quelque chose ne se fasse pas, refuser, repousser. ITAL. Pregare grandamente. GERM. Abbiten, vast bitten. HISP. Muchorogar. ANGL. To praye and intreat for to do the contrary. Plaut. A sin. sc. ult. vers. pen. Nunc si vultis huic seni (i. pro hoc senè) deprecari ne vapulet (ab uxore) remur impetrari posse. Suet. in Cæs. Satis constat, Syllam quum deprecantibus amicis & ornatissimis viris aliquandiu denegasset, atque illi pertinaciter contenderent, expugnatum tandem proclamasse. Cic. in l. 1. At C. Blossius Cumanus, hospes familiaris nostræ, Scævola quum ad me qui aderam cum Lenate & Rutulio Consulibus in consilio, deprecari venisset. Et lib. 1. ad Heren. Deprecatio, quum & peccasse & consultò fecisse reus confitetur, & tamen postulat ut sui misereatur.

Hh 4

Habes

DEPSTICUS, a, um. Dependo, id est, subigendo confectus. ... GALL. Paistri, amolli avec les mains. ITAL. Gramolato, intenerito. GERM. Sehnatten/gewürct. HISP. Cosa sovada. ANGL. That is made soft by kneading. ...

DEPVDERE, Pudorem abjicere. ... GALL. N'avoir point de honte, estre effronté, avoir perdu la pudeur. ITAL. Gittare la vergogna, divenir sfaciatato. GERM. Sich verschämen/ alle scham hindan setzen. HISP. Echar la verguenza. ANGL. To cast of shame, to have a brazen face. ...

Depudit, profugusque pudor sua signa reliquit. Seneca de Tranquill. vita. Si duritia oris ille hoc potuit, qui assiduis convitiis depudere didicerat. Velleius, Cum eum non depuderet mare infestare.

DEPVDESCO, scis, quo usus est Hieronymus ad Eustochium, Non depudescio infelicitatis meae.

DEPVDICO, as: Violo, stupro, & pudicitiam aufero. ... GALL. Ravir l'honneur, violer. ITAL. Tor l'honore, violare. GERM. Schänden/ schwoechen/ scham vnd ehr hinnehmen. HISP. Corromper a poner tacha. ANGL. To destoure, to soyle. ...

DEPVGNO, as, are: Pugno, certo, decerto, dimico. ... GALL. Combattre, faire guerre. ITAL. Contendere, combattere. GERM. Streiten/ Kampffen. HISP. Contender y pelear. ANGL. To strive, to fight. ...

DEPUGNATIO, nis. Jul. Firm. Math. lib.4. Ex forensium certaminum depugnationibus liberatus.

DEPUGNATUR, impersonale. Cic. ad Att. lib.16. Calendis Januariis erit fortasse praesidio: aut quidem ante depugnabitur.

DEPUGNATUS, participium. Plaut. Menach. Sed me tuo ne seto veniam, depugnato praelio.

DEPVRGO, as: Purgo. ... GALL. Purgier du tout, nettoyer. ITAL. Purgare. GERM. Aufseubern/ reinigen. HISP. Purgar a limpiar. ANGL. To make cleane, to cleanse. ...

DEPVRGARE, Tergam cum stercore permiscero, depurgato ab herba graminaibusque. Dicimus etiam depurgare crimina, pro excusare, & diluere. Liv. 9. bell. Macedon. Filium mittere Romam simul ad depurganda crimina, simul ad deprecandam iram Senatus statuit.

DEPUTO, as: Puto, refeco, ramis, sarmentisve superfluis arborem vitemque libero. ... GALL. Couper, tailler. ITAL. Tagliar via, potare. GERM. Abschneiden/ abharren. HISP. Cortar y podar. ANGL. To prune or cut of. ...

DEPUTARE, censere, judicare. ... GALL. Reputer, estimer, penser. ITAL. Stimare, pensare. GERM. Achten/ mainen/ or theiln. HISP. Pensar a juzgar, a indagar. ANGL. To think, iudge or estimate. ...

DEPUTARE, Quod vulgo dicitur Reputare, non ut multi putant, Delegare. Tetent. in Hecyr. sc. 3. a. 5. Adepol na meam esse herus operam deputat parvi pretii, qui ob rem nullam me misit frustra, ubi totam desedi diem. Plaut. in Amph. Inde cras e promptuaria cella depromar ad flagrum: Nec causam liceat dicere mihi, neque in hero quicquam auxiliu fiet? Nec quicquam sit, quin me omnes esse dignum deputent. ...

DEPUTATI, qui in bello vulneratos curabant, collapsos erigebant, & in coronatione Imperatoris ferulam gerebant. Rigalt. Item ministri Ecclesiae ad sacrum altare. Lex. gr. b. Item armorum fabri. Buleng. ...

DEPVIO, is, ex De, & Pavio, hoc est, caedo. ... GALL. Battre, frapper. ITAL. Battere, percuotere. GERM. Schlagen. HISP. Herir. ANGL. To beate, to strike. ...

Depuit me: id est, verberavit.

DEQUE, opponitur Atque. Hoc auget & minuit: Illud contra. Vide Gell. cap. ult. lib. 10.

DEQVEROR, pro simplici Queror, legitur apud Valer. Flac. lib. 5. Argon. ...

ante omnes secum dequestra labores. ... GALL. Se complaindre. ITAL. Lamentarsi, querelarsi. GERM. Sich beklagen. HISP. Quejarse. ANGL. To complain. ...

eadem sub nocte sopora

DERADARE, is: Radens aufereo. ... GALL. Racler, oster en raclant. ITAL. Tagliare radendo. GERM. Abtragen/ abschaben. HISP. Raer alguna cosa de otra. ANGL. To shave or sheave of or away. ...

DERAFAT, torpet, frigidum est. Gloss. Isid. ...

DERA, dicitur, Iberiae regio, per quam Sicanus fluit. Steph. Quanquam civitatis, an regio sit, in Graeco non addatur.

DERBE, es, dicitur, Castellum est & portus Isauriae, patria Timothei, qui D. Pauli discipulus fuit.

DERBITES, dicitur, Gentile.

DERBIES, dicitur, Populi sunt Asiae, authore Plinio, proximi Hyrcano mari, quos Oxus annis medios secat. Hi acetrimi delictorum vindicatores creduntur, utpote qui levissimum quodque delictum capite puniant. Parentes grandaevo, postquam annum septuagesimum fuerint egressi, jugulatos devorant, satius arbitantes a cognatis

illos, quam a vermibus absumi: citra septuagesimum annum obeunt non edunt, sed humani, ut scribit Serab. lib. 2. Hos Hieronymus Derbies vocat: Massagera (inquit) & Derbies miserimos putant, qui sine aegrotatione moriantur: & parientes, cognatos, propinquos, quum ad senectutem venerunt, jugulatos devorant, rectius esse dicentes, ut a se potius, quam a vermibus comedantur.

DERCE, dicitur, Fons est frigidissimus aestate; inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis. Haec Calepinus ex Perotto. Martialis tamen hunc fontem, Dircennam vocat, non Dercem: Sic enim scribit lib. 2. ad Luciam.

Tepida natabis lenè Congedi vada,
Mollisque Nympharum lacus:
Quibus remissum corpus astringes brevi
Salone, qui ferrum gelatis
Avidam rigens Dircenna placabit siumi
Et Nemea, qua vincit nives.

Quo in loco, si Dircem legatur, versui deest syllaba.

DERCETO, dicitur, Nomen est fabulosa dea, quae apud Ioppen; authenticè Plin. aut (ut Diodoro lib. 1. placet) juxta Aicalonem colitur, humana facie, reliquo corpore pilcis. Hanc Syri Atargatim vocant. Fiam habuit Semiramidem, quam a columbis educatam ferunt. Ob id sacras genti aves eas esse, ostendit Tibullus,

Alba Palaestino sancta columba Syro.

DERCOS, A. sub P. Constantinopolitano. Dercyllus, unus e praefectis Phyrri, teste Plutarcho.

DEREA, dicitur, urbs Arcadiae. Steph.

DERECTARI, qui domos alienas furandi animo introeunt. Vide Directarii, in Dirigo.

DERELINQUO, is, ere: Prorsus, seu in totum relinquere, deserere. ... GALL. Abandonner, delaisser. ITAL. Abbandonare. GERM. Verlassen. HISP. Dexar a desamparar. ANGL. To leave, to forsake. ...

DERELICTUS, participium. ... GALL. Delaissé. ITAL. Lasciato. GERM. Verlassen. HISP. Dexado, desamparado. ANGL. Left, or forsaken. ...

DERELICTIO, nis, verbale: Desertio. ... GALL. Delaissement, abandon. ITAL. Abbandonamento. GERM. Verlassung. HISP. Dexo a desamparo. ANGL. A leaning or forsaking. ...

DERELICTUS, us, ui, idem, dicitur, Gell. lib. 14. cap. 12. Sive quis arborem suam vineamque habuerit derelictui, non id sine poena fuit: Ex Catone.

DEREPENTE, una dictio, quia (ut docet Donat.) adverbis praepositionem separatim non addimus. Si enim separaveris, non est Latinum de repente. ... GALL. Incontinent, soudainement, tout sur le champ, tout a coup. ITAL. Di subito, incontinentemente. GERM. Einwohnags/ von stundan/ flugs/ gelingen. HISP. Subitamente y de repente. ANGL. Sodenly. ...

DEREPO, compositum, ex De & Repo. ... GALL. Grimper, ramper. ITAL. Raparsi, montare. GERM. Hintriechen/ odes schleichen. HISP. Gatear, andar no sentiendo. ANGL. To creepe or slide forth. ...

DERIA, Derry, vel Dirry. V. E. Hiberniae, ad fl. Lougfoyl, in Comitatu, seu provincia Tyr- Corneliae, sub A. Atmachano.

DERIDEO, es: Irideo, ludo, illudo. ... GALL. Se moquer, railler. ITAL. Belfare, dileggiare. GERM. Verlachen/ verspotten. HISP. Escarnecer reyendo. ANGL. To mock, to scorne or taunt. ...

DERISOR, dicitur, Metasachek, methathel, y lèts. ... GALL. Mocqueur, railleur. ITAL. Schernitore. GERM. Ein verlachen/ verspotten. HISP. Escarnecedor, que haze escarnio. ANGL. A mocker, a schorner. ...

DERIDICULUM, Irrisio. ... GALL. Mocquerie, raillerie. ITAL. Scherno, beffa. GERM. Verpotung/ verlachung. HISP. Escarnio. ANGL. Mockerie, scorne. ...

DERISUS, us. ... GALL. Derisus. ITAL. Derisus. GERM. Derisus. HISP. Derisus. ANGL. Derisus. ...

DERISORIUS, dicitur, Ulp. lib. 38. tit. 1. l. 71. Quod si nullas ades reliquit, magis derisorium est, quam utile legatum. Martianus D. lib. 28.

lib. 28. tit. 7. l. 14. Condiciones contra edicta Imperatorum, vel quæ contra bonos mores, vel derisorie sunt.

DERIDICULUS, a, um: Derisione dignus. ἄγλαυτος, ἀγλαυτός. GALL. Digne d'estre moqué. ITAL. Degno di esser beffato. GERM. Verlaechens wärdt / spöttig. HISP. Cosa de reyr y escarnecer. ANGL. Vvhortie of scorn or mockerie. Varr. 1. de re rust. Sequetur ut duos villicos & duas villicas habere debeat, quod est deridiculum. Deridicula vanitas, apud Gell. lib. 10. cap. 11. Pueri in ludo rudes, non magis in legendo deridiculi fuissent. Et lib. 12. cap. 2. Deridiculos verlus Eonium fecisse.

DERIPIO: Abstraho,avello. ἄρπην chatáph, ἄρπην lakách, ἀρπάζω. GALL. Prendre en ravir. ITAL. Rapire, pigliare prestamente, scarpire. GERM. Hinreißen, abziehen. HISP. Arrebatar alguna cosa de lugar. ANGL. To tak or pull away. Virg. lib. 2. Georg.

Colaque pralorum fumosis deripe teetis:

id est, propteranter teetis effer. Plaut. Anl. sc. 6. a. 4. Aurum deripiamus matronis palam. Idem in Men. Sed quis hic est qui capillo me huc de curru deripit? Lact. lib. 5. Quomodo se rapinis & fraudibus abstinebunt, qui Mercurii furta noverunt, docentis non fraudis esse deripere, sed astutiae: id est, surripere.

DERIVO, as: Aquam deduco, alióve deflecto. ἄρπον bizzil, ἄρπον bighghir, ἀρροή. GALL. Faire écouler l'eau par autre ruisseau ou conduit, la détourner. ITAL. Derivare, scolare le acque, condurre da un fiume voltare in suo corso. GERM. Das wasser dannen richten oder leyren das es erwehln stiesse. HISP. Derivar el rio a otro de fuente. ANGL. To trayne water by an other way. Col. lib. 1. Cerebrosque sulcos aquarios (quos nonnulli elices vocant) faciamus, & omnem humorem in cloacas, atque inde extra segetes deriveamus. Per translationem elegantissimè ponitur pro Deflecto, & transfero. Terent. in Phorm. Quid vis? ut maneat Phanium, atque ex crimine Antiphonem eripiam, atque in me omnem derivem iram senis? id est, deflectam. Ubi Donat. Derivatio dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinebat, ad eum, ad quem non pertinet. Cic. in Verr. 4. Quid est quamobrem putes te tuam culpam non modò derivare in aliquem, sed communicate cum aliquo posse? Cic. pro Mil. Fecerunt id servi Milonis (dicam enim non derivandi criminis causa, sed ut factum est) neque imperante, neque presente domino, quod suos quisque facere servos voluisset. Hoc est, non dicam eo animo ut Milonis crimen in servos rejiciam, sed quia ita res se habet.

DERIVATIO, verb. Deductio. ἀπαγωγὴ, ἀπαγωγή, ἀπαγωγή. GALL. Derivation, détournement du cour accoutumé. ITAL. Derivamento. GERM. Ablattung / abrichtung. HISP. Aquel apartamiento. ANGL. A turning or trayning of water by an other way. Cic. 2. Offic. Ad ductus aquarum, derivationes fluminum. Liv. 3. ab Urb. & Quint. lib. 3. Utendum proxima derivatione verborum.

Derivativus, a, um, quod ab alio deducitur, ἀπαγωγός.

Derma, cutis, pellis. Lex. Onom.

DERODO, is, si, derosum: Rodo. ἄρπην achál sabib, ἄρπην ἄρπην. GALL. Ronger. ITAL. Roder. GERM. Abnagen / benagen. HISP. Roer. ANGL. To gnaw. Plin. lib. 11. cap. 37. Et cochleæ dentes habent: indicio est à minimis earum derosa vitis. Cic. 1. de Divin. Ab muribus esse derosos.

DEROGO, as: Detraho, diminuo, delibo. ἄρπην gheráb, ἀρπην. GALL. Déroger, diminuer, abolir en partie. ITAL. Derogare, scemare, to liere, levar via qualche parte. GERM. Etwas einm Ding entziehen oder abbrechen / mindern. HISP. Detraer a sacar a quitar, cassar y anular la ley. ANGL. To abolishe, to undote and tag away a parte. Unde Derogare legi, est aliquid de lege diminuer, vel detrahere. Abrogare autem legem, est legem omnino tollere. Author ad Heren. Quum duæ leges inter se discrepant, videndum est primum, num quæ abrogatio, aut derogatio sit. Quid est ergo derogatio, nisi detractio aliqua legis: abrogatio, ipsius legis ablatio? Illa, partis legis: hæc, totius ablatio est. Cic. 2. de Invent. Indignum est de lege aliquid derogari, vel legem abrogari. Dicimus autem derogo legi, vel de lege: & abrogo legem. Author ad Heren. Quam ostenditur id factum esse, quod ea lex sanciat, cui legi derogatum sit. Item per accusativum, derogare legem. Cic. pro Fontio. Quorum virtuti, generi & rebus gestis fidem & auctoritatem in testimonio cupiditatis atque inimicitiarum suspicio derogavit. Derogo X Arrog: quod est, Auctoritatis aliquid, aut fidei alienæ tribuo. Hieron. in prolog. Esdra, Interrogent Hebræos, & ipsis auctoribus translationi meæ aut arrogant, vel derogent.

DEROGATIO: Diminutio, detractio. ἄρπην nigrabáb, ἀρπην. Author ad Heren. Quum duæ leges inter se discrepant, videndum est num quæ abrogatio, aut derogatio sit.

DEROGATIVUS, ἀρπην. Diomedes Grammat. lib. 1. In, enim præpositio, plerunque derogativa, nonnunquam adjectiva est.

Derogator, est invidus, & qui dente maligno alium carpit.

DEROGATORIUS, a, um. Julianus D. lib. 29. tit. 4. l. 2. Edictum de custodiendo partu derogatorium est ejus quod ad Carboniani decreti exemplum comparatum est.

DEROGITO, as, are, freq. quo antiqui sunt usi pro simplici Rogare, ἀρπην. Plaut. Asin. Placide ergo unumquodque derogita, ut acquiescam.

Derpatum, seu Torpatum, Derpt. V. E. Livonia, sub A. Rigenfi.

Dertha, δερθα. Locus Laconic: gentile Derthæus, vel Dertheates, unde Dertheatidis Dianæ templum. Steph.

Derthan, δερθάν. Steph. Populi Thraciæ: Herod. Derthæos vocat, ut sequitur.

Derthæi, cum x diphthongo, sive (ut alii legunt) Derthes, δερθαί. Populi sunt Græcorum in littoribus Thraciæ, quorum meminit Herod. lib. 7.

Derthona, x. δερθών. Steph. Insubriæ oppidum est ad Padum fluvium, quod à Ptolemæo Taurinis annumeratur. Hodie vocatur Tortona.

Derthosa, nobilis urbs Hispaniæ, quæ & Lertosa, apud Ptolem. sed non placet: quin potius Dortosa, quum hodie Tortosa nuncupetur. Tranquilus in Galba, Ac subinde Alexandrina navis Derthosam (vicio-

se editum Detorsa) appulit armis onusta. Pomponius Mela, Iberius Derthosum attingit. Deorsum mendose in impressis.

DERŪMPO, is. Abumpo. ἄρπην paráts, ἀρπην. GALL. Dérompre. ITAL. Rompere, estirpare. GERM. Zerbrechen / abressen. HISP. Quitar alguna cosa rompiendo. ANGL. To breake of. Collis arduus & deruptus: id est, abruptus, sive præruptus. Tacit. lib. 2. Item lib. 9. Et pars maxima inermis per invia & rupes deruptas, præcipitanter fugerunt. Deruptum, pro præcipitio: ut, Multi pavore in derupta præcipitati. Liv. lib. 8. dec. 4. Dimisso equo per derupta & avia, sequentes frustratus est. Tacit. lib. 4. Livius lib. 8. dec. 4. In derupta præcipitare.

DERŪNCINARE: Dissiccate, & dissipare. ἄρπην hissár, ἄρπην ghorér, ἄρπην bitter, ἀρπην. GALL. Fendre d'une scie, mettre en pieces, dissiper. ITAL. Dissipare, fare in pezzi. GERM. Zerschneiden / zersstückeln. HISP. Rozar, cortar en partes diversas. ANGL. To sawe or cutt in pieces. Tractum à runcinis, hoc est, scfris majoribus, quibus fabri lignarii majora ligna secant. Plaut. in Milit. Ut lapide deruncinavit militem. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Ego deruncinatus, deatruatus sum miser hujus scelesti technis, dolis.

DERŪO: Decido. ἄρπην hippil, ἀρπην. GERM. Abbatre, faire cheoir. ITAL. Cadere giù, ruinare à basso. GERM. Anhsinfallen. HISP. Caer abaxo. ANGL. To fall downe, to pull frome. Apuleius, Pro lapsus deruissim. Cic. Att. lib. 6. activè posuit pro Aufero, sive adimo: Et de laudibus Dolabellæ deruam cumulum.

Derusæi, fuerunt oratores Persici, teste Herod. lib. 6. δερυσάοι, δερυσάοι. Steph. populi sunt Persici, ex lib. 1. Herod.

Desili, δερύοι. Populi Thraciæ. Steph.

Des, olim, pro Bes, dicebatur As, dempto triente: est enim des, sive bes, octo unciarum pondus.

DESACRO, as, are. Consecro, dedico. ἄρπην hecherim, ἄρπην dahásch, ἄρπην chanách, ἀρπην. GALL. Dédier, consacrer. ITAL. Consacrare. GERM. Heiligen / weihen. HISP. Consagrar. ANGL. To dedice, to consecrate. ut, Desacrare aliquid Trivia, apud Stat. 9. Theb.

Nota per Arcadias felici robore sylvas

Quercus erat, Trivia quam desacraverat ipsa

Ejectum turba nemorum, numenque colendum

Fecerat.

DESÆVIO, is: Sævio. ἄρπην zaráph, ἀρπην. GALL. Se cruellement courroucer, frapper & tourmenter par excez quelqu'un. ITAL. Incrudelire. GERM. Häßtig wüten. HISP. Mucho encolerizarse. ANGL. To be wood angrie, to shew extreme cruelty. Col. lib. 6. cap. 2. Patere unum diem, noctemque desæviant. Tranquil. in Ner. cap. 29. Vitorumque ac scæminarum ad stipitem deligatorum inguina invaderet: & quum affarim desævisset, conficeretur à Doryphoro liberto. Hier. in prolog. lib. Reg. Latrantes canes qui adversus me tabido ore desæviant. Item sævire desævo. ἄρπην. GALL. Cesser d'estre cruel, s'appaiser. ITAL. Cessare d'esser crudele. GERM. Derwüten / von dem wüten ablassen. HISP. Dexar de encruelcerse. ANGL. To cease to be angrie. Lucan.

Nec dum desæviant iræ, Expectat.

Virg. 4. Æneid.

Dum pelago desæviant hyems.

Desævire aliquem, pro desævire in aliquem. Incertus Auctor sub Constantio scribens de Alexandri M. Bucephalo, sic ait: Namque homines edit, & ejusmodi pabulum sævit: id est, sævit in pabulum ejusmodi.

DESALTO, as, are. ἄρπην, ἀρπην. GALL. Achever de danser, danser. ITAL. Danzare, finire la danza. GERM. Dancen oder außs dancen. HISP. Acabar de dançar, dançar. ANGL. To leap or daunce, to end a daunce. Suet. in Cal. Deinde repente magno tibiarum & scabellorum crepitu cum palla tunicæque talari profuit, ac desaltato cantico abiit.

DESCALPULATUS, qui tunicis dimissis ambulat: à de, & scapulis. Scalig. in Catull. citat, & sic legit epist. 115. Senecæ. Gruterus autem ibi genuinam lectionem esse arbitratur de capsula totos, eosque ita dici vult, qui in publicum prodituri, corporis omnem amictum, imò ornatum ex artula sumunt.

DESCENDO, is, deorsum eo, ex loco superiore in inferiorem me confero. X Ascendo. ἄρπην jarád, ἀρπην. GALL. Descendre. ITAL. Discendere, scendere, smontare. GERM. Hinab gehn / vndero sich gehn. HISP. Descender de lugar. ANGL. To go downe, to descend. Cic. 4. Tuscul. Ut enim in inferiorem ambulationem descendimus. Liv. lib. 2. ab Urb. Tum ad equites Dictator advolat obtectans, ut pressio jam pedite, descendant ex equis. Ex fastigio non nisi cadendo descendere. Senec. e. 20. de Tranquill. Tantum ab illo (imitando) defluebant, quantum ille descenderat ab antiquis. Quint. Attollitur, vel descendit vox. Idem. Descendere inferius (de minore pretio.) Mart. epist. 75. lib. 10. Non descendit ætas nostra, sed cadit. Senec. epigr. 84. Asta ut descendam in procliv (de equo.) Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Altius descendunt præcepta quæ teneris imprimuntur ætatibus. Senec. cap. 16. de consol. ad Helviam, Descendere in nos debet oratio. Idem epist. 40. Altrè descendit, & diu sedit. Idem epist. 72. Descenderunt in corpus vulnera. Idem de consol. ad Helviam. Descendere in altum, Metaph. Sen. epist. 60. Descendere in causam (pro sequi partes.) Liv. lib. 6. dec. 4. & Cæsar lib. 1. de bell. civil. Descendere necessario ad deditionem. Item, Ad omnia descendere paratus, ut controversiæ componantur. Idem ibid. & lib. 3. de bell. civil. Descendere ad extremum auxilium (id est liberare servos.) Descendere ad verba communia. Quint. Descendit in amores & lusus Alcæus. Idem, Descendere usque ad silentium. Idem, Pectora in quæ descendat tuto secretum. Senec. cap. 7. de tranquill. Præteritum hujus verbi apud veteres erat, descendidi, non descendidi, uti Ennius & Valerius Antias in hist. 75. Deinde funere locato, ad forum descendidit. Laberius quoque in Catulario, Ego mirabar quomodo mamma mihi descendiderunt. Gell. lib. 7. cap. 9. Per translationem verò dicimus, Descendo in prælium, descendo in campum, descendo in forum, & hujusmodi alia: quia de quiete ad laborem, de loco tuto ad periculum, de vita ad mortem est iste descensus.

descensus, sive ad animam, sive ad corpus, sive ad utrumque pertinet. Peritus, Descendere in sese posuit, pro eo quod dicimus, suam infirmitatem agnoscere, sat. 4.

Ut nemo in sese tentat descendere, nemo: Sed procedenti spectatur mantica tergo.

Translatum vel à fodinis, vel à cellis, in quas qui descendunt, quid illic repositum reconditumque sit, nosse possunt. Descendit ad hyacinthum hæc gemma. Plin. lib. 17. cap. 9. id est, accedit. Descendere etiam est se frangendum atque dividendum præbere, ut Pathicus, qui Drauco, sive initori atque ascensori se, ob terreturam diabolicamque libidinem, subjicit atque subternit. Catullus,

Multus homo es Naso, nec tecum multus homo, sed Descendis Naso: multus es, es Pathicus.

DESCENSUS, us. מוראדח. מוראדח. GALL. Descende. ITAL. Discesa. GERM. Ein abhingang / hinabsteigung. HISP. Descendimiento. ANGL. A descending or going down. Virg. 6. Æneid.

Facilis descensus Averni.

Plin. lib. 16. cap. 26. Ipso descensu Jovis speluncæ torvum lignumque.

DESCENSIO, nis. מוראדח. מוראדח. GALL. Descende. ITAL. Discesa. GERM. Abgang. HISP. Descendimiento. ANGL. A downe going. Plin. Epist. 101. In has, tres descensiones: dux in sole, tertia à sole. Liv. 2. bell. Pun. Priusquam in continentem descensiones facerent.

DESCICO, is, ire: Non scio. Plaut. in Mercatore, Athenæ desciverunt. DESCISCO, is, ivi, itum, ex De & Scisco compositum. Deficio, ad aliam partem me confecto. מוראדח. מוראדח. GALL. Se revolter, se départir, s'en aller. ITAL. Rivoltarsi alla parte contraria, mancare di fede. GERM. Abfallen / auff die ander seiten fallen. HISP. Rebelar. ANGL. To leave and forsake, to revolt. Liv. 2. 9. ab Urb. Prænestæ à Latinis ad Romanos descivit. Ab excitata fortuna ad inclinatam & propè jacentem desciscere. Cic. Curioni lib. 2. Desciscere à natura. Cic. 3. Tuscul. Gell. cap. 5. lib. 16. Desciscere à proprietate verbi. Velleius, Descitum à virtute. Idem, Descivit à bonis Tib. Gracchus.

DESCITUM, à פירוש, impersonale passivum. Liv. 6. bell. Pun. Quorum de sententia maxime descitum à Romanis constabat.

DESCOBILIA, as: Radere. Quæro à vobis, si quis mihi cæstis supercilia descobinaret, &c.

DESCOBINATUS: Saucius, abrasus, sectus, à πεινηδύ. Varr. in Meleagr. Sicut autem delectationis causa venamini, quanto satius est salvis curibus in circo expectare, quam his descobinatis in sylva curare? Nonius.

DESCRIBO, is, ere: Exscribo, transfero. כתב. כתב. GALL. Décrire, transcrire, doubler, copier. ITAL. Transcrivere, descrivere, ricopiare. GERM. Abschreiben. HISP. Tradadar escritura, escrivir una cosa otra vez. ANGL. To copie, to writ out of an other. Cic. Cornif. Dicam tuis ut eum si velint describant, ad tæque mittant. Suet. in Calig. cap. 41. Aliquando ponitur pro definire, distribuire, disponente, seu designare. Αγρατάρι, Αγρατάρι, Αγρατάρι. Cic. in Lal. Mei sunt ordines, mea est descriptio. Item pro Delineare, vel depingere. Plaut. in Asin. se. 3. a. 2. Non pictor potuit rectius describere ejus formam. Accipitur etiam pro simplici Scribo, vel pro Conferibo. Virg. in Daph. Ecl. 5.

Imò hac in viridi nuper qua cortice fagi Carmina descripsi, & modulans alterna notavi, Experiæ.

Lact. lib. 5. Quid est enim cur illam vel in carminibus, vel in omni sermone describant: conquerentes ejus absentiam, quum sit facilissimum bonos esse si velint. Velleius, Publicis descripta litteræ à Quæstore pecunia. Senec. cap. 10. de Tranq. Describendi arte exiguæ aræ patent in multos usus. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nec qui descripsit corrumpi semina matrum.

DESCRIBERE librum ab aliquo, id est, ad exemplar quod aliquis habet. Cic. ad Attic. lib. 13. Scripsit enim Balbus ad me, se à te quintum de civibus librum descripsisse. Describere comedias Græcas, pro, Verbis Latinis eas exprimere, & ad exemplum earum similes, ejusdemque argumenti componere. Terent. in Prologo Eunuch. Describere in dies. Plin. lib. 18. cap. 28. Neque est ei minor veneratio, quàm descriptis in Deos stellis.

DESCRIPTIUS, particip. Distributus. כתב. כתב. GALL. Transcript, doublé, copié, décrit, mis par ordre. ITAL. Transcritto, copiato, posto in ordine. GERM. Abgeschrieben. Item/koordinet. HISP. Tradadado, traçado o debuxado. ANGL. Written out of a copie. Cic. in Cat. Quemadmodum esset ei ratio totius belli descripta, docui.

DESCRIPTUS, nomen ex particip. Cic. 3. de fin. Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manu factis tam compositum, &c.

DESCRIPTIO, nis: Distributio, figura, forma, designatio. ספירה. ספירה. GALL. Description, enrolement, ordre. ITAL. Descriptione, narrazione. GERM. Abschreibung oder abschrift. HISP. Description o dibuxo. ANGL. A description, a putting in good order. Descriptio equitum, peditumque. Cic. 4. Tuscul.

DESCRIPTIUNCULA, diminut. à descriptio. Senec. in sua sororia 2. Ex omnibus sua fortis celebres descriptiunculas contexam.

DESCIDO, is: Abscindo, refeco, amputo. ספירה. ספירה. GALL. Découper, couper, & separer d'avec, retrancher. ITAL. Tagliare via. GERM. Abschneiden / oder abhaben. HISP. Cortar de alguna cosa. ANGL. To cutt of or mowed downe. Columel. lib. 3. Et si fieri poterit, juxta aliquem nodum ferrula descato. Idem lib. 12. Bonus operarius prati jugerum descocat. Cic. Attic. Tu illud descocabis, & hoc adglutinabis. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ni patrium crinem descuisset amor.

DESCISUS, particip. à Descor. ספירה. ספירה. GALL. Coupé, retranché, séparé. ITAL. Segato, tagliato. GERM. Abgeschnitten.

HISP. Cortado. ANGL. Cutt of or mowed downe. Defecta cum stramento leges. Liv. 2. ab Urb. Defectis stramentis. Col. lib. 14. cap. 10. Cæsar lib. 3. de bell. civ.

DESECTIO, verbale. ספירה. ספירה. GALL. Coupeure, tailleur, dissection. ITAL. Segamento, tagliamento. GERM. Abschneidung / abhavung. HISP. Cortadura. ANGL. Cutting of. Col. lib. 6. cap. 3. Horum defectio cum pecori, tum agro est utilis.

DESECRAS, id est, quod sacrum erat profanum facio: Profano. ספירה. ספירה. GALL. Dégrader. ITAL. Dissacrare, digradare. GERM. Entweyhen / entheyligen. HISP. Degradar. ANGL. To disgrace, to discharge of his orders. Unde sacerdotes sceleris alicujus damnati, antequam supremo supplicio afficiantur, consueverunt desecrari: quod vulgus vocat Degradari. Hinc Descratus apud Plin. lib. 28. cap. 8. Jungemus illis simillima & peregrina æque animalia, priusque chamælocem peculiari volumine dignum existimatum Democrito, ac per singula membra descratum non sine magna voluptate, cognitis proditiisque mendacis Græcæ vanitatis.

Defecus, secus, secundum Salmaf. ||

DESERO, is, evi, desitum: Sero, planto. ספירה. ספירה. GALL. Sèmer, planter. ITAL. Innestare, piantare. GERM. Sæyen / pflanzen. HISP. Enxerir una cosa en otra, plantar. ANGL. To plant, to sow. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 23. Nam & in recentibus pomariis, desitis feminibus, in ordinemque arbusculis positis, primis annis, antequam radices longius procedere possint, alii consertant hortos.

DESERO, is, rui, tum: Derelinquo, destituo, prodo. Deserere dicimus pro relinquere, destituere, quia quæ deseruntur, i. deorsum feruntur & destituuntur in terram, illic relinquuntur. Sic loquimur, Ille a plantæ pour reverdir. ספירה. ספירה. GALL. Delaisser, abandonner, quitter. ITAL. Abandonnare. GERM. Verlassen. HISP. Desamparar. ANGL. To leave forsake. Ter. in Heaut. Mulier telam deserit continuò. Idem in Andr. Per omnes tibi adjuro deos, nunquam eam me deserturum. Senec. cap. 11. al. 30. de conf. ad Polyb. Alium vita deserit in medio cursu. Plaut. Pseud. se. 3. a. 1. Potius rem divinam deseram. Idem Men. se. 2. a. 5. Pernicitas deserit (me). Idem Mostell. se. 2. a. 1. Res, fides, fama, virtus deseruerunt (me). Idem Pseud. se. 1. a. 1. Te amantem, ne pave, non deseram (id est, tibi opem feram.) Idem ibid. se. 4. a. 4. Deserui Blepharionem, ut Naucrarem convenirem. Idem Cure. se. 3. a. 4. Facis sapientius, quàm pars lenonum, qui liberum habet, & eos deserunt. Item deserere sese, pro sibi deesse, & animum abjicere. Cæsar lib. 1. de bell. civil. Deserere Alban, la deserter: interpres Juvenal. in Satyr. 4. Deserere item signa milites dicuntur. Item deserere patriam, & deserere Imperatorem, hoc est, relinquere, & in periculo destituere. Plaut. Pseud. se. 3. a. 4. Ne deserat me metuo, & ad hostes transeat. Quint. Deseruit, id est, desertor in acie fuit. Sueton. in Tib. Deseri se conquebatur. Unde desertores dicuntur proditores, quique eos, quos maximè defensos oportebat, in discrimine relinquunt. Sueton. in Casare, Desertorum ac seditionis inquisitor ac punitor acerrimus, connivebat in cæteris. Cæsar 6. bell. Gall. Qui ex iis sequuti non sunt, in desertorum ac proditorum numero dicuntur. Quomodo autem differat desertor ab emanfore, vide in dictione Emanfor. Deserere vadimonium, est vadimonium non obire, & in judicio se non sistere.

Deserto, as, sicque tativum, desertum reddere, ספירה. Accius, Quum me solum uterque parens desertissent.

DESERTOR, is, verbale, qui deserit: ut, Desertor amicorum. Cic. Attic. lib. 8. Desertor quis sit, explicatur apud Jurisconf. l. desertor, §. 1. D. de re milit. Vide & C. de desert. lib. 12. & infra, Emanfor. Desertor Afrix, pro Exul. Virg. 12. Æneid.

Aut hac Dardanium dextra sub tartara mittam Desertorem Asia. Servius.

Velleius, Imperator qui in desertores scire debuerat, desertor exercitus sui factus est.

DESERTUS, a, um, participium: Destitutus, relictus, incultus, vastus. ספירה. ספירה. GALL. Desert, delaisse, abandonné. ITAL. Abandonato. GERM. Verlassen. HISP. Deserto o desamparado. ANGL. Left, forsaken. Cic. pro Cluentio, Locus à voce Tribuni desertus. Idem in partit. Orat. Ager desertus à plebe, atque à cultura hominum. Velleius, Et à militibus, & à fortuna desertus: Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Impia desertum fugiens Medea parentem.

Idem 13. Metam.

Haud tamen efficiis desertum ut Nestora crimem Essè rear nullum.

MOX, Proditus à socio est. Migrat etiam in nomen, admittitque comparationem. Cic. in Pisonem, Ut nullius unquam redditus fuerit desertior: In desertissima solitudine. Idem 6. in Verr. Desertà promissio dicitur apud Jurisconsultos, non observata, contempta. Ulpian. l. 4. D. si quis eaut. Quæsitum est an possit conveniri ne ulla exceptio in promissione desertà iudicio sistendi causa facta objiciatur? Et ait Attilicinus, conventionem istam non valere. Vide Hotomani Lexicon.

DESERTISSIMUS, Superlat. Sen. quaestio. nat. lib. 3. cap. 11. In locis desertissimis fontes.

DESERTUM, i: Locus solitarius, ac inhabitatus: eremus. ספירה. ספירה. GALL. Desert, non habité. ITAL. Deserto, dishabitato, solitario. GERM. Ein einde / ein ort das verlassen ist und niemand daselbst rocht. HISP. Paramo o desierto. ANGL. A desert, a wildernesse. Virg. 1. Æneid.

Ipse ignotus, ægens, Libya deserta peragro.

DESERTUM, pro Austro, apud Methodium. Desertio, verbale, ספירה. Actus ipse deserendi. Liv. lib. 1. quinta decad. Cur execrabilis ista nobis solis veluti desertio generis humani.

DESERVIRE: Servire. ספירה. ספירה. GALL. Deservir, servir. ITAL. Servire humilmente. GERM. Underthäniglich dienen. HISP. Servir con diligencia y humildad. ANGL.

To serve humiliter. Cic. Tironi, Indulge valetudini tuae, cui quidem tu adhuc, dum mihi deservis, servisti non satis. Idem 1. Offic. Item que alii, qui quidvis perpetuantur, cuius deservunt, dum quod velint, consequantur.

DESICCARE, as, are: Siccare. Heb. יבש jibbesch, חריב hecherib. Gall. Secher, defecher. Ital. Seccare. Germ. Trucknen / truckent machen. Hisp. Secar. Angl. To be made drie. Plin. lib. 20. cap. 0.

DESIDAMONES, superstitioni ab inconsulta & absurda divina potentia formidine. Bud. || DESIDEO, es, edi, ere: Otiosum sedere. Heb. נעצל nechtsal. Gall. Se tenir assis sans rien faire, estre oisif, & paresseux. Ital. Stare ocioso. Germ. Müßig sitzen / sautemgen. Hisp. Empereser y ser negligente. Angl. To be idle. Plaut. in Bacch. Nam meus formidat animus, nostrum tantum ibi desiderare, neque redire filium. Ter. in Hec. Frustra ibi totum desedi diem. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 4. Quid tu intus desedisti? Quint. Argumenta veluti confragosa locis amencioribus desident. Et Suet. in Cas. cap. 2. Desedit apud Nicomedem.

DESIDES, desidis: Otiosus, ignavus, iners. Heb. באטל batsel. Gall. Qui se tient assis sans rien faire, paresseux. Ital. Ocioso, accidioso. Germ. Faul / Müßiggenger. Hisp. Negligente y perezoso. Angl. Idle, slowe, unoc cupied. Liv. lib. 1. Desidem Romanum regem inter sacella & aras acturum esse regnum rati. Et lib. 3. Sedemus desides domi mulierum ritu inter nos altercantes.

DESIDIA, a: Pigritia, socordia, ignavia, inertia. Heb. באטל batsel. Gall. Paresse, oisiveté. Ital. Pigritia, poltroneria. Germ. Faulheit / treghheit. Hisp. Pereza y negligencia. Angl. Idleness, slouth. Cic. de Leg. Agrar. contra Rullum, Qui propter desidiam in otio vivunt, tamen in turpi inertia capiunt voluptatem. Idem pro Sestio, Sed mihi omnis oratio est cum virtute, non cum desidia. Plur. in Lyc. & Solon. Desidia crimine damnabantur Athenis. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist. Desidia causas remove (scribendo.)

DESIDIOSUS: Otiosus. Heb. באטל batsel. Gall. Paresseux, oisif, un faineant. Ital. Pieno di infingardia. Germ. Der gar sint vnd nichts thut / ein fauler / müßiger. Hisp. Llento de mucha pereza y negligencia. Angl. Idle, that doeth no thing. Ovid. de rem. amor.

Quaritur Aegyptus quare sit factus adulter? In promptu causa est, desidiosus erat. Mart. lib. 8. Dic mihi qui melius desidiosus ages? Varr. in proximo lib. 2. de re rust. Sic qui in oppido sederent, quam qui fusa colerent, desidiores putabant. Inertissimum & desidiosissimum otium. Cic. 2. de leg. Agrar.

DESIDIOSÉ, adverb. Otiosé. Heb. באטל batsel. Gall. Sans rien faire, en oisiveté. Ital. Ociosamente. Germ. Faulig / Müßig. Hisp. Perezosamente. Angl. Idle, without occupation. Agere aetatem desidiosé. Lucret. lib. 4.

DESIDIO, is, edi (nam praeteritum a sedeo mutuatur, teste Valla lib. 5.) Idem quod Ad sedendum descendo. Heb. נחל mach. Gall. S'asseoir, s'affaisser, aller en fond. Ital. Descendere a sedere, stare a basso, spaniacar. Germ. Sich nidersetzen / odert niederlassen. Hisp. Descender para assentarse, caer abaxo. Angl. To sitt downe. Saepé etiam accipitur pro Desisco. Cic. 1. de Divin. Eo tempore ipso quum hoc calamitosum praedium fieret, tantos terrae motus in Liguriis, Gallia, compluribusque insulis, totaque in Italia factos esse, ut multa oppida corruerint, multis locis labe facta sint, terraeque desederint, fluminaque in contrarias partes fluxerint. Cell. lib. 8. cap. 5. Nares desidunt, difficulter spiritus trahitur. Stat. 3. Syl.

te praeside noscat Cur vada desidant, & ripa coercent undas. Tib. lib. 4. Qualis in immenso desederit aere tellus. Liv. lib. 2. de bell. Maced. Terra desederat. Desidero, pro alvum dejicere. Cell. lib. 4. de dysenteria, Quotiesque desidit, subluere aqua calida. Idem de tenesmo loquens lib. 4. cap. 18. In hoc aequé atque in torminibus frequens desidendi cupiditas est.

DESIDERO, as, a, sidus: ut, Considero, Desiderio alicujus teneor, requiro, postulo, cupio. Heb. חשב chashab. Gall. Desirer, souhaitter. Ital. Desiderare. Germ. Begären / wünschen. Hisp. Dessear. Angl. To carvet or desire, to wisch for any thing. Plaut. sc. 2. a. 2. Quam tu filium tuum, tam me pater meus desiderat. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Nunc desidero absentem amissum (captivum.) Idem Amphit. Experiri vult suum abitum ut desiderem. Gell. cap. 3. lib. 5. Desideravit, pro simpliciter petiit ab eo. Sueton. in August. cap. 29. Desiderabat Apollo templum. Idem c. 66. Desideravit M. Agrippae patientiam, & Mæcenatis taciturnitatem (hoc est, requisivit in Agrippa patientiam, & in Mæcenate taciturnitatem.) Cicero de senect. Non caret is, qui non desiderat. Ibidem, Neque nunc vires desidero adolescentis, non plus quam tauri vires adolescens desiderabam. Desideramus alicujus vires, quando ille non auxiliatur nobis. Cic. in Cat. Non curia vires meas desiderat, non rostra, non amici, non clientes. Quasi dicat, Curia non sentit me senio debilitatum, quum fungar meo munere perinde ac si integra aetate essem. Desiderari in acie milites dicuntur, qui in praelio ceciderunt: eo quod in recessione, quae a praelio fieri solet, non compareant. Curtius, in eo praelio trecenti capti, quinquaginta millia desiderata sunt. Desiderare in aliquo eloquentiam, candorem, integritatem, vel modestiam, est hujusmodi virtutem in aliquo requirere, quae illi vel utilis sit, vel necessaria. Cic. in Arat. Antonius multa & in se, & in aliis desiderans. Idem de clar. Orat. Unum excipio Catonem, in quo perfectissimo Stoico summam eloquentiam non desiderem.

DESIDERABILIOR, Suet. in Tiber. cap. 21. DESIDERABILIS, e, edis, ere: Desiderabilior, comparativus. Suet. in Tiber. Ut tali successore desiderabilior ipse aliquando fieret.

DESIDERIUM: Cupiditas, studium, amor vehemens, affectio. Heb. אהבה avah, חמד chamed. Gall. Desir, souhait, regret. Ital. Desio, desiderio. Germ. Ein begird / yunsch / ein groß verlangen. Hisp. Desseo. Angl. Desire, an ardent love or affection of any thing. Cic. in Lelio, Ego si Scipionis desiderio me moveri negem, quam id recte faciam, viderint sapientes. Idem 4. Tuscul. Desiderium est libido ejus, qui nondum adit, videndi. Tibul. lib. 4.

Nunc desiderium (rerum amissarum) superest. Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Trist. Roma domusque subit, desideriumque locorum. Senec. cap. 14. de consol. ad Helv. Desiderium ferre non posse exulis filii. Idem cap. 7. de consol. ad Marc. Desiderium suorum naturale est. Ibid. Desideria mutorum animalium concitata, sed brevissima (amisso factu.) Quint. cap. 10. lib. 1. Desideriis amicorum dare aliquid. Senec. cap. 9. de tranquill. Desideriis naturalibus parvo parantur remedia. Ovid. Eleg. 6. lib. 3. Trist.

(Tu) Pars desiderii maxima pend mei. Cic. ad Attic. Non dici potest quam flagrem desiderio urbis. Item desideria apud Jurisconsultos dicuntur pro libellis, quibus quid a Principe magistratue postulatur ac desideratur. Vulgo Requestras vocant. Suet. in August. cap. 53. Promiscuis salutationibus admittebat & plebem, tanta comitate adeuntibus desideria excipiens, ut quendam joco corripuerit, quod sibi libellum portigere dubitaret, quasi elephantum stipem. In hac significatione ponitur apud eundem Suet. cap. 17. in August. & in l. 4. & 9. D. de offic. proconsul. l. 3. de appel. recip. & l. 3. C. de postulando. Hotoman. & Passerat.

DESIDERIUM quandoque pro re amata, i. amasia, vel amasio. Catul. in Epig. de passere Lesbia, Cum desiderio meo nitenti, charum nescio quod lubet jocari, id est, meae puellae.

DESIDERATIVA verba, sunt quae a Prisciano Meditativa vocantur. Ea terminantur in rio: ut, Esurio, Parturio: & desiderium magis, quam meditationem denotant, & in rebus. Cic. 2. Philipp. Utinam aliquando dolor pop. Rom. pariat quod jamdiu parturit. Plin. lib. 36. cap. 21. Aetia omnes gravidis adalligati mulieribus, vel quadrupedibus in pelliculis, scarificari uteri animalium continent partus, non, nisi parturiant, removendi, alioqui vulvae excident: sed nisi parturientibus auferantur, omnino non pariunt. Parturio iraque significat, cupio parere: Esurio, cupio edere: Micturio, cupio micere. Scaturio autem pro primitivo capitur Scateo, non enim desiderativum est significatione, sed voce tantum. Amaturo autem, Lecturio, & similia, quandoquidem illis docti usi non sunt, non modo inter desiderativa, sed ne inter Latina quidem sunt annumeranda.

DESIDIABULA, loca ad desidium apta. Desidue, diuturne. Varr. Desiduo, Non. Desiduos, assidue ignavus. Gloss. Isid. diuturnus. Pap. || DESIGNO: Denoto, demonstro. Heb. שמר samán, הודיע hodiah, הגיר highghiah. Gall. Faire notable & declarer, designer, bailler le projet. Ital. Designare, denotare. Germ. Zeichnen / anzeigen. Hisp. Señalar, notar, hazer novedad en algo. Angl. To mark, to signifie and shewe by marke or token. Cic. in Catil. Notat & designat oculis ad eadem unumquemque nostrum. Caes. lib. 1. Caesar hac ratione Lisci Dumnorigem Diviriaci fratrem designari sentiebat. Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Quae designata sunt, & facta nequitia. Aufonius in Grat. act. Designate, Declarate, & Nuncupare Consulere, differunt. Gell. cap. pen. lib. 14. Designatus Consulatus Pompeio. Aliquando significat decerno, seu deligo. Heb. גזר ghar, באר bachar. Sal. Catilina nihilominus in proximum annum consulatum petebat, sperans si designatus foret, facile se ex voluntate Antonio usurum. Interdum idem quod destinare. Col. lib. 3. Ipsum autem agrum quem seminario designaveris, planum & succosum. Aliquando ponitur pro admittere & patrare, in utramque partem, bonam & malam. Terent. in Adelph. sc. 2. a. 1. Nam illa quae antehac facta sunt, omitto: modo quid designavit? M. Quidnam id est? D. Fores effregit, atque in aedeis iruit alienas.

DESIGNATORES, dicebantur qui constituenda funebri pompae praerant, unicuique incendendi locum, ordinemque praescribentes: simili ferè munere eorum qui Romae magistri caeremoniarum vocantur. Graeci βουκόλος vocant. Cic. ad Att. lib. 4. Desertus a suis, vix jam decimum designatorem, vix Gellium retinet. Ulpian. l. athletas, ff. de his qui not. infam. Designatores autem, quos Graeci βουκόλος appellant, artem ludicram non facere, Celsus probat: quia ministerium, non artem ludicram exercent. Bud. in Annot.

DESIGNATIO: Descriptio. Heb. מתחבב mathchobeth, קח choh. Gall. Description, declaration, ordonnance, projet, specification. Ita. Divisione, ordinanza. GER. Zeichnung / angebung. Hisp. Señalamiento

Lamento d'innovation. ANGL. A marking, declaring or shewing by an token. Cic. 1. de Orat. Deinde esse omnem rationem aut de infinita rei quaestione sine designatione personarum & temporum, aut de re certis personis & temporibus locata. Idem 1. de nat. deorum, Omnem totius operis designationem atque apparatus. ¶ Designatio praeterea est contractio, conductioque populi in unum: hoc enim ei contingit, qui aliquo flagitio, populi in se oculos & ora convertit, & spectaculo est vulgo. Apul. lib. 8. de Asin.

DESILIO, is, desilui, desultum: Salto descendo. { נצטפסנאכ. גאל. Desilire, ou se jeter de haut en bas. ITAL. Discendere di salto. GERM. Abhin springen. HISP. Saltar de arriba abaxo. ANGL. To leap downe frome about. } Plin. de viris illustr. Dum à templo Dianæ desiliit, talum intorsit. Desilire ab equo. Virg. 11. Aeneid.

portisque ab equo regina sub ipsa Desiluit.

¶ Desilire de navibus. Cæs. 4. bell. Gall. Desilire de rheda. Cic. pro Milone.

DESULTURA, ipse desiliendi actus. { ελαττωδης. ANGL. Lighting downe, vaulting frome one orse to another. }

DESULTOR, dicitur cujus ars est binos trahere equos, & alternatim ex uno in alterum mira celeritate transfultare. κλησης, μεταβητης, in antiquo Lexico, & ελαττωδης. GALL. Homme de guerre, qui menoit deux chevaux accouplez sans estre autrement enharnachez, & sailloit de l'un, s'il estoit las, sur l'autre frais quand besoyn en estoit: qui seait voltiger. ITAL. Chi mena ad un tratto due cavalli, & salta di uno nell' altro. GERM. Ein reysiger der zwey pferdt furt und geschwind ist wanies not thut von einem auff das ander zuspringen. HISP. El que salta de un cavallo en otro. ANGL. A valter that leapeth up and downe frome one horse to another. Liv. lib. 23. Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus desultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam sæpè pugnam in recentem equum ex fesso armatis transfultare mos erat: tanta velocitas ipsis, tamque docile equorum genus est. Varr. lib. 2. de re rust. Peritus belli aliter equos eligit, alit, ac docet: aliter quadrigarius ac desultor.

DESULTORII, ipsi equi sine ephippiis, dicti quod ex his facile desiliant desultores, qui duo singulis equitibus præsto erant, exercitatis ita militibus, ut altero de via fesso, desilire possent in recentem, κλησης. Suet. in Cas. Quadrigas, bigasque, & equos desultorios agitaverunt nobilissimi juvenes. Calliod. verò in Epist. divertum ab hoc genus fuisse docet in ludis Circensibus: Equi (inquit) desultorii sunt, per quos Circensium ministri missos denuntiant exituros, ut luciferi quadam in astris similitudine præcursorias velocitates imitari videantur. ¶ Ponitur aliquando desultorius, pro desultore, qui ex equo in equam facile desilit, & relicto priore in alium transit: id quod Cicero translatè posuit pro inconstanti, pro L. Mur. Respondebo igitur Posthumo primum, qui nescio quo pacto mihi videtur Prætorius candidatus in Consularem quasi desultorius in quadrigaram curriculum incurtere. Apul. 1. de Asino, Jam hæc quidem ipsa vocis immutatio desultoria scientiæ, stylôque, quo accessimus, respondet. Martian. de nuptiis Philologia, Levitate pernix desultoria gestiebat.

DESULTORII natura, proverbialiter dicitur. Joannes Picus: Homo, inquit, vatæ ac multiformis & desultoria naturæ animal. Desultoriam hominis naturam dixit, quasi versipellem, & subinde sese in aliam aliamque formam mutantem, ut Proteum fecitasse fabulantur. A Martiano Capella hoc sumptum, qui levitatem desultoriam dixit lib. 1. Budæus.

DESINO, is, ex De, & Sino, significat omitto, finio, cesso. { עשהבדחל. שבת שחבאת. גאל. Cesser, s'arrester. ITAL. Cessare, dimittere, lasciare. GERM. Aufhören/ablassen. HISP. Dexar, d'cessar de alguna cosa. ANGL. To cease, to leave. } Terent. in Phorm. Imò haud desinam, donec perfectio hoc. Idem in prologo Andr. Dehinc, ut quiescant, porro moneo, & desinant maledicere. Cic. Mario, Libentem mehercule artem desinerem, tecumque, & cum similibus nostri viverem. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Observare virum desine. Ubi nihil sit simul (amator) amare desinat. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Malui nihil deficere (dicendo) quam desinere. Quint. Desine ludos facere. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Heu, heu! P. Desine. B. Doleo. Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Desito sermone uti. Gell. cap. 10. lib. 1. Desinit populus istis legibus (sup. uti.) Idem cap. 1. lib. 20. Est autem Desinere artem, renunciare arti, atque illam relinquere, καταλείπειν τὴν τέχνην, ἢ παραλείπειν. Idem lib. 15. Omnium tum Atheniensium consensu disciplina tibiis canendi desita est. Apuleius lib. 4. Desine scelus. ¶ Aliquando pro Terminato accipitur. Plin. in Pa-negy. Incipimus inde, desinimus ibi à quo incipi, in quo desini sub alio Principe non posset. Idem in epist. Desinit ibi triclinium. Hinc desinentia, finis, terminus, καταλείψις. Desinere in perpetuum, non ad tempus quo quis reverti possit, referendum est: referendum est. de jur. dot. l. 13. de assig. libert. Sic l. si is qui, §. quod dicitur. de jur. dot. Desino cum genitivo, Græcismus est. Horat. 2. carm. Ode 9.

desine mollium

Tandem querelarum.

Re aliqua desinere, pro cessare de re aliqua. Cic. 4. Acad. Desine quæso locis communibus, domi nobis ista nascuntur. ¶ Desinere artem transitivè. Sueton. Tib. cap. 36. Expulit & Mathematicos, sed deprecantibus ac se artem desituros promittentibus, veniam dedit. ¶ Desinit esse solvendo, cui vel insignis calamitas, vel magna inopia accessit. Author Paulus in l. si arbitro, D. qui satisf. cog. Vide & Triph. in §. quod autem dicitur desisse, l. tutores, de ad-min. tut.

DESINAT, impersonale, & Desitum est. Ovid. 1. de arte.

Tunc bene desinitur.

Cicer. lib. 2. de finib. Rectè jam pridem desitum est contra eos disputari.

DESITUS, partic. { עשהבדחל. גאל. Delaissé, abo-si, qui n'est plus en usage. ITAL. Lasciato, annullato, che

non è piu in uso. GERM. Aufgehört von dem man abgelassen hat. HISP. Cosa dexada y desacostumbrada. ANGL. Lefth forsaken. } Cic. ad Patum, lib. 9. Post hunc tredecim fuerunt sella curuli ante L. Papi-rium Crassum, qui primum Papius est vocari desita. Verba desita, id est, insitata. Gell. cap. 7. lib. 11. Desita disciplina tibiis canendi, omnium Atheniensium consensu. Idem cap. 17. lib. 15. Desita oppugnatio. Ibid. cap. ult. Desiti creari Censores. Suet. in Aug. cap. 37.

Desipes, tardus pedibus. Gloss. ¶

DESIPIO, is, desipui, & desipii: ex De, & Sapiro: insipienter ago, deliro. { נבחר נבחר. נבחר נבחר. גאל. Des-faillir de sens, radoter, perdre son bon entendement, estre hors des sens. ITAL. Essere pazzo fuor di mente. GERM. Abewoingt werden narrechtig sein/oder un weißlich handeln. HISP. Enloquecer. ANGL. To dote, or waxe foolish. } ¶ Tertul. de pudicit. Fermentum modicum totam desipit conspersionem. ¶ Cic. M. Cælio, In quo quum objurgaret, quod nimio gaudio penè desiperem. Plaut. Epid. genitivo junxit. Desipiebam mentis, quum illa scripta mitterem. August. lib. 1. de civitate Dei, docet minus desipete, quam insanire. Porro (inquit) si quis hoc aggrediendum & suadendum putat, non dico desipit, sed insanit. Lactant. lib. 4. Denique Poëta maximus, homo in cæteris prudens, in hoc solo non poëticè, sed aniliter desipuit: id est, more anili insipienter egit. ¶ Hujus contrarium est Resipisco: nam Resipio in usu raro est, Resipisco frequenter. Desipio in usu est, desipisco non: Desipere in verba, vidè Verbum.

Desipo, sapotem muto. Tertull.

DESISTO, is: Cesso, omitto. { עשהבדחל. גאל. Desister, n'aller pas plus avant, s'arrester cesser. ITAL. Cessare, lasciare. GERM. Abstehe/n/ablassch/auffhören. HISP. Dexarse de alguna cosa. ANGL. To stay or rest. } Virg. 11. Aeneid.

mène incepto desistere victam.

Plaut. in Rud. Desiste dictis nunc jam miseram me consolari, nisi, &c. Cic. 7. Verr. Rogat ut id facere desistant. Idem pro Quintio, Auctionem velle facere desistit. Plaut. Men. se. 1. a. 2. Aliter non desistam exequi (id est, non desinam investigare.) Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Desiste: Rectè meam rem sapio (id est, desine monere.) Desistere à defensione. Cæs. lib. 2. de bell. civ. Desistere oppugnatione. Ibid. Desistere de petitione. Liv. lib. 7. d. 4. Plaut. in Men. se. 2. a. 5. Quid tu es tristis? quid ille abs te iratus desicit? nescio quid vos velitati estis inter vos duos: id est, recessit, vel desusus stetit, sed eò destitit, potius deducendum videtur à Disto. ¶ Desistere etiam stare, subsistere, vel in loco aliquo morari significat. Idem in Most. Quid illic destitisti, obsecro tandiu? ¶ Desistere apud Jurisconsultos, est à re aliqua, sive ab actione calumniosè instituta abstinere, Desistere, inquit Ulpianus; est à negotio abstinere, quod calumniandi animo institueras. Inde Destitisse is videtur non qui distulit, sed qui liti renuntiavit in totum.

Desitantes, δεσικαται. Liburniæ populi in conventu Narbonensi: quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 21.

Desitisco, contemno. Gloss. vet. A. L.

Desmophylax, vincitorum, & captivorum custos. δεσμοφύλαξ: φυλαξ custos. ¶

DESMOTERION, { עשהבדחל. גאל. Prison. ITAL. Prigion-ne. GERM. Ein gefencknuß. HISP. Carcel, lugar de prison. ANGL. A prison. } Græci vocant carcerem in quo vincti asservantur: à verbo Græco δεσμός, quod est ligo & vincio.

Desmotricho, ornatus in capite mulieris, ad crines colligandos, L. g. b. ¶

DESOLO, as: Solum & desertum facio; à solus, a, um. { עשהבדחל. גאל. hecherib, ignus. GALL. Laisser tout seul, pillier en sorte qu'on ne laisse rien que la place. ITAL. Desertare, distruggere. GERM. Wäst unnd d' ligen/verwüsten/verderben. HISP. Privar del plazer, destruyr, desollar. ANGL. To mak desolat and wast without habitation. Virg. 11. Aeneid.

sat funera fusi

Vidimus ingentes & desolavimus agros.

Ibid.

Disjunctique duces, desolatique manipuli.

Colum. lib. 1. cap. 3. Quos hostis profugiendo desolasset agros, &c. DESOLATUS, a, um, à desolando, derelictus. Suet. in cap. 12. Cum deserta desolatæque reliquis subsidiis aula, &c. id est, liberis. Desolata desolatæque reliquis subsidiis aula, &c. id est, liberis. Desolatus filius, solus è liberis relictus. Plin. in epist. Domumque pluribus adminiculis antè fundatam, desolatus fulcit & sustinet, Budæus.

DESPERNO, est valde sperno. ¶

DESPERO, as: Sperare desino, spem omnem abjicio. { עשהבדחל. גאל. Desesperer, n'avoir plus d'espoir. ITAL. Desperare, scindarsi. GERM. Verzweifeln/alle hoffnung verlieren. HISP. Desesperar. ANGL. To despayre, to cast of all hope and trust. } Hic enim De præpositio negandi vim habet. Cic. 1. Offic. Considerandum est, ne aut temerè desperet propter ignaviam, aut nimis confidat propter cupiditatem. Idem in Pisonem, Quid, quod tu toties diffidens, ac desperans rebus tuis, in sordibus, lamentis, luctuque jacuisti? Idem in Lal. Cujus aures clausæ sunt veritatis, Ovid. 5. Fast.

Cur ego desperem fieri sine conjugè mater.

Dicimus autem, Desperare salutem, vel salutem, vel de salute. Desperare autem. Cæs. 5. bell. Gall. ¶ Desperare liberos. GALL. Estre hors d'esperance, desesperer d'avoir des enfans. Gell. cap. 1. lib. 7. Publium quoque Scipionem, cum quo nupta erat, liberos desperavisse. Cum infinitivo. Cic. de Divinat. Non equidem planè despero ista esse vera: sed nescio, & discere à te volo.

DESPERATUS, a, um: Ab omni spe derelictus, destitutus. { עשהבדחל. גאל. Despayred, that hath noho pe or trust. } Cic. pro Domo: Res ferè jam desperata. Idem in Pison. Despectus à cæteris, à seipso desperatus & relictus.

relictus. Et in *Cat.* Exercitus comparatus ex senibus desperatis.
 Desperans, tis, particip. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών, ἀπεριζώνων. GALL. Desesperant, qui n'a point d'esperance. ITAL. Che manca al tutto di speranza. GERM. Verzweifeln / verzagend. HISP. Desperado, d'esperado. ANGL. That hath no hope, that despayred. Cic. 1. de fin. Omnia semper desperantes. Desperantia ulcera. Plin. lib. 22. cap. 24.
 Desperantē, adverb. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Par desespoir. en desperant. ITAL. In desperatione. GERM. Verzaglich / ohn alle hoffnung. HISP. Desesperadamente. ANGL. Despayringlie. Cic. ad Att. lib. 14. Desperanter tecum locutus est.
 Desperatio, ut inquit Cic. lib. 4. Tusc. est agritudo sine ulla rerum expectatione meliorum. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Desespoir. ITAL. Desperatione. GERM. Verzweiflung. HISP. Desesperacion. ANGL. A despayring. Salust. Ne fortē desperatione adducti, vitæ mortem præferant. Brutus Ciceroni, Ita verò imbecillitas & desperatio, cujus culpa non magis in te residet, quam in omnibus aliis, & Cæsarem ad cupiditatem igni impulit, & Antonio post interitum illius persuasit. Cels. lib. 7. cap. 4. Sed non omnimodò res eadem desperationem habet.
 Despicio: Deorsum aspicio, video, animadverto. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Regarder en bas, voir d'en haut. ITAL. Guardare in giù. GERM. Undersich sehen / oben herab sehen. HISP. Mirar de arriba abaxo. ANGL. To looke downe frome above. Plaut. Milit. sc. 6. a. 2. Me despexisse ad te per impluvium fateor. Idem ibid. sc. 3. a. 2. Per impluvium despexi proximum. Col. lib. 1. Area si competit, ita constituenda est, ut vel à domino, vel certè à procuratore despici possit. Ponitur aliquando pro Contemno, sive parvifacio. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Dépriser, mépriser. ITAL. Sprezzare. GERM. Verachten / für nichts halten. HISP. Menospreciar. ANGL. To desprise, to set naught by. Cic. 2. Offic. Despiciunt autem eas & contemnunt, in quibus nihil virtutis, aut nervorum putant. Sic, Despiciunt vitam, pro contemnere. Suet. in Othon. cap. 10. Tunc ad despiciendam vitam exemplo manipularis militis concitatum, &c. Aliquando item ponitur pro Non attendo, visum aliò detorqueo, & averto. Cic. pro Sext. Rosc. Amer. Simulatque ille despexerit, aliquid hujuscemodi moliantur: id est, simulatque visum averterit, & ut vulgò loquantur, dorsum verterit.
 Despectus, a, um, particip. à verbo Despicio, Contemptus, derelictus. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Déprisé, méprisé, regardé par mépris. ITAL. Sprezzato. GERM. Veracht. HISP. Menospreciado. ANGL. Contemned, not regarded. Cic. in Pison. Abjectus, contemptus, despectus ab omnibus.
 Despectus, us, nomen verbale à verbo Despicio, significat prospectum ex superiori loco in inferiorem. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Vue d'en haut en bas. ITAL. Il prospetto d'un luogo inferiore. GERM. Das abhinschen. HISP. El mirar abaxo. ANGL. A looking downe frome above. Cæsar. lib. 7. bell. Gall. Erat ex oppido Alexia despectus in campum. Idem lib. 3. Omnes colles, & loca superiora, unde erat despectus in mare, ab exercitu tenebantur. Accipitur præterea despectus pro contemptu. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Déprisement, mépris. ITAL. Disprezzo. GERM. Verachtung. HISP. Menosprecio. Author ad Her. Filii parvi privati patris auxilio, ludibrio & despectui paternis inimicis erunt expositi. Tacit. lib. 20. Rem Romanam illis esse despectui.
 Despectio, Contemptus. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Déprisement, regard par mépris. ITAL. Disprezzo. GERM. Verachtung. HISP. El menosprecio. ANGL. Contempt. Cic. in Hort. Consolabitur eam magnitudo animi, & humanarum opinionum alta quædam despectio.
 Despecto, as: Sæpe deorsum aspicio. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Regarder souvent de haut en bas. ITAL. Guardare d'alto à basso. GERM. Oftt undersich sehen. HISP. Mirar de arriba abaxo. ANGL. To looke downward often. Claud. lib. 3. de rapt. Proserp. ——— despectant vertice lucum. Virg. 1. Æneid. ——— nunc terras ordine longo Aut capere, aut captas jam despectare videntur.
 Despector, despectator: Contemptor. Tertull. ||
 Despicientia: Despectio, contemptus. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Mépris. ITAL. Disprezzo. GERM. Verachtung / verschmähung. HISP. Menosprecio. ANGL. A despising or contemning. In se plus continet quàm contemptio: ut apud Cic. lib. 1. Tusc. Totamque vim bene vivendi in animi robore, ac magnitudine, ut in omnium rerum humanarum contemtionem, ac despicientiam ponamus. Utrouque autem horum majorem vim habet Illusio. Cic. in Catone, Contemni se putant, despici, illudi.
 Despicor, aris, atus: Despicio, contemno. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Dépriser fort, mépriser. ITAL. Sprezzare. GERM. Verachten / verschmähnen. HISP. Menospreciar. ANGL. To contemne, to despise or set naught by. Veteres Despicio in activa voce usi sunt: à cujus passivo Despicatus participium remansit. Terent. in Eunuch. Quæ nos nostramque adulescentiam habent despiciatam. Donatus, Despicatam, contemptam atque despectam, à despicio, despiciatus, nomen ex participio, pro contemno. Cic. pro Sest. Celli tribuni pleb. despiciatissimi hominis furori.
 Despicatissimus, a, um, Gell. cap. 4. lib. 15. & Cic. pro Sest. ut in verbo præcedente est dictum.
 Despicatus, us, ui. Contemptus. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Mépris. ITAL. Disprezzo. GERM. Verachtung. HISP. Menosprecio. ANGL. Contempt. Despicatui duci, est contemni. Cic. pro Flaco. Quid porò in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quàm si quis despiciatui ducitur, ut Mysorum ultimus esse dicatur? Plaut. Men. sc. 3. a. 4. Quando me bene merentē tibi habes despiciatui.
 Despicatio, verbale, idem. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. Cic. 1. de finib. Ut odia, invidia, despiciationes adversantur voluptatibus.

Despoliabilia, loca ad spoliandum apta. ||
 Despolio, as, are: Exuo, spolio, dispolio. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Dépouiller, piller. ITAL. Spogliare. GERM. Aufziehen / berauben / blindern. HISP. Despojar. ANGL. To robbe, to spoile. Plaut. in Cas. Vir te vestiat, tu virum despolies. Cic. ad Attic. lib. 7. Quum ferret litteras ad bultum Basilii, vulneratus & despoliatus est. Idem 5. Verr. Qui in sua patria dux iste quondam, & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Aliam orationem despoliatio prædicas: id est, amanti, quem spoliasti bonis. Idem Men. sc. 2. a. 5. Me despoliat, & ornamenta mea ad metretices degerit.
 Despoliatus, a, um, Despoillé, desnudé, mis au blanc. Vide in verbo antecedenti.
 Despondēo, ex De & Spondeo. Spondeo autem veteres pro Dico usurpabant. Unde Respondeo factum est, quod est, posteriore loco dico. Postea verò spondere usurpari cœptum est pro Promittere. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Promettre & accorder de bailier, se dessaisir. ITAL. Promettere, sposare. GERM. Verheissen / zusagen. HISP. Prometer d' despojar. ANGL. To promise, to betreuth, to affiaunce. Unde qui puellam spondet, sponfor: quæ spondetur puella, sponsa: cui spondetur, sponsalia, mentio, & repromissio futurarum nuptiarum. Despondere, & spondere puellam, hoc tamen differunt, quod puellæ pater eam spondere dicitur, adolescens verò eam despondere. Sulpitius periocha Andria, Nam aliam pater ei desponderat gnatam Chremetis. Ultrò ad me venit, unicam gnatam suam cum dote summa filio uxorem ut daret: placuit, despondi. Eius cupio filiam virginem mihi desponderi. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Credo ego ubi mentionem fecero de filia, mihi ut despondeat. Idem ibid. sc. 4. a. 1. M. Desponde (sup. filiam.) E. Fiat. Ibid. Isthanc desponde huic, ego dotem dabo. Mox, Mihi hanc despondeas. Mox, Desponde sine mihi hanc uxorem? Idem Curs. sc. 2. a. 5. Item, Quid cessas huic uxorem dare. Item, Despondente ei Nerone Liviam duxit Cæsar. Velleius. Cic. de Orat. 1. Quum ædilitatem P. Crassus peteret, quumque major natu & jam consularis Sergius Galba asseclaretur, quod Crassi filiam filio suo despondisset. Vide Lexicon Hotomani. Despondere animum ille dicitur, qui melioris fortunæ spem abjicit, & quasi ex desperatione mori decrevit, & lucis tædio affectus est, ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Dépouiller, piller. ITAL. Spogliare. GERM. Aufziehen / berauben / blindern. HISP. Despojar. ANGL. To robbe, to spoile. Liv. lib. 3. ab Urb. Nec ipsi solum desponderant animos, sed contemni cœpti erant à finitimis populis. Plaut. in Mil. sc. 1. a. 1. Ne lamentetur, néve animum despondeat. Varr. lib. 3. de re rust. Hoc autem ideo in secluso fiat, ne reliqui si videant, despondeant animum, atque alieno tempore venditori moriantur. Apud Columellam absolutè legitur despondere pro mori, seu deficere; nam de turdis sic ait: Difficulus in aliam regionem transferuntur, quia cavéis clausi plurimi despondent (sub. animum.) Similiter dicitur, despondere sapientiam illum qui desperat se posse ad sapientia fastigium pervenire, & ob hoc desistit ab incepto. Col. lib. 11. cap. 1. Quam probabilis ratio est obtumescendi, quia nequeas orator esse perfectus? aut in socordiam compelli, quia desponderis sapientiam: Magnæ rei, quantumcumque possederis, fuisse participem, non minima est gloria. Despondere sibi domum alicujus. Cic. ad Attic. lib. 11. L. verò Lentulus Hortensii domum sibi, & Cæsaris hortos & Baias desponderat: hoc est, sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur.
 Desponso, as: Despondeo, uxorem promitto. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. Desponsatus, participium passivum. Suet. in Cas. cap. 1. Dimissa Collutia, quæ ex familia Equestri, sed admodum dives prætextato desponsata fuerat.
 Despondēbitur, impersonale. Terent. in Andr. Ne expectetis dum exeant huc intus despondebitur.
 Desponsus, part. Promissus, destinatus, attributus. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Promis en mariage, accordé, fiancé. ITAL. Promesso, accordato. GERM. Verheissen / vermählt. HISP. Prometido, desposado. ANGL. Promised en marriage, affianced or betreuthed. ut, Thalamo alicujus desponsa puella. Stat. 10. Theb. Connubia desponsa. Carull. Desponsa & destinata laus. Cic. de Arusp. resp. Cui me præripere desponsam & destinatam laudem, quum ipse ejus opera & dignitatem & salutem recuperarim, valde est iniquum.
 Desponsatus, part. à Desponso. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. Idem quod Desponsus. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. De deram ad te litteras, quibus erat scriptum, Tulliam nostram Crassipedi pridie nonas Aprilis esse desponsatam. Alia exemplaria habent desponsam. Suet. in Casare, cap. 1. Dimissa Collutia, quæ ex familia Equestri, sed admodum dives prætextato desponsata fuerat, &c.
 Despota, despotes, dominus proximus Imperatori, qui se suaque illi subjecerat. L. g. b.
 Despotia, dominatus, præfectura.
 Despotati, Scribones, chirurgi, medici exercitus. Leo Tact. ||
 Despumō, as: Spumam aufero. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Ecumeur, oster l'écume. ITAL. Schiumare, le var le schiume. GERM. Verschäumen / abschaumen. HISP. Espumar d' quitar la espuma. ANGL. To shume, to cast of some. Virg. lib. 1. Georg. Et foliis undam tepidi despumant aheni.
 Plin. lib. 6. cap. 38. Ita despumatis subinde carnibus, quas hæsisse venis necesse est, &c. Per translationem ponitur pro decoquere. Hieron. ad Ocean. Venter mero æstuans, citò despumant in libidines. Pers. sat. 3. Stertimus, indomitum quod despumare falernum Sufficiat.
 Senec. Epist. 59. Despumant ætas. Despumare tædia, est segnem esse & imbellem omnino.
 Despūo, is, deorsum spuo. ξ ψνδ noasch. ἀπεριζών. GALL. Cracher en bas. ITAL. Sputare in giù. GERM. Aufspucken / nider sich spucken. HISP. Escupir abaxo. ANGL. To spett downe ward. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. To